Agatha Christie

Agatha Christie

Noaptea umbrelor

În fiecare Noapte şi-n fiecare Zi
Se nasc fiinţe destinate Suferinţei.
În fiecare Zi şi-n fiecare Noapte, Se nasc fiinţe destinate Dulcei Plăceri, Se nasc fiinţe destinate Dulcei Plăceri, Se nasc fiinţe destinate Nopţii fără sfârşit.
WILLIAM BLAKE

Deşi sintagma „literatură poliţistă” nu mai are nevoie de prezentare implicând, pe lângă arta autorului, şi inteligenţa şi perspicacitatea cititorului, nu putem să nu recunoaştem că prelungirea ei înseamnă o lectură atentă, o gramatică textuală, o gimnastică enunţiativă dublate de jocuri intertextuale.

În Noapea umbrelor (Endless Night), Marea Agatha apare atât ca fin stilist, cât şi ca mare psiholog. Autorul omniscient din majoritatea romanelor sale lasă totul în seama personajului narator.

Sub un puternic fascicol de lumină freudiană, acesta încearcă să obţină răspunsuri la întrebări vitale.

Nimic nu apare ca o gratuitate. Orice detaliu are şansele unu indiciu, cititorul este îndemnat să emită ipoteze, să fie atent la ceea ce se rosteşte, la ceea ce se scrie. Cu toate că şi această poveste e presărată cu modele probabiliste (femeia forte, capabilă de orice, valetul care spionează), descoperim o nouă tehnică – tehnica cuvintelor subliniate. De aici şi până la o aproape perfectă simetrie între sfârşitul şi începutul naraţiunii nu e decât un pas.

„În sfârşitu-mi e şi începutul.
Infinitul Nopţii eterne…”.
A-M PEGULESCU

CARTEA ÎNTÂI.

În sfârşitu-mi e şi începutul… E un citat pe care l-am auzit deseori. Sună bine – dar ce înseamnă, de fapt?

Există vreun loc anume unde cineva poate să pună degetul şi să spună: „Totul a început în ziua aceea, în acel loc şi în acel ceas, cu un asemenea eveniment?”

Povestea mea a început, poate, când am zărit anunţul de pe zidul cârciumii „George şi Dragonul” vestind vânzarea la licitaţie a valoroasei proprietăţi „The Towers”, anunţ în care se dădeau amănunte privind suprafaţa în mile şi optimi de milă, o descriere cu totul idilică a locurilor, aşa cum, pesemne, arătaseră cu optzeci sau chiar cu o sută de ani în urmă.

Nu făceam nimic deosebit, hoinăream pe strada principală din Kingston Bishop, o localitate fără importanţă, omorându-mi timpul. Am zărit afişul. Ce se întâmpla? Soarta îşi băga codiţa? Sau era vorba de o strângere de mână, anunţându-mi norocul? Puteţi să o luaţi cum vreţi.

Sau aţi putea spune că totul a început atunci când l-am întâlnit pe Santonix şi când am vorbit cu dânsul; închid ochii şi-i văd obrajii aprinşi, privirea-i pătimaşă, ca şi mişcarea mâinii puternice şi totuşi delicate, desenând planuri şi ridicând case. Şi mai ales o casă, o casă frumoasă care să fie a mea!

Dorinţa fierbinte de a avea o casă, o casă frumoasă şi bine construită, o casă cum nu sperasem vreodată să posed, atunci a înflorit. Era un vis pe care şi Santonix îl împărtăşea, o casă pe care mi-ar fi construit-o, dacă ar fi trăit…

O casă în care, în visurile mele, aş fi trăit cu fata pe care o iubeam şi în care, exact ca într-o poveste pentru copii, am fi vieţuit „fericiţi până la adânci bătrâneţi”. O fantezie, poate chiar o absurditate, dar a început să prindă contur, şi eu

tânjeam după ea. Tânjeam după ceva ce, pesemne, nu aveam să posed vreodată.

Or, dacă povestea aceasta e o poveste de dragoste – şi jur că e o poveste de dragoste – de ce să nu încep de când am zărit-o pe Ellie stând sub brazii întunecoşi de pe Moşia Ţiganului?

Moşia Ţiganului. Dar poate că ar fi mai bine să încep de aici, din momentul în care am întors spatele afişului, cu un mic fior pe şira spinării, pentru că un nor acoperise soarele, şi am pus o întrebare, aşa, fără vreun scop anume, unui localnic care tăia la întâmplare un gard viu.

— Cum e casa aceea, „The Towers”?

Văd şi acum faţa posomorită a bătrânului, privindu-mă într-o parte şi zicându-mi:

— Nu aşa îi zicem pe aici. Ce fel de nume e şi acesta? „Turnurile”? Răsuflă anevoie, dezaprobator. Sunt mulţi ani de când a fost locuită şi i s-a spus,. Turnurile”. Răsufla din nou.

L-am întrebat atunci cum îi zicea el şi iarăşi am observat că ochii au căutat într-o parte, şi faţa-i zbârcită s-a ferit să mă privească, aşa cum obişnuiau să o facă oamenii ţinutului, uitându-se peste umăr sau în depărtare, ca şi cum ei vedeau ceva ce tu nu vedeai, şi zise:

— Pe aici îi spunem „Moşia Ţiganului”

— De ce i se spune aşa? Am întrebat.

— E o poveste. Nu prea ştiu, Unu' zice ceva, altu' altceva. Şi pe urmă continuă: oricum acolo apar accidentele.

— Accidente de maşină?

— Tot felu' de accidente. Accidente de maşină mai ales, în zilele noastre. Vezi dumneata, e un loc primejdios, acolo.

— Ei bine, am zis, dacă acolo e curbă periculoasă înţeleg de ce survin accidente.

— Consiliul Comunal a pus acolo un semn de Pericol, dar n-a prea făcut mare lucru. Accidentele se ţin lanţ, ca mai înainte.

— De ce „Moşia Ţiganului”? L-am întrebat.

Îmi ocoli iarăşi privirea şi răspunsu-i fu vag.

— O poveste. A fost pământul ţiganilor şi când au fost îndepărtaţi, l-au blestemat.

Am râs.

— Ehei făcu el, poţi să râzi, dar sunt locuri blestemate. Şi dumneavoastră, domnii din oraş nu ştiţi nimic de ele. Dacă e un blestem, locul ăla e blestemat şi gata. Au murit oamenii în carieră, când scoteau piatra pentru construcţie. Bătrânul Geordie a căzut peste parapet, într-o noapte şi şi-a frânt gâtul.

— Beat? Am sugerat eu.

— S-ar putea. Îi plăcea băuturica. Dar sunt mulţi beţivi care cad şi nu păţesc nimic. Dar Geordie şi-a frânt gâtul. „Acolo” – şi arătă în spatele lui dealul acoperit de pini – „pe Moşia Ţiganului”

Da, cred că aşa a început. Atunci nu mi-am dat seama. S-a întâmplat să-mi aduc aminte. Atât şi nimic mai mult. De fapt – cred, dacă stau să mă gândesc mai bine – că am dat prea multă importanţă întâmplării. Nu ştiu dacă am întrebat atunci sau mai târziu dacă mai erau ţigani prin partea locului. Mi-a răspuns că nu prea mai sunt pe nicăieri, în zilele noastre. A adăugat că poliţia îi alungă de peste tot. Am întrebat:

— De ce sunt ţiganii detestaţi?

— Fură de sting, zise dezaprobator. Şi apoi, cercetându-mă mai îndeaproape, nu ai şi dumneata, cumva sânge ţigănesc în vine? Rosti aruncându-mi o privire scrutătoare.

Am spus că nu ştiu nimic în acest sens. E adevărat că aduc puţin a ţigan. Poate şi de aceea m-a fascinat denumirea de Moşia Ţiganului. Şi mă văd acolo, zâmbindu-i bătrânului, amuzat de conversaţia noastră, gândindu-mă la faptul că s-ar putea să am o picătură de sânge ţigănesc.

Ţinutul ţigănesc. Am continuat drumul şerpuitor care te scotea din sat şi se unduia printre copacii întunecaţi şi am ajuns, în cele din urmă, în vârful dealului, de unde am privit marea şi vapoarele. Era o privelişte minunată şi mă

gândeam la multe şi mai ales mă întrebam cum ar fi fost daca Moşia Ţiganului ar fi fost a mea. Uite aşa. Era numai un gând ridicol. Când am trecut din nou pe lângă bătrânul cu care vorbisem, el îmi aruncă:

— Dacă vrei să vorbeşti cu ţigani, e bătrâna doamnă Lee, desigur. Primarul i-a dat o căsuţă în care trăieşte.

— Cine e Primar? Am întrebat.

Mi-a răspuns pe-un ton în care simţeam şocul: „Dl. Phillpot, desigur!" Părea destul de supărat că l-am întrebat. Am priceput că Primarul era cam un fel de Dumnezeu al locului. D-na Lee era probabil o servitoare de-a lui. Familia Phillpot trăise din vremuri străvechi pe aceste meleaguri şi condusese destinele oamenilor într-un fel sau în altul.

Cum îi dădeam bineţe bătrânului pentru a-mi continua drumul, el a adăugat;

— Căsuţa ei e ultima de la capătul străzii. S-ar putea s-o vezi afară. Nu-i prea pace să stea în casă. Ca toţi ţiganii.

Deci coboram pe drum, fluierând şi gândindu-mă la Moşia Ţiganului. Aproape că uitasem tot ce mi se povestise, când am zărit o bătrână, cu părul încă negru, care se tot uita la mine, peste gărduţul grădinii. Am ştiut de îndată că era vorba de d-na Lee. M-am oprit şi i-am vorbit:

— Am auzit că puteţi să-mi spuneţi câte ceva despre Moşia Ţiganului, am îndrăznit.

Se uită la mine pe sub o şuviţă de păr încâlcit şi răspunse:

— Nu te băga, tinere. Ascultă-mă pe mine. Uită povestea. Eşti un tânăr arătos. Nu iese nimic bun când e vorba de Moşia Ţiganului şi niciodată nu va fi altfel.

— Am înţeles că e de vânzare, am rostit eu.

— Ei, aşa o fi, dar mare fraier ar mai fi cel care ar cumpăra-o.

— Şi cine ar face-o.

— E un constructor care umblă după ea. Sunt chiar mai mulţi, O să fie ieftină. O să vezi.

— Şi de ce-ar fi ieftină? Am întrebat curios. E un loc nemaipomenit.

Nu-mi răspunse.

— Presupunând că un constructor ar cumpăra-o ieftin, ce-ar face cu ea?

Chicoti. Era un râs neplăcut, răutăcios.

— O să dărâme casa veche pentru ca să construiască altceva. Douăzeci, treizeci de case, poate, şi toate având un blestem, deasupra lor.

N-am fost atent la ultima parte a frazei. Am răspuns, vorbind fără să vreau:

— Ar fi o mare ruşine. O mare ruşine.

— Ah, nu-ţi face griji. Nu au nici o bucurie, nici cei ce cumpără, nici cei care ar construi. Va fi întotdeauna un pas care va aluneca pe lespezi, de pe o grindă metalică, sau un camion care va fi strivit sub greutate, sau ţigla care va cădea de pe acoperiş. Şi pe urmă copacii. O vijelie neaşteptată i-ar putea smulge. Ah, o să vezi! Nimeni nu va avea parte de Moşia Ţiganului. Ar face mai bine să lase lucrurile aşa cum sunt. O să vezi. Dădu din cap cu hotărâre şi pe urmă repetă, uşor, ca pentru ea; „nu e nici un noroc pentru cei care se amestecă în treburile acelor locuri. Niciodată n-a fost.”

Am râs. Vorbi cu asprime:

— Nu râde, tinere. Mi se pare mie că nu peste multă vreme o să râzi strâmb. Ascultă-mă pe mine: nici casa, nici pământul n-au adus noroc cuiva.

— Ce s-a întâmplat în casă? Am întrebat. De ce a fost nelocuită atâta vreme? De ce a fost lăsată în paragină?

— Ultimii care au trăit acolo, au murit. Toţi.

— Cum au murit? Am întrebat curios.

— Mai bine să nu mai vorbim. Dar nimeni n-a mai catadicsit să vină vreodată să locuiască în ea, după aceea. A fost lăsată să se ruineze, să decadă. E uitată acum şi e mai bine s-o lăsăm aşa.

— Dar ai putea să-mi spui povestea, am spus pe un ton linguşitor. Doar ştii totul despre ce s-a petrecut acolo.

— Nu-mi place să pălăvrăgesc despre Moşia Ţiganului. Apoi vocea-i coborî la tonul unui cerşetor: „o să-ţi spun norocul, frumosule, dacă vrei. Fă-mi o cruce în palmă cu un ban de argint şi o să-ţi spun viitorul. Eşti unul dintre cei care vor ajunge departe, nu peste mult timp.

— Nu cred în prostii precum ghicitul norocului, am zis, şi n-am nici o monedă de argint. Iar dacă aş avea vreuna, n-aş cheltui-o aşa, oricum.

Veni mai aproape de mine şi continuă pe acelaşi ton de milogire: „numai şase penny. Şase penny. O fac pentru şase penny. Ce înseamnă şase penny? Nimic. O fac pentru şase penny că eşti băiat frumos şi vorbeşti aşa cum se cuvine, şi ai un fel de-a fi al dumitale Doar n-o să sărăceşti dintr-atâta”

Am găsit şase penny şi i-am scos din buzunar, nu că aş fi crezut vreuna din bazaconiile ei, ci pentru că îmi plăcea, nu ştiu din ce pricină, vechiul truc. Înhăţă moneda şi zise:

— Dă-mi mâna. Ambele mâini.

Îmi luă mâinile în palma ei veştejită şi se uită o vreme la ele. Stătu o clipă tăcută, uitându-se. Apoi le lăsă să cadă dintr-o dată, aproape împingându-le. Se dădu înapoi un pas şi zise răguşit:

— Ştii ce-ar fi bine să faci? Să pleci acum de pe Moşia Ţiganului şi să nu te mai întorci. E cel mai bun sfat pe care pot să ţi-l dau. Nu te mai întoarce.

— De ce nu? De ce n-ar trebui să mă întorc?

— Pentru că dacă te întorci, o să te întorci la supărare şi pierdere şi pericol, poate. E necaz, te aşteaptă mare necaz. Uită că ai văzut vreodată locul acesta. Te previn!

— Ei, dar de ce.

Se întorsese deja şi intrase în căsuţă. Intrase şi zăvorise uşa. Nu sunt superstiţios. Cred în noroc, desigur, cine nu crede? Dar în nici un caz în prostii despre case ruinate şi blestemate. Şi totuşi, am avut senzaţia neplăcută că bizara creatură văzuse ceva în mâinile mele. Mi-am privit mâinile deschise. Ce ar putea fi de văzut în palmele cuiva?

Prezicerea viitorului era totuşi un şiretlic pentru a se stoarce ceva bani – bani proveniţi de pe urma unei credulităţi prosteşti. Am privit cerul. Soarele dispăruse, ziua părea diferită acum. Un fel de umbră, de ameninţare. Ca o furtună care se apropia, mi-am zis. Vântul începuse să sufle, se vedeau frunzele îndoindu-se în copaci. Am continuat să fluier, pentru a-mi păstra buna dispoziţie şi am mers pe drumul care ducea prin sat.

Am privit din nou spre afişul care vestea licitaţia proprietăţii. Mi-am notat chiar şi data. Niciodată nu urmărisem vânzarea unei proprietăţi dar m-am gândit că de această dată voi veni. Ar fi interesant să văd cine va cumpăra „The Towers”. Adică interesant de văzut cine devenea proprietarul Moşiei Ţiganului. Da, cred că totul a început atunci… Mi-a venit o idee fantastică. Aş sosi şi aş licita pentru Moşia Ţiganului! Aş licita împotriva constructorilor locali. Ei ar renunţa dezamăgiţi că nu pot s-o cumpere ieftin. Aş cumpăra-o şi m-aş duce la Rudolf Santonix şi i-aş spune: „Fă-mi o casă. Am cumpărat locul special pentru tine.” Şi aş găsi şi o fată, o fată minunată, şi împreună am trăi fericiţi într-însa până la sfârşitul zilelor noastre.

Am avut adesea vise de acest soi. Bineînţeles că nu au dus la nimic altceva decât la o simplă glumă. Asta gândeam atunci. Glumă! Glumă, Dumnezeule! Dacă aş fi ştiut…!

Numai întâmplarea mă dusese în ziua aceea în vecinătatea Moşiei Ţiganului. Conduceam o maşină închiriată, în care se aflau nişte oameni ce urmau să asiste la o vânzare, dar nu a unei case, ci a conţinutului ei. Era o casă mare, chiar la periferia oraşului, o casă urâtă. Am condus acolo un cuplu mai în vârstă, care era interesat de ceea ce părea să fie o colecţie din papier mâché, ce-o fi însemnând acel papier mâché. Singura dată când am auzit de acel cuvânt a fost când mama l-a pomenit în legătură cu ligheanele. Spunea că un vas din papier mâché era de departe mai bun decât unul din plastic! Părea destul de caraghios ca un cuplu

bogat să se deplaseze pentru a cumpăra o colecţie de acest fel.

Oricum, întâmplarea mi-a rămas undeva în minte, şi cred că am căutat în dicţionar sau am citit undeva despre ceea ce era într-adevăr termenul de papier mâché. Era totuşi ceva pentru oameni ca acel cuplu, care credeau că merita să închiriezi o maşină ca să participi la o licitaţie de provincie. Îmi plăcea să ştiu de toate. Aveam douăzeci de ani pe vremea aceea şi acumulasem o mulţime de cunoştinţe într-un domeniu sau altul. Ştiam destule despre maşini, eram un mecanic bun şi un şofer atent. Lucrasem şi în hipism, în Irlanda. Era cât pe ce să fiu amestecat într-o afacere de doping, dar am fost înţelept şi m-am retras la timp. O slujbă de şofer la o firmă care închiria maşini nu era chiar ceva de lepădat. Curgeau şi bacşişurile. Şi nu era nici prea obositor. Dar slujba era plictisitoare, O dată am mers la un cules de fructe, vara. Nu mi s-a plătit mult, dar m-am distrat. Şi pe urmă am încercat o mulţime de alte slujbe. Am fost chelner într-un hotel de categoria a treia, paznic de plajă, am vândut enciclopedii şi aspiratoare şi alte câteva obiecte. Am fost horticultor într-o grădină botanică şi am învăţat o mulţime de lucruri despre flori.

Nu m-am fixat la ceva anume. De ce aş fi făcut-o? Am găsit interesant aproape tot ceea ce am făcut. Unele lucruri erau mai dificile decât altele, dar nu mă supăra acest lucru. Nu sunt o fiinţă leneşă. Sunt mereu în căutare de ceva. Vreau să merg peste tot, să văd tot, să fac orice. Vreau să găsesc ceva. Da, asta e. Vreau să găsesc ceva.

De pe vremea când am terminat şcoala am vrut să găsesc ceva, dar nu ştiam ce trebuie să fie acest ceva. Era ceva ce căutam fără să am nici cea mai vagă idee despre cum ar trebui să arate sau cum ar trebui să procedez pentru a-l obţine. Era undeva. Mai devreme sau mai târziu aveam să ştiu. S-ar putea să fie o fată. Îmi plăceau fetele, dar niciuna nu mi se păruse demnă de luat în seamă. Ne plac toate şi pe urmă trecem de la una la alta Erau precum meseriile pe

care le practicasem. Foarte bune pentru o perioadă şi pe urmă te săturai de ele şi voiai altceva Am încercat expediente de acest gen de când terminasem şcoala.

O mulţime de persoane nu erau de acord cu viaţa pe care o duceam. Erau ceea ce se poate numi binevoitori. Dar nu înţelegeau un lucru, în legătură cu persoana mea. Voiau să mă vadă aranjat, însurat economisind bani, având o slujbă sigură. Zi de zi, an de an. În vecii vecilor, amin! Nu era pentru mine! Trebuia să fie ceva mai bun decât toate acestea. Nu numai o existenţă sigură, o bunăstare ce avea să se scurgă în nişte tipare vechi!

Sigur, mi-am zis, într-o lume în care omul a fost în stare să trimită sateliţi în univers şi să vorbească despre călătorii spre alte civilizaţii trebuie să existe ceva care să îl stimuleze, care să-ţi facă inima să bată, care să merite să cauţi să găseşti! Într-o zi, îmi amintesc, mă plimbam pe Bond Street. Era în perioada în care lucram ca ospătar şi-mi primisem salariul. Hoinăream căutând o pereche de pantofi şi m-am oprit la o vitrină. Erau foarte eleganţi. Aşa cum se spunea în reclame, în ziare: „Iată ce poartă oamenii inteligenţi astăzi” alături de o persoană stilată într-o imagine adecvată. Pe cinstea mea, de obicei arăta ca o otreapă! Mă cam făceau să râd asemenea reclame.

Am trecut de la vitrina cu pantofi la următoarea. Era o vitrină cu tablouri. Numai trei tablouri aranjate cu artă pe o draperie de catifea mototolită de o culoare neutră, aruncată deasupra unei rame aurite. Gust îndoielnic, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Nici eu nu mă pricep la artă. N-am fost decât o dată la Galeria Naţională şi numai din curiozitate. Frumosul mă călca pe nervi, zău aşa. Tablouri colorate strălucitor, tablouri de sfinţi dar şi bătălii purtate în văi adânci. Portrete de doamne afectate stând ţepene în mătăsuri, catifele şi broderii. Am hotărât atunci că Arta nu era pentru mine. Dar tabloul la care priveam acum era într-un fel diferit. Erau trei tablouri în vitrină. Unul dintre ele un peisaj, un colţ de ţară de fiecare zi. Altul înfăţişa o femeie

pictată într-un fel ciudat, fără să se respecte proporţiile, încât cu greu ziceai că e vorba de o femeie. Presupun că aşa ceva poate fi numit art nouveau. Nu prea ştiu ce voia să zică. A treia pictură era genul meu. Nu ceva prea grozav, dacă înţelegeţi e vreau să spun. Era – cum aş putea s-o descriu? Era simplă. Mult spaţiu, culori ciudate pe care nu le-ai fi aşteptat. Ici şi colo erau aruncate picături de culoare care nu păreau să spună ceva. Şi totuşi spuneau! Nu prea sunt bun de făcut descrieri. Tot ce pot să spun e că simţeai o nevoie teribilă de a te uita mereu la imagine.

Am rămas acolo, simţindu-mă ciudat, ca şi când ceva foarte neobişnuit mi se întâmplase. Şi pantofii aceia eleganţi, mi-ar fi plăcut să-i port. Vreau să spun că-mi dau oleacă de osteneală când e vorba de îmbrăcăminte. Îmi place să mă îmbrac bine, ca să fac impresie, dar nu mă gândisem niciodată serios să cumpăr pantofi de la un magazin de pe Bond Street. Cunoşteam preţurile pe care le cereau. Cincisprezece lire o pereche. Executaţi manual sau ceva asemănător, pentru a-i face mai scumpi. Pură risipă de bani! O linie clasică în modelul pantofilor, da, dar plăteai cam scump linia clasică. Aşa că mi-am văzut de drum!

Dar tabloul, cât ar costa? M-am întrebat. Să presupunem că aş fi cumpărat acel tablou? Eşti nebun, mi-am zis. Doar nu mori după tablouri în general. Era destul de adevărat Dar voiam acel tablou… Mi-ar fi plăcut să fie al meu. Mi-ar fi plăcut să pot să-l atârn, să stau şi să-l admir cât aş fi vrut, ştiind că îl posed. Eu! Cumpărând tablouri. Părea ceva nebunesc. M-am uitat la tablou din nou. Dorinţa de a avea acel tablou nu se justifica şi oricum nu-mi permiteam, pesemne, preţul. Eram, totuşi, în bani în perioada respectivă. Un bacşiş neaşteptat pe un cal. Tabloul ar face probabil douăzeci de lire. Douăzeci şi cinci? N-ar strica să întreb. Doar n-or să mă mănânce, nu-i aşa? Am intrat, cu un aer agresiv şi bătând în retragere.

Interiorul era tăcut şi mare O atmosferă încremenită, cu pereţi coloraţi tern şi o canapea acoperită cu catifea pe

care puteau să stai ca să te uiţi la tablouri. Un bărbat, care semăna cu modelul tipului perfect îmbrăcat, din reclamele de care vă spuneam, veni spre mine, vorbindu-mi cu voce şoptită ce se potrivea decorului. Curios, nu afişa o atitudine superioară, aşa cum se întâmplă în marile magazine din Bond Street Mă ascultă şi apoi scoase tabloul din vitrină şi mi-l atârnă de un perete pentru a-l privi cât doream. Îmi veni atunci o idee – că aceleaşi reguli nu acţionează asupra tablourilor ca şi asupra altor lucruri Cineva ar fi putut să intre într-un loc ca acesta, îmbrăcat în nişte haine zdrenţăroase şi o cămaşă mototolită şi să fie în realitate un milionar care doreşte să-şi îmbogăţească colecţia. Or, el ar putea să apară şters şi insipid ca mine şi totuşi să aibă banii necesari obţinerii tabloului.

— Opera unui adevărat artist, şopti omul care ţinea tabloul.

— Cât costă? Am întrebat brusc.

Răspunsul îmi tăie respiraţia.

— Douăzeci şi cinci de mii, răspunse el cu o voce blândă.

Sunt destul de antrenat în a păstra o faţă imobilă. N-am arătat nimic. Sau cel puţin cred că n-am făcut-o. Cel care-mi prezenta tabloul pomeni câteva nume străine. Numele artistului, presupun, şi că a apărut pe piaţă dintr-o casă de provincie şi că oamenii care locuiau acolo habar n-au avut despre ce era vorba. Am rămas calm şi am oftat.

— E scump, dar merită, presupun, am adăugat.

Douăzeci şi cinci de mii de lire. Ce glumă bună!

— Da, zise şi el şi oftă. „Da, într-adevăr „ Coborî tabloul încetişor şi-l duse înapoi în vitrină. Mă privi şi zâmbi „Aveţi gust”, zise.

Am simţit că într-un anumit fel ne-am înţeles unul pe celălalt. I-am mulţumit şi am ieşit în Bond Street.

Nu prea ştiu mare lucru în aşternerea ideilor pe hârtie, vreau să spun aşa cum ar face un scriitor. Întâmplarea cu tabloul, de pildă. N-avea legătură cu nimic, de fapt. Adică, nimic nu s-a întâmplat după aceea, nu a dus la ceva şi totuşi

simt că într-un fel a fost importantă, că are un loc al ei, undeva. A fost unul din lucrurile care mi s-au întâmplat şi au însemnat ceva pentru mine. Aşa cum şi Moşia Ţiganului însemna ceva. Aşa cum Santonix reprezenta ceva pentru mine.

N-am prea spus mare lucru despre el. Era arhitect. Cred că aţi priceput acest lucru. N-am prea avut de-a face eu arhitecţii deşi ştiu câte ceva despre problema construcţiilor. Am dat peste Santonix într-una din plimbările mele. Lucram ca şofer, transportându-i pe cei avuţi pe unde aveau nevoie O dată sau de două ori am călătorit în Germania – cunosc puţin Germania – şi o dată sau de două ori în Franţa – ştiam şi puţină franceză – şi am fost şi-n Portugalia. Clienţii mei erau de obicei oameni în vârstă, care aveau bani şi o sănătate şubredă cam în proporţii egale.

Când conduci oameni ici şi colo, începi să înţelegi că banii nu sunt chiar totul. Ce să mai zic despre crizele de inimă, despre nenumăratele sticluţe cu pilule care trebuiau luate tot timpul, despre cum poţi să-ţi pierzi răbdarea aşteptând mâncarea sau serviciul cameristelor în hotel? Cei mai mulţi dintre clienţii mei bogaţi erau nefericiţi. Mai aveau şi griji pe deasupra. Taxe şi bani investiţi. Îi auzeam vorbind între ei sau cu prietenii. Grija! Asta-i omora, cel puţin pe jumătate din ei. Şi nici viaţa lor sexuală nu era mai brează. Ori aveau neveste blonde cu picioare lungi care-i înşelau cu indivizi pescuiţi te miri pe unde, ori erau însuraţi cu tipul de femeie sâcâitor, urâtă ca dracul şi necontenind să spună ce e de făcut. Nu. Îmi preferam existenţa. Eu, Michael Rogers, care vedeam lumea şi mă distram cu fete frumoase când aveam chef!

Niţel cam precară o asemenea existenţă, desigur, dar mă descurcam. Viaţa era veselă şi eram mulţumit că mă distram. Cred, însă că m-aş fi descurcat oricum. Şi totuşi o asemenea atitudine ţine de tinereţe. Când tinereţea trece, veselia nu mai e distracţie.

Şi, în afară de asta mai era şi altceva… Voiam ceva, doream o fiinţă. Dar să continui ce începusem. Conduceam o dată maşina unui flăcău tomnatic pe Riviera. Îşi construia o casă acolo. Mă angajase ca să mergem să vedem cum mergeau lucrările. Santonix era arhitectul. Nu ştiu ce naţionalitate avea Santonix. Am crezut la început că era englez, deşi avea un nume caraghios pe care nu-l mai auzisem. Dar nu cred că era englez. Presupun că era scandinav sau ceva de acest gen. Era un om bolnav. Am putut să-mi dau seama de asta de la început. Era tânăr şi foarte blond şi slab cu o faţă ciudată, cu o privire piezişă. Cele două părţi parcă nu se potriveau. Putea să fie destul de grosolan cu clienţii. Ai fi crezut că dacă ei dădeau banii aveau dreptul să poruncească şi să se certe. Dar nu era aşa. Santonix îi certa şi el era totdeauna foarte sigur pe el în timp ce ei nu erau.

Clientul de care începusem să povestesc spumega de mânie, după cât îmi aduc aminte, de îndată ce sosise şi văzuse cum mergeau treburile. Obişnuiam să înfulec câte ceva stând în picioare pentru a fi gata să intervin atunci când slujba mea de şofer mi-o cerea. Domnul Constantine obişnuia să aibă crize de inimă sau să facă congestie la cărţi.

— Nu ai procedat aşa cum am spus, zise el pe jumătate ţipând. Ai cheltuit mult prea mulţi bani. Mult prea mulţi bani. Nu aşa ne-am înţeles. O să mă coste mai mult decât am crezut.

— Ai perfectă dreptate, a răspuns Santonix. Dar banii sunt făcuţi să fie cheltuiţi.

— Nu vor fi cheltuiţi! Nu vor fi cheltuiţi. Trebuie să te încadrezi în limitele stabilite. Ai înţeles?

— Atunci nu vei avea casa pe care o vrei, o întoarse Santonix. Ştiu ce vrei. Casa pe care ţi-o construiesc va fi casa pe care o vrei Sunt foarte sigur de asta şi dumneata eşti la fel de sigur. Nu-mi servi sistemul dumitale economic mic-burghez chiţibuşar. Vrei o casă deosebită şi o vei avea

şi te vei lăuda cu ea prietenilor şi ei te vor invidia. Nu construiesc case pentru oricine, ţi-am mai spus deja lucrul acesta. E vorba de ceva mai presus de bani. Casa asta nu va fi precum celelalte case.

— Dar va fi groaznic. Groaznic.

— Nu, nu va fi. Necazul dumitale e că nu ştii ceea ce vrei Sau cel puţin aşa s-ar crede. Deşi dumneata ştii ce vrei de fapt, dar nu reuşeşti să ţi-l conturezi Nu prea poţi să vezi clar ce vrei. Dar eu ştiu! E singurul lucru pe care-l ştiu. Ce caută oamenii şi ce vor. Există o dorinţă în dumneata de a avea calitate. Îţi voi da calitate.

Obişnuia să spună lucruri de acest fel. Iar eu stăteam pe alături şi ascultam. Într-un fel sau altul puteam să văd şi eu că această casă care urma să fie construită acolo, printre pini şi privind spre mare, avea să fie altceva decât o casă obişnuită. Jumătate din ea nu dădea spre mare într-un mod convenţional. Privea spre interior, spre o curbă a munţilor, unde cerul se întâlnea cu pământul. Era ciudat şi ceva neobişnuit şi foarte incitator.

Santonix mai vorbea cu mine câteodată când nu eram de serviciu. Îmi spunea:

— Construiesc case numai pentru anumiţi oameni, când vreau.

— Pentru oameni bogaţi, vrei să spui.

— Trebuie să fie bogaţi, căci nu vor fi în stare să plătească casele. Dar nu de bani îmi pasă. Clienţii mei vor trebui să fie bogaţi pentru că eu vreau să fac case care costă. Numai casa nu e de ajuns. Trebuie să existe şi fundalul. E la fel de important. E ca un rubin sau un smarald. O piatră frumoasă este numai o piatră frumoasă. Nu duce nicăieri. Nu înseamnă nimic, nu are formă şi nici semnificaţie până nu e fixată într-o montură. Iar montura trebuie să aibă un giuvaer demn de ea. Iau peisajul ca atare, îl scot din cadru, unde de fapt există cu depline drepturi. Nu are nici un sens, până când nu există şi casa care să se înalţe mândru

precum un giuvaer în montura lui. Mă privi şi întrebă râzând:

— Nu-nţelegi, nu-i aşa?

— Cred că nu, i-am spus încet, şi totuşi, într-un fel – cred că pricep…

— S-ar putea. Mă privi curios.

Am revenit pe Riviera mai târziu.

Atunci casa era aproape terminată. N-o să încep s-a descriu pentru că n-aş fi în stare s-o descriu cum trebuie, dar era – ei bine – ceva special – şi era frumoasă. Puteam să-mi dau seama de acest lucru. Era o casă de care ai fi mândru, mândru s-o arăţi altora, mândru s-o priveşti tu însuţi, mândru să locuieşti în ea cu o fiinţă pe potrivă, poate. Şi atunci, într-o zi Santonix îmi zise brusc:

— Aş putea să-ţi fac o casă, ştii. Aş şti ce fel de casă ai vrea.

Am dat din cap.

— Dar n-aş şti eu însumi, am spus, cu sinceritate.

— Poate că n-ai şti. Dar aş şti eu pentru dumneata.

Apoi a adăugat:

— E cumplit de păcat că nu ai banii necesari.

— Şi nici nu-i voi avea, am zis.

— Nu poţi să spui aşa ceva, replică Santonix. Să te naşti sărac nu înseamnă că trebuie să rămâi sărac. Banii sunt ciudaţi. Se duc unde sunt doriţi.

— Nu sunt destul de dibaci, am răspuns.

— Nu eşti destul de ambiţios. Ambiţia nu s-a trezit încă în dumneata, dar e acolo, să ştii.

— Oh, fii sigur, am adăugat, că, dacă într-o zi mă voi simţi ambiţios şi voi avea şi bani, atunci voi veni la dumneata şi-ţi voi spune:

— Fă-mi o casă.

A oftat şi a zis:

— Nu pot să aştept… Nu, nu-mi pot permite să aştept. Mai am puţin de trăit. O casă, cel mult două. Dar nu mai mult

decât atât. Nimeni nu vrea să moară tânăr. Câteodată eşti obligat… Dar, de fapt nu contează, presupun.

— Înseamnă că trebuie să-mi aţâţ ambiţia repede.

— Nu, zise Santonix. Eşti sănătos, te distrezi, nu-ţi schimba felul de viaţă.

— Nici n-aş putea, chiar să vreau, am şoptit.

Am crezut că era adevărat ceea ce spuneam atunci. Îmi plăcea viaţa pe care o duceam, mă distram şi nu aveam probleme cu sănătatea. Fusesem şoferul multor persoane bogate, care munciseră din greu şi care aveau diverse boli – ulcere şi tromboze coronariene – şi multe alte afecţiuni, pentru că munciseră din greu. Nu voiam să mă spetesc. Puteam face orice muncă şi totul sfârşea în acest punct. Şi nici nu devenisem ambiţios sau să fi crezut că am ambiţie. Santonix fusese ambiţios, presupun. Am înţeles că, tot desenând case şi construindu-le, îl scosese din tiparele obişnuite, munca asta acaparându-i fiinţa Nu fusese niciodată vânjos. Aveam convingerea că el se consuma înainte de vreme, tocmai din pricina muncii lui ambiţioase. Eu nu voiam să muncesc. Era simplu. Nu aveam încredere în ea. Nu-mi plăcea. Credeam că e un lucru rău pe care rasa umană îl inventase, din păcate, gratuit.

Mă gândeam destul de des la Santonix. Mă intriga mai mult decât oricare altă persoană cunoscută. Unele din cele mai inutile lucruri în viaţă sunt lucrurile pe care cineva şi le aminteşte. Şi mai cred că omul face o alegere când îşi aminteşte ceva. Trebuie că există un mecanism în noi care face lucrul acesta. Santonix şi casa lui, tabloul din Bond Street ca şi vizita legată de Moşia Ţiganului, povestea pe care o auzisem acolo, erau lucruri pe care le alesesem din amintiri. Câteodată, îmi mai aminteam şi fete pe care le cunoscusem sau călătorii în străinătate. Clienţii erau toţi la fel. Terni. Toţi obişnuiau să tragă la aceleaşi hoteluri şi mâncau acelaşi fel de mâncare insipidă. Tot mai aveam în mine acea senzaţie ciudată că aşteptam să mi se ofere ori să mi se întâmple ceva. Nici nu ştiu cum să mă exprim mai

bine. Căutam o fată, o fată potrivită – prin care nu înţeleg nici frumoasă, nici corespunzătoare pentru a mă însura cu ea, aşa cum ar fi zis mama sau unchiul Joshua sau câţiva dintre prietenii mei. Nu ştiam nimic pe vremea aceea despre dragoste. Ştiam în schimb despre sex. Toată generaţia mea părea să ştie acelaşi lucru. Vorbeam prea mult despre asta, cred, auzeam prea mult vorbindu-se şi îi dădeam prea mare importanţă. Nu ştiam despre ce e vorba – niciunul dintre prietenii mei sau eu însumi – nu ştiam cum va fi când va fi să fie. Dragoste, vreau să spun. Eram tineri şi virili şi judecam fetele pe care le întâlneam după linia corpului, după picioare, după ochi şi ne ziceam: „Or să vrea sau nu? Să-mi pierd oare vremea?” Şi cu cât întâlneam mai multe fete, cu atât ne lăudam mai tare şi credeam că suntem grozavi, iar alţii chiar ne credeau grozavi.

N-aveam nici cea mai vagă idee că asta nu era totul. Presupun că lucrul ăsta se întâmplă oricui mai devreme sau mai târziu şi se întâmplă fără veste. Nu te gândeşti aşa cum ţi-ai imaginat că va fi: „Aceasta e fata care-mi trebuie… Aceasta va fi a mea.” Cel puţin eu n-am simţit în felul acesta. N-am ştiut că atunci când va fi se va întâmpla atât de neaşteptat. Că voi spune: „Asta-i fata căreia îi aparţin. Sunt al ei. Îi aparţin pentru totdeauna.”, Nu. Niciodată n-am visat că va fi aşa. Nu s-a spus undeva într-o piesă – nu cumva era o glumă? „Am fost îndrăgostit o dată şi dacă voi simţi că se va întâmplă din nou voi emigra”. Cam aşa a fost şi cu mine. Dacă aş fi ştiut, dacă mi-aş fi închipuit ce va întâmpla, aş fi emigrat!

Nu uitasem planul meu de a mă duce la licitaţie.

Mai erau trei săptămâni până la acea dată. În programul meu mai erau două excursii pe Continent, una în Franţa şi alta în Germania. Când eram la Hamburg a apărut criza. Cuplul la care eram şofer mi-a produs o profundă greaţă. Reprezentau ceea ce detestasem mai mult. Erau grosolani, nepăsători, urâţi şi cred că au făcut să se nască în mine sentimentul imposibilităţii de a continua asemenea viaţă, nu

puteam să mai suport parazitismul. Eram, totuşi, precaut. Am crezut că nu voi putea să-i mai suport încă o zi, dar nu le-am spus-o. Nu era nici o afacere să intri în conflict cu firma care te angajase. Le-am telefonat la hotel, explicându-le că eram bolnav şi am telefonat şi la Londra ca să spun acelaşi lucru. Le-am spus că s-ar putea să fiu pus în carantină şi că ar fi înţelept dacă ar trimite un şofer să mă înlocuiască. Nimeni nu putea să mă învinovăţească pentru aşa ceva. Nu le păsa atâta de mine încât să mai facă investigaţii şi vor crede că avea temperatură prea mare pentru a le mai trimite veşti. Mai târziu, la Londra, le voi servi o poveste de cât de rău mi-a fost! Dar n-am crezut că voi face asta. Eram cam sătul de meseria de şofer.

Revolta asta a mea era o schimbare importantă în viaţă. Din pricina ei şi a altor lucruri m-am prezentat la licitaţie în ziua stabilită. „În caz că nu va fi vândută printr-o înţelegere particulară” era lipit pe afişul iniţial. Dar era încă acolo, nu fusese vândută prin înţelegere. Eram atât de emoţionat că nici nu ştiam ce să fac.

Aşa cum am mai spus nu mai fusesem la o altă licitaţie publică a unei proprietăţi. Eram pătruns de ideea că avea să fie palpitant, dar nu era deloc aşa. Nici pe departe. Era unul din cele mai agonizante spectacole la care participasem vreodată A avut loc într-o atmosferă sumbră şi cu o prezenţă de şase sau şapte persoane. Licitaţia era condusă de o persoană cu totul altfel decât cele pe care le văzusem prezidând vânzările de mobilă sau lucruri de acest fel, oameni cu voci poznaşe pusi pe veselie şi glume. Cel de care vă vorbesc, cu glasul când stins, când plin de viaţă, lăudă proprietatea şi descrise suprafaţa şi alte câteva lucruri de acest fel şi apoi începu să liciteze. Cineva făcu a ofertă de 5000 de lire. Conducătorul licitaţiei afişă un zâmbet blazat, ca şi cum ar fi auzit o glumă nesărată. Mai făcu nişte observaţii şi mai apărură nişte oferte. Cei care participau ca şi cei care asistau erau de prin partea locului. Un fermier, cineva pe care îl ghiceai a fi constructor, un

cuplu de avocaţi. Era şi o persoană care părea a fi străină de partea locului, bine îmbrăcat, poate din Londra şi emanând profesionalism. Nu ştiu dacă a făcut într-adevăr o ofertă. Era foarte tăcut şi acţiona mai mult prin gesturi. Oricum, licitaţia se sfârşi prin anunţul celui care o conducea şi care preciza cu o voce melancolică că nu fusese atins preţul de rezervă şi deci adunarea se ridică fără nici un rezultat.

— A fost plictisitor, zisei unuia dintre vecini care arăta a fi localnic ajungând lângă dânsul, pe când mă îndreptam spre ieşire.

— La fel ca de fiecare dată. Răspunse el. Ai fost la multe din acestea?

— Nu, făcui eu, de fapt sunt la prima

— Ai venit din curiozitate, nu-i aşa? N-am văzut să fi făcut vreo ofertă.

— Nici o grijă, am răspuns. Am vrut să văd despre ce e vorba

— Ei, cam aşa se desfăşoară de cele mai multe ori. Vor să vadă cam cine ar fi interesat, ştii.

L-am privit întrebător.

— Numai trei din ei erau, aş zice, mai spuse prietenul meu. Whetherby din Helminster El e constructorul. Apoi Dakham şi Coombe, licitând pentru o firmă din Liverpool, după cite am înţeles, şi un candidat necunoscut din Londra, aş crede că-i avocat. S-ar putea să fi fost mai mulţi, dar ăştia mi s-au părut mie principalii. O să se vândă ieftin. Toţi spun asta.

— Din cauza reputaţiei locului? Am întrebat.

— Oh, ai auzit de Moşia Ţiganului. Asta o spun oamenii locului.

Primăria Comunală ar fi trebuit să repare drumul cu ani în urmă – e o capcană a morţii.

— Şi totuşi locul are o reputaţie proastă?

— E numai o superstiţie, îţi spun eu. De altfel, adevărata ofertă de-abia acum începe, Vor merge şi vor insista Aş

crede că tipii din Liverpool ar putea să aibă şanse. Whetherby nu va oferi un preţ prea mare. Lui îi place să cumpere ieftin. Sunt destule proprietăţi care apar pe piaţă în ultima vreme. La urma urmelor, nu mulţi îşi permit să cumpere locul şi o ruină pe care s-o dea jos şi să înalţe o altă casă.

— Se pare că nu se întâmplă foarte des în zilele noastre, nu-i aşa? Am zis eu.

— Cam greu. Cu taxele şi pe urmă nu prea ai mare ajutor pe aici. Nu, oamenii ar plăti mai degrabă mii de lire pentru un apartament în oraş, la nu ştiu ce al şaisprezecelea etaj al unei clădiri moderne. Casele mari, masive sunt mai degrabă o frână a pieţii.

— Dar ai putea să construieşti o casă modernă, am răspuns Economie de braţe de muncă.

— Ai putea, dar e o afacere costisitoare şi oamenilor nu le prea place să trăiască singuri.

— Unora, da! Am răspuns eu.

A râs şi ne-am despărţit. Am luat-o pe jos, încruntat, nedumerit. Paşii mă purtau fără să-mi dau seama pe unde merg, de-a lungul drumului printre copaci, în sus, spre curba care ducea spre ţinutul dinspre mlaştini.

Şi aşa am ajuns în locul unde am văzut-o prima dată pe Ellie. Aşa cum am mai spus, stătea sub un brad înalt şi avea înfăţişarea unei fiinţe care nu fusese acolo cu un minut mai înainte, dar care tocmai se întrupase din brad. Purta un fel de tweed verde închis şi păru-i era de un castaniu blând, culoarea unei frunze de toamnă. Am văzut-o şi m-am oprit. Mă privea, cu buzele puţin întredeschise, uşor speriată. Presupun că şi eu arătam speriat. Am vrut să spun ceva, dar nu ştiam ce. Pe urmă am rostit:

— Îmi pare rău – n-am vrut să te sperii. N-am ştiut că este cineva pe aici.

Răspunse şi vocea-i era foarte catifelată şi blândă, parcă ar fi fost vocea unei fetiţe sau aproape. Zise:

— Nu-i nimic, adică, vreau să spun că nici eu nu credeam că ar putea fi cineva pe aici.

Privi de jur împrejur şi zise:

— E – e un loc singuratic. O trecu un uşor fior.

Era o după-amiază răcoroasă. Şi nu era numai vântul. Nu ştiu. Am făcut un pas, doi mai exact.

— E mai degrabă un loc care sperie, nu-i aşa? Am spus eu. Vreau să spun casa, ruinele.

— Turnurile, zise dânsa gânditoare. Aşa se numea, nu-i aşa? Numai că nu prea pare să fi existat vreun turn.

— Cred că a fost numai un nume, am replicat eu. Oamenii îşi botează casele cu nume ca, Turnurile" pentru a le face mai mari decât sunt.

Râse puţin.

— Pesemne că aşa a fost. E – presupun că ştii – casa pe care o scot la licitaţie astăzi pentru a fi vândută.

— Da, am răspuns, vin tocmai de la licitaţie.

— Oh! Vocea-i părea speriată. Te-a – te interesează?

— Nu prea mă tentează să cumpăr o casă ruinată cu câteva sute de hectare de pădure, am răspuns. Nu fac parte dintre acei posibili amatori.

— S-a vândut? Întrebă.

— Nu, nu s-a ajuns la preţul de rezervă.

— Ah, înţeleg. Părea că i se luase o piatră de pe inimă.

— Nici dumneata n-ai vrut s-o cumperi, nu-i aşa? Am întrebat.

— Oh, nu, răspunse desigur că nu. Vocea-i trăda o oarecare nervozitate.

Am ezitat şi deodată vorbele mi-au scăpat fără voie.

— Mă prefac, de fapt, zisei, nu pot s-o cumpăr pentru că nu am banii necesari, evident, dar proprietatea mă interesează. Mi-ar plăcea s-o cumpăr Vreau s-o cumpăr. Râzi de mine, dacă vrei, dar ăsta e adevărul.

— Dar nu e şi cam părăginită?

— Oh, da, am încuviinţat, dar nu o vreau aşa cum e acum. Vreau s-o demolez, să rad totul. E o casă urâtă şi cred că a

fost o casă tristă. Dar locul nu e trist şi nici urât. E frumos. Uită te aici. Vino puţin aici, printre copaci. Fii atentă la priveliştea care se oferă privirii printre copaci şi mlaştini. Vezi? Chiar pe aici – şi pe urmă – o coteşti spre această perspectivă…

Am luat-o de braţ şi am condus-o spre unghiul potrivit. Dacă ne purtam neconvenţional, părea să nu dea atenţie acestui lucru. Oricum nici eu nu depăşisem o anumită limită. Doream numai să-i arăt acea privelişte.

— Aici, am zis, de aici vezi cum totul coboară spre mare şi unde rocile se arată în toată splendoarea lor. Este şi un oraş între noi şi acel loc, dar nu putem să-l vedem din pricina dealurilor care se bombează dincolo de potecă. Şi mai ai un al treilea unghi, către o vale forestieră îndepărtată. Poţi să vezi acum, dacă tai copacii şi lărgeşti panorama, ce casă frumoasă ai putea avea aici? N-ai fixa-o pe locul vechii oase. Te-ai duce cam cincizeci – o sută de iarzi mai la dreapta. Acolo ai putea avea o casă, o casă minunată. O casă înălţată de un arhitect care e un geniu.

— Cunoşti vreun arhitect care e un geniu? I se auzi vocea cu o umbră de îndoială.

— Da, ştiu unul, am zis eu.

Şi aşa am început să i povestesc despre Santonix. Ne-am aşezat alături, pe un copac căzut şi am vorbit. Da, îi vorbeam firavei fete întâlnite în pădure şi pe care n-o mai văzusem înainte şi parcă îmi deschideam tot sufletul în ceea ce-i spuneam. Îi povesteam visul pe care cineva l-ar fi putut transforma în realitate.

— Poate nu va fi să fie, am zis. Ştiu asta. S-ar putea să nu se realizeze. Dar gândeşte-te. Închipuie-ţi şi tu ca mine. Acolo am tăia copacii, iar dincolo am deschide culmea şi am planta smârdar şi azalee şi ar veni şi prietenul meu Santonix. Tuşeşte mult şi o să moară de tuberculoză, dar ar putea s-o facă. Ar putea s-o facă înainte de a muri. Ar putea să construiască cea mai frumoasă casă. Nu ştii cum arată casele lui. Le construieşte pentru oameni foarte bogaţi şi pe

deasupra trebuie să fie oameni care să ştie ce vor. Când spun că trebuie să ştie ce vor, nu mă gândesc la partea convenţională a vieţii. Pur şi simplu trebuie să fie oameni care doresc ca visul să devină realitate. Ceva minunat.

— Mi-ar plăcea o asemenea casă, zise Ellie. M-ai făcut s-o văd, s-o simt. Da, ar fi minunat să trăieşti într-un asemenea loc. Este tot ce şi-ar putea dori cineva. Aici ai putea trăi liber, nestingherit, nelegat de fiinţe care te-ar împinge să faci ceea ce tu nu vrei, şi te-ar reţine de la ceea ce ai vrea să faci. Oh, mi-e atât de lehamite de toţi care sunt în jurul meu, de viaţă, de toate!

Aşa a început povestea mea cu Ellie. Eu cu visele mele şi ea cu revolta ei împotriva propriei existenţe. Ne-am oprit din vorbă şi ne-am uitat unul la celălalt.

— Cum te cheamă? Întrebă ea.

— Mike Rogers, zisei. Michael Rogers rectificai. Dar pe dumneata?

— Fenella. Ezită şi apoi adăugă: Fenella Goodman, cu o privire în care se desluşea tulburarea.

Acest schimb de replici nu ne duse mai departe, dar continuarăm să ne uităm unul la celălalt. Amândoi doream să ne mai vedem – însă pentru moment nu ştiam cum să stabilim o viitoare întâlnire. Deci aşa a început povestea dintre mine şi Ellie. N-am făcut progrese în a ne cunoaşte pentru că amândoi aveam secretele noastre. Fiecare aveam câte ceva de ascuns, aşa încât nu puteam spune totul în ceea ce ne privea, păstrând un fel de barieră între noi. Nu puteam, de exemplu să ne deschidem sufletele şi să spunem: „Când o să te mai văd? Unde pot să te găsesc? Unde locuieşti?” Problema e că dacă pui asemenea întrebări unei persoane, e firesc să se aştepte şi de la tine răspunsuri clare.

Fenella păru neliniştită când îşi dădu numele. Chiar speriată, încât pentru o clipă crezui că s-ar putea să nu fie numele ei adevărat M-am gândit că şi l-a fabricat pe loc! Pe

urmă am ştiut că era cu neputinţă să fi făcut aşa ceva. Eu i-l dădusem pe cel adevărat.

Nu prea ştiam cum să ne luăm la revedere Eram stânjeniţi Se făcuse rece şi voiam să coborâm – dar ce era de făcut? Destul de stângaci, am zis într-o doară:

— Stai prin apropiere?

Răspunse că locuia în Market Chadwell. Era un orăşel situat nu prea departe. Avea şi un hotel trei stele. O fi locuind acolo, am presupus eu. La rândul său, rosti cu aceeaşi stinghereală în voce:

— Locuieşti aici?

— Nu am răspuns, nu locuiesc aici. Sunt numai în trecere.

Se aşternu din nou tăcerea. O trecu un uşor fior. O adiere rece venea spre noi

— Am face mai bine să ne mişcăm, am propus eu, şi aşa ne-am mai încălzi. Ai maşină sau călătoreşti cu autobuzul ori cu trenul?

Îmi spuse că îşi lăsase maşina în sat.

— E-n regulă, o să-mi treacă.

Părea puţin nervoasă Credeam că vrea pesemne să scape de mine şi poate că nu ştia cum. Am adăugat:

— O să coborâm, numai până-n sat.

Îmi aruncă o privire recunoscătoare. Am mers de-a lungul drumului care şerpuia şi pe unde se petrecuseră atât de multe accidente. Când am ajuns la o curbă, un chip apăru dintr-o dată, de sub o tulpină de brad. Apariţia a fost atât de bruscă, încât Ellie scoase un ţipăt: „Oh!” Era bătrâna pe care o văzusem deunăzi în grădiniţa căsuţei ei. Doamna Lee. Părea mai sălbatică acum, cu şuviţa de păr fluturându-i în vânt şi cu o haină roşiatică pe umeri; poziţia impozantă a corpului o făcea ceva mai înaltă.

— Şi faceţi pe aici, dragilor! Cântă ea. Ce vă aduce pe Moşia Ţiganului?

— Oh, zise Ellie, doar nu am violat nici o proprietate, nu-i aşa?

— S-ar putea. A fost pământul ţiganilor şi ne-au alungat de pe el. N-aţi face nimic bun aici şi nimic bun nu veţi găsi colindând Moşia Ţiganului.

Fata nu era nicidecum pusă pe ceartă, nu era genul. Îl răspunse cu o voce blândă şi politicoasă:

— Îmi pare rău dacă nu trebuia să ajungem pe aici. Am crezut că locul acesta a fost vândut astăzi.

— Şi-i va aduce nenoroc celui care îl va cumpăra! Zise bătrâna. Ascultaţi la mine, frumoşilor, că sunteţi frumoşi amândoi. Nenorocul îl va însoţi pe cel care-l va cumpăra. E un blestem pe acest pământ, un blestem de mulţi ani. Mai bine v-aţi ţine deoparte. Nu aveţi nimic de făcut pe-aici. Aici v-ar aştepta numai moarte şi pericol. Duceţi-vă acasă, dincolo de mare şi nu vă mai întoarceţi. Să nu ziceţi că nu v-am prevenit.

— Dar n-am făcut nici un rău.

— Ei, haideţi, doamnă Lee, am zis eu, nu o speriaţi pe această tânără domnişoară.

Şi am început să-i explic Elliei.

— Doamna Lee locuieşte în sat. Are o casă acolo. Ghiceşte în palmă şi spune viitorul Nu-i aşa, doamnă Lee? Am întrebat-o pe un ton glumeţ.

— Am acest dar, zise ea, arătându-şi mai bine tenul întunecat. Am acest har. M-am născut cu el. Toţi îl avem. O să-ţi spun norocul, frumoaso. Fă-mi o cruce în palmă cu un argint şi o să-ţi spun viitorul.

— Nu cred că vreau să-mi ştiu viitorul.

— Ar fi înţelept să-l ştii. Să ştii ceva despre ce te aşteaptă Să ştii să previi, să te fereşti, să ştii ce-o să ţi se întâmple dacă nu ai grijă. Ei, hai că ai bani. Ai o mulţime de bani. Mulţi bani. Ştiu lucruri pe care ar fi înţelept să le ştii şi dumneata.

Cred că la femei ispita de a şti viitorul este irezistibilă. Am observat lucrul acesta la toate fetele pe care le cunoscusem. Aproape întotdeauna trebuia să scot bani să le

dau când le duceam pe la bâlciuri. Ellie scoase din geantă două jumătăţi de coroană şi le puse în mâna bătrânei.

— Ei, aşa, drăguţo, acum e bine. O să auzi ce-o să-ţi zică baba Lee, acum.

Ellie îşi scoase mănuşa şi-şi întinse palma delicată spre bătrână. Aceasta se uită, mormăind. Ce văd eu acum? Ce văd?

Deodată lăsă să cadă mâna tinerei, parcă speriată de ceva.

— Aş pleca repede de aici dacă aş fi în locul tău. Pleacă şi nu te mai întoarce! E ce-ţi spun şi e adevărat. Văd iarăşi acelaşi lucru. Uită că ai văzut vreodată Moşia Ţiganului. Şi nu e numai casa care e blestemată, tot pământul e.

— Ai o manie să tot spui lucrul ăsta, am rostit eu cu glas aspru. Oricum, tânăra domnişoară n-are nimic comun cu pământul de aici. A făcut numai o plimbare astăzi pe aici, nu are nici un interes prin apropiere.

Bătrâna nu-mi acordă nici o atenţie. Zise neînduplecată:

— Eu îţi spun, frumoaso. Te previn. Poţi să ai o viaţă minunată, dar trebuie să te fereşti de pericol. Nu veni într-un loc primejdios, ori unde stăpâneşte un blestem. Pleacă şi du-te unde eşti iubită şi unde lumea are grijă de tine. Trebuie să fii în siguranţă. Să-ţi aminteşti lucrul ăsta. Altfel – altfel – bătrâna se zgribuli puţin – nu-mi place ce văd. Nu-mi place deloc ce văd în mâna ta.

Şi cu un gest brusc, puse cele două jumătăţi de coroană înapoi în mâna Elliei, mormăind ceva ce cu greu puturăm să auzim. „E o cruzime. E o cruzime ce-o să se-ntâmple.” Întorcându-se, o luă repede la pas.

— Ce femeie – ce femeie înspăimântătoare, zise Ellie.

— Nu-i da nici o atenţie, am aruncat şi eu ţâfnos. Cred că e pe jumătate nebună. Vrea numai să te sperie. Cred că au deja un simţ al proprietăţii, în legătură cu pământul ăsta.

— Au fost accidente pe aici? S-au întâmplat lucruri ciudate?

— Mai ales accidente. Uită-te la curbă şi la îngustimea drumului. Consilierii municipalităţii ar trebui împuşcaţi

pentru că nu fac nimic pentru a preîntâmpina accidentele. Nu sunt nici măcar destule semne să te prevină.

— E vorba numai de accidente sau şi de altceva?

— Priveşte aici, oamenilor le plac dezastrele. Sunt o mulţime de dezastre care pot fi colecţionate. În felul acesta apar poveştile despre un anumit loc.

— Este acesta unul din motivele pentru care se zice că această proprietate se va vinde ieftin?

— S-ar putea. Cei din partea locului susţin asta Dar nu cred că va fi vândută unui localnic. Cred că va fi cumpărată pentru a fi exploatată. Tremuri. Nu trebuie să tremuri. Haide! Să mergem repede. Să te las înainte de a ajunge în oraş? Am adăugat eu.

— Nu. Bineînţeles că nu trebuie.

Am mai făcut un pas hotărâtor, disperat.

— Ascultă-mă puţin, am zis, voi fi în Market Chadwell mâine. Presupun că vei mai fi mâine acolo, vreau să spun, aş avea vreo şansă să te mai văd?

Mi-am târât picioarele mi-am întors capul, am roşit, cred. Dar dacă nu spuneam ceva acum, cum aveam să mai continui?

— Desigur, răspunse, nu mă voi întoarce la Londra pî nă spre seară.

— Atunci, poate – ai – vreau să spun – dar cred că e cam obraznic din partea mea…

— Nu, nu e.

— Ai putea să vii să luăm ceaiul împreună, într-o cafenea. Cred că-i zice „Câinele Albastru”. E destul de plăcut acolo. Este – este – nu găseam cuvântul nimerit şi atunci am folosit unul pe care l-am auzit spus de mama, mi se pare potrivit pentru doamne, am rostit în cele din urmă cu teamă.

Şi atunci Ellie a râs. Cred că ceea ce spusesem suna cam ciudat în zilele noastre.

— Sunt convinsă că va fi plăcut, răspunse. Da, o să vin. Cam pe la patru şi jumătate, e bine?

— Te voi aştepta, am îngăimat. Sunt bucuros – sunt bucuros. Dar nu am spus de ce eram bucuros.

— La revedere, atunci, am mai spus, pe mâine. Şi nu te mai gândi la ce a spus bătrâna. Îi place să sperie oamenii, cred. Nu se poate să le ştie pe toate, am adăugat.

— Ai avut senzaţia unui loc înspăimântător când – stăteai acolo? Întrebă Ellie.

— Moşia Ţiganului? Nu, nu cred că e un loc tare să sperie, am răspuns. Am spus-o poate niţel cam prea uşor, şi chiar credeam că nu e un loc înspăimântător; îl socoteam aşa cum îl văzusem şi mai înainte, un loc frumos, un peisaj nemaipomenit în care să-ţi înalţi o casă…

Aşa s-a desfăşurat prima mea întâlnire cu Ellie. A doua zi m-am dus la Market Chadwell, am aşteptat-o la „Câinele Albastru” şi a venit. Am luat ceaiul împreună şi am pălăvrăgit. N-am prea spus mare lucru despre noi nici de data asta, vreau să spun că n-am prea vorbit despre vieţile noastre. Am spus o mulţime de lucruri despre ceea ce gândeam şi simţeam; apoi Ellie s-a uitat la ceas şi a zis că trebuie să plece pentru că trenul ei spre Londra pleacă la 5.30.

— Am crezut că ai venit cu maşina, am zis.

S-a uitat destul de încruntată la mine atunci şi mi-a răspuns că nu venise cu maşina, că maşina cu care era ieri nu era a ei. Dar n-a spus a cui maşină era. Umbra aceea de stinghereală pe care o simţisem ieri pluti din nou deasupra noastră. Am ridicat un deget şi am chemat chelneriţa pentru a face plata şi pe urmă am rostit fără alte ocolişuri:

— O – o să te mai văd?

Nu m-a privit, s-a uitat în jos la masă şi a răspuns:

— Voi fi la Londra pentru încă două săptămâni.

Şi eu:

— Unde? Cum?

Am stabilit să ne întâlnim în Regent's Park peste trei zile. Era o zi frumoasă. Am luat o gustare în aer liber la un restaurant şi pe urmă ne-am plimbat în grădina Queen

Mary apoi ne-am aşezat pe o bancă şi am vorbit. De atunci am început să vorbim despre noi. I-am spus că am urmat o şcoală bună, dar că altfel nu am acumulat prea mult. I-am povestit şi despre slujbele pe care le-am avut şi cum mă lipeam de diverse ocupaţii şi cum nu-mi găseam starea şi cum încercam să fac când una când alta.

Destul de curios, auzind toate acestea era ea fermecată.

— Atât de diferit, zise. Atât de minunat diferit.

— Diferit de ce?

— De mine.

— Eşti o fată bogată? Am întrebat aţâţător – o sărmană fată bogată?

— Da, răspunse, o sărmană fată bogată.

Începu apoi să povestească într-un stil fragmentat ce presupunea bogăţia, confortul înăbuşitor, plictisitor, faptul că nu avea voie să-şi aleagă prietenii, că nu făcea niciodată ceea ce voia. Câteodată se uita la oamenii ce păreau că se distrează, iar ea nu se distra deloc. Mama ei murise când ea era încă un copil iar tatăl ei se recăsătorise. Şi apoi, nu după mulţi ani, murise şi dânsul. Am simţit că nu-i păsa prea mult de mama vitregă. Locuia cea mai mare a timpului în America, dar călătorea mult şi în străinătate.

Mi se părea fantastic, ascultând-o, cum o tânără de vârsta ei putea duce o existenţă atât de lipsită de griji şi totuşi atât de lipsită de libertate. E adevărat că se ducea la petreceri, că se distra, dar, după cum povestea, mi se părea că totul avusese loc cu cincizeci de ani în urmă. Nici urmă de intimitate, de distracţie! Existenţa ei era diferită de a mea ca de la cer la pământ Era nemaipomenit când auzeai, dar suna şi ridicol în acelaşi timp.

— Asta înseamnă că nu ai nici un prieten? Am întrebat nevenindu-mi să cred. Nici un prieten?

— Prietenii îmi sunt aleşi, zise ea cu amărăciune. Sunt cumplit de plictisitori.

— E ca şi când ai fi într-o închisoare, am zis.

— Cam aşa ceva.

— Şi chiar nici un prieten de vârsta ta?
— O am acum pe Greta.
— Cine-i Greta?
— A venit mai întâi ca domnişoară de companie, mă rog, poate nu chiar. Dar, oricum, avusesem o franţuzoaică pentru a învăţa franceza, care a stat la noi un an, apoi Greta a venit din Germania pentru germană. Greta e diferită. Totul s-a schimbat de când a venit Greta.
— Ţii la Greta?
— Mă ajută, zise Ellie. E de partea mea. Aranjează lucrurile în aşa fel, încât mai fac şi eu ce-mi place şi mai văd diverse locuri. Spune şi minciuni pentru mine. N-aş fi putut să vin la Moşia Ţiganului dacă nu era Greta. Mă însoţeşte şi are grijă de mine la Londra în timp ce mama mea vitregă e la Paris. Scriu două, trei cărţi poştale şi Greta le expediază din Londra.
— Şi totuşi de ce ai vrut să te duci la Moşia Ţiganului? Am întrebat.
Nu-mi răspunse imediat.
— Greta şi cu mine am aranjat asta, zise. E nemaipomenită, continuă. Se gândeşte la toate, sugerează idei.
— Cum arată Greta?
— Oh, Greta e frumoasă înaltă şi blondă. Este foarte descurcăreaţă.
— Nu cred că o să-mi placă, am zis eu.
Ea râse
— Ba da, o să-ţi placă. Sunt sigură că o să-ţi placă. E şi foarte deşteaptă.
— Nu-mi plac fetele deştepte, am răspuns. Şi nu-mi plac nici blondele înalte; îmi plac fetele scunde, cu părul ea frunzele toamnei.
— Cred că eşti gelos pe Greta, zise Ellie.
— Pesemne că sunt. Ţii mult la ea, nu-i aşa?
— Da, ţin foarte mult. Ea mi a schimbat viaţa.

— Şi ea ţi-a dat ideea să te duci acolo. Mă întreb de ce. Nu e cine ştie ce de văzut sau de făcut în acea parte a lumii aşa că găsesc lucrul ăsta destul de misterios.

— E secretul nostru, zise Ellie şi păru încruntată.

— Al tău sau al Gretei? Spune-mi.

Îşi scuturǎ, capul.

— Trebuie să am şi eu secretele mele, zise.

— Ştie Grefa că ne întâlnim?

— Ştie că mă întâlnesc cu cineva. Asta e tot. Nu pune întrebări. Ştie că sunt fericită.

După asta a urmat o săptămână în care n-am văzut-o deloc pe Ellie. Mama ei vitregă se întorsese de la Paris cu un oarecare Unchi Frank. Mi-a explicat că va fi ziua ei şi că pregăteau o mare petrecere la Londra.

— Nu voi fi în stare să mă strecor, îmi spuse. Nici săptămâna viitoare. Dar după asta, da. După asta va fi altceva.

— De ce va fi altceva?

— Voi putea să fac ce vreau…

— Cu ajutorul Gretei, ca de obicei?

Tonul cu care spuneam asta o făcea pe Ellie să râdă. Obişnuia să spună:

— Eşti aşa de caraghios când pari gelos pe Greta. Trebuie s-o întâlneşti într-o zi. O să-ţi placă.

— Nu-mi plac fetele autoritare, am susţinut eu cu încăpăţânare.

— Ce te face să crezi că e autoritară?

— După cum vorbeşti despre ea. Totdeauna e ocupată cu aranjarea unui anumit lucru.

— E foarte eficientă, zise Ellie. Aranjează lucrurile foarte bine. De asta mama mea vitregă se bizuie atât de mult pe ea.

Am întrebat cum era Unchiul Frank.

Îmi spuse:

— Nu prea îl cunosc bine. A fost bărbatul sorei tatălui meu, nu o rudă chiar atât de apropiată. Cred că a fost o

fiinţă mai degrabă nestatornică şi a avut chiar ceva probleme o dată sau de două ori. Ştii cum se vorbeşte despre asemenea fiinţe, numai aluziv.

— Adică inacceptabil socialmente? Am întrebat. Un paria?

— Ei, nici chiar aşa, dar obişnuia să dea de bucluc, cred. Financiarmente. Şi atunci societarii şi avocaţii trebuiau să-l scoată din necaz. Să plătească, adică.

— Deci e ticălosul familiei, am conchis eu. Cred că m-aş înţelege mai bine cu el decât cu modelul de perfecţiune care e Greta.

— Poate să se facă foarte agreabil când vrea, zise Ellie. E o prezenţă plăcută.

— Dar ţie nu-ţi prea place, nu-i aşa? Am întrebat cu o voce aspră.

— Ba cred că da… Numai că uneori, oh, nu pot să explic. Simt că nu pot să ştiu ce gândeşte sau plănuieşte.

— Şi chiar pune multe la cale?

— Nu prea ştiu, zise Ellie din nou.

Nici măcar nu-mi sugeră că ar trebui să întâlnesc vreun membru al familiei ei. M-am întrebat uneori dacă n-ar fi trebuit să spun eu însumi ceva despre asta. Nu ştiam ce crede în legătură cu acest subiect. În cele din urmă am întrebat-o direct:

— Ellie, crezi că ar trebui să mă prezinţi familiei sau mai degrabă nu?

— Nu vreau să-i întâlneşti, zise ea brusc.

— Ştiu că nu sunt cine ştie ce, am răspuns.

— Nu pentru asta, ştii prea bine! Dar o să facă mare caz pe chestia asta. Nu suport aşa ceva.

— Uneori, am senzaţia că am intrat într-o adevărată încurcătură Şi totul mă pune într-o lumină destul de proastă, nu ţi se pare?

— Sunt destul de mare ca să am şi eu prietenii mei, zise Ellie. Am aproape douăzeci şi unu de ani. Când voi avea douăzeci şi unu, într-adevăr, nimeni nu mă va opri. Dar acum, vezi tu, ar face mare tărăboi, m-ar trimite undeva,

aşa, ca să nu te mai întâlnesc. Ar fi – oh da, hai să lăsăm lucrurile cum sunt acum.

— N-am nimic împotrivă, dacă pe tine nu te deranjează. Nu vreau, însă, să fiu ţinut ca pe ceva ascuns.

— Nu e nimic necinstit în toată povestea Să ai un prieten căruia să-i poţi spune ce vrei şi să te asculte. Şi pe urmă, zâmbi o clipă, poţi să ţi închipui o grămadă de lucruri alături de acel prieten. Nici nu ştii ce minunat e.

Da, ne imaginam multe! Întâlnirile noastre sfârşeau cam totdeauna pe o asemenea pantă. Câteodată eu eram cel care provoca o asemenea stare. De cele mai multe ori însă era Ellie care spunea:

— Hai să presupunem că am cumpărat Moşia Ţiganului şi că înălţăm o casă acolo.

Îi povestisem o mulţime de lucruri despre Santonix şi despre casele pe care le construise el. Am încercat să-i descriu felul construcţiilor şi maniera în care le concepuse. Nu cred că le-am descris foarte bine pentru că nu sunt bun la descrieri. Ellie, avea şi ea, fără îndoială propria-i imagine despre o asemenea casă – casa noastră. Nu spuneam „casa noastră”, dar ştiam amândoi că, de fapt, asta voiam să rostim.

Deci cam o săptămână nu aveam s-o mai văd pe Ellie. Îmi scosesem economiile (nu erau prea multe) şi-i cumpărasem un inel cu o piatră în formă de trifoi, o piatră irlandeză. I-l dăruisem de ziua ei de naştere, îi plăcuse şi părea foarte fericită.

— E frumos, a rostit emoţionată.

Nu purta prea multe bijuterii şi când avea totuşi ceva, bineînţeles că erau diamante adevărate sau smaralde şi lucruri de valoare, dar îi plăcea şi inelul meu cu piatră irlandeză.

— Pentru ziua mea de naştere, e darul care-mi place cel mai mult, a rostit.

Apoi am primit câteva rânduri grăbite de la ea. Se ducea în străinătate cu familia, undeva în sudul Franţei, imediat

după aniversarea zilei de naştere.

„Dar să nu fii supărat”, îmi scria, „ne vom întoarce repede, peste două sau trei săptămâni, în drum spre America, de data aceasta. Şi oricum ne vom întâlni atunci. Am ceva deosebit să-ţi spun”.

Mă simţeam plin de neastâmpăr şi nu-mi găseam locul că nu o mai vedeam pe Ellie şi că o ştiam departe, în Franţa. Între timp, mai primisem şi nişte veşti despre Moşia Ţiganului. Se pare că fusese vândută printr-o înţelegere confidenţială şi nu se ştia mare lucru despre proprietar. O firmă londoneză de avocaţi fuseseră împuterniciţi să achiziţioneze proprietatea Am căutat să obţin mai multe informaţii în legătură cu acest lucru dar nu am reuşit. Firma respectivă era foarte prevăzătoare. Bineînţeles că n-am putut să mă apropii de şefi. Am mituit pe unul din funcţionari şi aşa am avut acea brumă de informaţie. Fusese cumpărat pentru un client foarte bogat care avea să-l păstreze ca pe o investiţie până când pământul din regiunea respectivă avea să capete mai multă valoare. E foarte greu să obţii informaţii când tratezi cu firme unice Totul e atât de bine ţinut în secret de parc-ar fi cel puţin Biroul 5 Informaţii, sau ceva de acest gen! Întotdeauna cineva acţionează pentru altcineva care nu poate fi numit sau nu se poate vorbi cu acea persoană! Preluarea unei licitaţii se putea face în acest fel!

Eram într-o stare de agitaţie nemaipomenită. N-am mai vrut să mă gândesc la asta şi m-am dus să o văd pe mama.

Nu fusesem s-o văd de multă vreme.

Mama locuia pe aceeaşi stradă pe care locuise în ultimii douăzeci de ani, o stradă cu imobile mohorâte, respectabile şi lipsite de orice frumuseţe sau interes. Scara din faţă era frumos văruită şi arăta ca de obicei. Era nr. 46. Am sunat. Mama mi-a deschis uşa şi a rămas acolo privind la mine. Arăta la fel ca întotdeuna. Înaltă şi subţire, cu părul cărunt, străbătut de o cărare pe mijoc, cu o gură ca o cursă de şobolani şi ochi veşnic bănuitori. Era o fiinţă severă. Şi

totuşi, exista pe undeva în ea o urmă de blândeţe. Nu o arăta niciodată, chiar dacă ar fi fost în stare să se stăpânească, dar eu ştiam că există undeva. Niciodată nu a încetat să spere că într-o zi voi fi diferit faţă de ceea ce eram, dar speranţele ei nu se împlineau. Exista o permanentă stare de pândă între noi.

— Oh, zise, tu eşti?

— Da, răspunsei, eu sunt.

Făcu un pas înapoi pentru a mă lăsa să trec şi eu intrai în casă şi mă îndreptai către uşa camerei de zi faţă în faţă cu bucătăria. Mă urmă şi rămase uitându-se la mine.

— E cam mult timp de când nu te-am văzut, zise. Ce-ai mai făcut?

Am ridicat din umeri.

— Aşa şi-aşa.

— Ah, deci, ea de obicei, aşa-i?

— Da, ca de obicei, am încuviinţat.

— Prin câte slujbe ai mai trecut de când te-am văzut ultima oară?

M-am gândit un minut şi am răspuns:

— Cinci.

— Aş fi vrut să te maturizezi.

— Dar sunt matur, am răspuns. Numai că mi-am ales felul meu de viaţă. Ce-ai mai făcut tu? Am întrebat.

— Şi eu tot ea de obicei.

— Totul e-n regulă?

— Nu am timp să mă îmbolnăvesc. Şi pe urmă întrebă de-o dată:

— De ce ai venit?

— Crezi că trebuie să vin pentru ceva anume?

— De obicei vii pentru ceva.

— Nu înţeleg de ce mă dezaprobi că văd lumea.

— Conducând maşini luxoase peste tot! Asta vrei să spui tu că înseamnă să vezi lumea?

— Desigur.

— N-o să faci cine ştie ce din asta. Nici dacă îţi laşi slujba şi te îmbolnăveşti, minţindu-ţi clienţii şi lăsându-i într-un loc necunoscut.

— Cum ai aflat?

— Au sunat cei de la firma ta. Voiau să ştie dacă-ţi cunosc adresa.

— Ce voiau de la mine?

— Cred că voiau să te reangajezi, presupun, zise mama. Nu pot să ştiu ce voiau.

— Da, pentru că sunt un şofer bun şi clienţii mă plac. Oricum, n-am avut ce face dacă am fost bolnav, nu-i aşa?

— Nu ştiu, zise mama.

Privirea ei spunea clar că trebuie să-mi menţin slujba.

— De ce n-ai luat legătura cu ei când te-ai întors la Londra?

— Pentru că am avut altceva mai bun da făcut, am răspuns.

Se încruntă:

— Altceva mai bun de făcut? Alte idei trăsnite? Câte slujbe ai schimbat de atunci?

Pompist la o staţie de benzină. Mecanic într-un garaj. Funcţionar şi debarasator într-un club de noapte împuţit.

— Din ce în ce mai jos, de fapt, zise mama cu un fel de satisfacţie răutăcioasă.

— Deloc, răspunsei, totul e planificat. Am un plan!

Oftă.

— Ce vrei, ceai sau cafea? Am şi una şi alta.

Am ales cafeaua. Mă cam săturasem de obiceiul băutului ceaiului. Am stat aşa faţă în faţă cu ceştile de cafea şi mama a luat o prăjitură de casă şi a tăiat câteva bucăţi.

— Eşti schimbat, zise ea de-odată.

— Eu? Cum?

— Nu ştiu, dar eşti schimbat. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Ce trebuia să se întâmple?

— Eşti neliniştit, zise ea

— O… ă. Jefuiesc o bancă, răspunsei.

Nu era fiinţa care să se amuze cu asemenea poante. Zise calm:

— Nu de asta mă tem.

— De ce nu? Pare să fie o cale destul de uşoară ca să devii bogat astăzi.

— Ar trebui să te osteneşti prea mult, adăugă. Şi ar mai trebui să faci planuri să ţi foloseşti creierul şi pe urmă nici n-ar fi destul de sigur.

— Crezi că ştii totul despre mine, nu-i aşa?

— Nu, nu chiar totul. De fapt, nu ştiu nimic despre tine pentru că suntem foarte diferiţi. Dar ştiu când coci ceva. Şi acum cloceşti ceva. Despre ce e vorba Micky? O fată?

— De ce crezi c-ar fi vorba de o fată?

— Am ştiut că o să se întâmple într-o zi.

— Ce vrei să spui cu „într-o zi”? Am cunoscut o mulţime de fete.

— Nu de asta e vorba. E vorba de tine, care n-ai nici un căpătâi. Te-ai distrat cu o mulţime de fete până acum, dar n-a fost nimic serios.

— Şi crezi că acum e ceva serios?

— E vorba de o fată?

Nu am privit-o în ochi. M-am uitat într-o parte şi an zis:

— Într-un fel.

— Ce fel de fată e?

— Fata potrivită pentru mine.

— O aduci să o văd şi eu?

— Nu

— Chiar aşa?

— Nu vreau să-ţi rănesc simţămintele, dar…

— Nu-mi răneşti simţămintele. Nu vrei s-o văd pentru că ţi-aş putea spune nu e pentru tine, nu-i aşa?

— Şi-aşa n-aş ţine cont de asta.

— Probabil că nu, dar te-ar şoca. Te-ar şoca doar pentru că ştiu că ţii cont de ce spun şi gândesc. Sunt lucruri pe care le-am ghicit şi pesemne că le-am ghicit atât de bine încât

ştii şi tu. Sunt singura persoană pe lumea asta care poate să-ţi zdruncine încrederea în tine. E fata asta un soi rău?

— Un soi rău? Am repetat râzând. Numai de ai vedea-o! Mă faci să râd!

— Şi atunci, ce vrei de la mine? Totdeauna vrei ceva!

— Ceva bani!

— Ştii că nu-i vei obţine. Îi vrei ca să-i cheltuieşti cu fata asta?

— Nu, vreau să-mi cumpăr un costum elegant ca să mă însor.

— Te însori?

— Da, dacă mă vrea ea.

Asta o doborî.

— Dacă mi-ai spune ceva! Ai încurcat-o rău, după câte văd. E ceva de care totdeauna m-am temut, că ai ales fata care nu e pentru tine.

— Fata care nu e pentru mine! Pe dracu! Am strigat. Eram supărat.

Am ieşit din casă trântind uşa.

Când am ajuns acasă, mă aştepta o telegramă – trimisă din Antibes.

Vino mâine, la patru şi jumătate, la locul obişnuit.

Ellie era altfel ca de obicei. Am observat asta dintr-o privire. Ne-am întâlnit, ca de obicei, în Regent's Park şi la început eram cam stingheri şi ciudaţi unul faţă de celălalt. Aveam să-i spun ceva şi nu ştiam cum să încep. Presupun că orice bărbat care e pe punctul de a face o cerere în căsătorie, trese prin asta.

Şi Ellie parcă avea să-mi spună ceva. Poate se gândea cum să-mi spună cât mai blând şi mai delicat „Nu”. Şi, totuşi nu pusesem la socoteală şi această posibilitate. Încrederea mea în viaţă se baza pe faptul că Ellie mă iubea. Dar exista ceva nou în felul ei de a se purta, o mai netă hotărâre în mişcări, pe care de-abia puteam s-o bănuiesc cu numai un an în urmă. O singură aniversare nu putea să producă o aşa de mare transformare la o fată. Ea şi familia ei fuseseră în

sudul Franţei şi îmi povesti câte ceva despre asta. Şi, brusc, cam stângaci, rosti:

— Am – am văzut casa aceea acolo, casa despre care mi-ai povestit. Casa pe care a construit-o prietenul tău, arhitectul.

— Cine? Santonix?

— Da, am fost invitaţi la prânz, într-o zi, acolo.

— Cum ai ajuns acolo? Îl cunoaşte mama ta vitregă pe tipul care locuieşte în ea?

— Pe Dimitri Constantine? Ei bine, nu s-ar putea spune că îl cunoaşte, dar l-a întâlnit, şi pe urmă Greta a aranjat ca să mergem acolo.

— Din nou Greta, am zis, lăsând să-mi scape exasperarea obişnuită.

— Ţi-am spus doar că Greta e foarte pricepută în a aranja asemenea treburi.

— Bun, deci a aranjat ca tu şi mama ta vitregă…

— Şi Unchiul Frank…

— Ce mai, o petrecere de familie, am zis, şi Greta, presupun.

— Ei bine, nu, Greta n-a fost cu noi, pentru că… eh, Ellie ezită o clipă, pentru că mama mea vitregă, Cora, nu o tratează pe Greta ca pe cineva din familie.

— Doar nu e cineva din familie, e salariată, nu-i aşa? De fapt, e însoţitoare. Gretei nu prea cred însă că-i convine să fie tratată în felul acesta, uneori.

— Nu e numai însoţitoare, e o persoană apropiată mie.

— Damă de companie, sfătuitoare, guvernantă… Sunt o mulţime de cuvinte.

— Oh, taci te rog, zise Ellie, vreau să-ţi spun. Ştiu acum ce voiai să zici în legătură cu prietenul tău, Santonix. E o casă minunată. E ceva deosebit. Acum ştiu că dacă ar construi o casă pentru noi, aceasta ar fi minunată.

Folosise cuvântul fără să-şi dea seama. Noi, spusese. Se dusese pe Riviera şi o făcuse pe Greta să aranjeze lucrurile în aşa fel încât să vadă casa pe care o descrisesem pentru

că dorea să vizualizeze mai bine casa visurilor noastre, pe care ar fi construit-o pentru noi Rudolf Santonix.
— Îmi pare bine că simţi astfel, am zis.
După asta îmi zise:
— Ce-ai mai făcut între timp?
— Numai slujba mea monotonă, am răspuns, şi am mai participat la nişte curse de cai, am pariat tot ce aveam pe un cal necunoscut Şi a câştigat. Cine zice că n-am noroc?
— Sunt bucuroasă că ai câştigat, răspunse Ellie, dar o spuse fără înflăcărare, pentru că a câştiga la un cal necunoscut nu însemna nimic pentru Ellie sau pentru lumea ei. Sau cel puţin nu însemna ceea ce însemna pentru mine.
— M-am dus s-o văd şi pe mama, am adăugat.
— Nu mi-ai vorbit niciodată prea mult despre marna ta.
— De ce s-o fi făcut, am întrebat.
— Nu o iubeşti?
Am ezitat.
— Nu ştiu, am zis. Câteodată nu cred c-o iubesc. La urma urmelor creştem şi ne depăşim părinţii. Mame şi taţi.
— Cred că ţii la ea, Ellie. N-ai fi atât de nesigur atunci când vorbeşti despre ea.
— Într-un fel, mi-e teamă de ea, am zis. Mă cunoaşte prea bine. Ştie ceea ce e mai rău în mine.
— Cineva trebuie să ştie, replică Ellie.
— Ce vrei să spui?
— Există o vorbă a unui mare scriitor sau altă persoană cum că nici un stăpân nu e un erou pentru servitorul său. Poate că fiecare ar trebui să aibă un valet. Ar fi foarte greu de trăit numai sub o impresie generală bună.
— Cu siguranţă că ai idei, Ellie, am mormăit eu. I-am luat mâna.
— Tu ştii totul despre mine?
— Cred că da, zise ea, calm şi simplu.
— Dar niciodată nu ţi-am spus destul.
— Vrei să zici că nu mi-ai spus nimic, de fapt. Totdeauna te-ai strecurat printre cuvinte. E altceva. Ştiu, însă, cum

eşti.

— Mă întreb dacă ştii cu adevărat. Şi am continuat. Sună destul de caraghios să-ţi spun acum că te iubesc. E cam târziu s-o spun, nu-i aşa? Adică, cred că ai ştiut-o de mult, practic de la început?

— Da, zise Ellie, şi tu ai ştiut acelaşi lucru despre mine, nu-i aşa?

— Problema e ce o să facem? N-o să fie uşor. Ştii cum sunt, ce-am făcut, felul meu de viaţă de până acum. M-am dus să-mi văd mama şi străduţa pe care locuieşte ea nu aduce deloc cu lumea ta. Nu ştiu dacă le-am putea face să se întâlnească.

— Ai putea să mă duci să o văd pe mama ta.

— Da, aş putea, am zis, dar prefer să n-o fac. S-ar putea să ţi se pară nedelicat, poate o cruzime ceea ce am să-ţi spun, dar existenţa noastră comună o să fie cam ciudată. Nu va fi nici viaţa pe care ai trăit-o şi nici existenţa pe care am avut-o eu. Va fi o viaţă nouă, un fel de teren de întâlnire între sărăcia şi ignoranţa mea pe de o parte, banii tăi, cultura şi poziţia ta socială pe de alta. Prietenii mei te vor considera cu nasul pe sus, iar prietenii tăi vor trage concluzia că sunt un nimic. Aşa că ce-o să ne facem?

— Îţi spun eu ce-o să facem, rosti Elle neliniştită. O să trăim pe Moşia Ţiganului într-o casă – o casă de vis – pe care prietenul tău Santonix o va construi pentru noi. Asta o să facem. Şi adăugă: O să ne căsătorim. Asta ai vrut să spui, nu?

— Da! Am răspuns. Asta am vrut să spun. Dacă tu eşti sigură că vrei.

— E simplu, hotărî Ellie, ne putem căsători săptămâna viitoare. Am vârsta potrivită, acum. Pot să fac ce-mi place. Aici era schimbarea de care îţi vorbeam. Cred că ai dreptate în privinţa relaţiilor. N-o să le spun alor mei şi tu n-o să-i spui mamei tale decât după ce se termină totul, iar atunci pot face scandal dar nu va mai conta.

— Minunat, am zis, splendid, Ellie. Dar mai e un lucru. Şi nu-mi place că trebuie să ţi-l spun. Nu putem trăi pe Moşia Ţiganului. Oriunde am construi casa noastră, locul acela nu poate fi Moşia Ţiganului, pentru că Moşia Ţiganului a fost vândută.

— Ştiu că a fost vândută, zise Ellie. Râdea. Nu înţelegi, Mike? Eu sunt persoana care a cumpărat-o.

Stăteam acolo, pe iarbă, lângă izvorul care şerpuia printre flori, poteci şi pietre. Erau o mulţime de oameni în jurul nostru, dar nici măcar nu-i observam pentru că noi eram ca toţi ceilalţi. Cupluri tinere, discutând despre viitorul lor. M-am uitat la Ellie şi m-am tot uitat. Nu izbuteam să vorbesc.

— Mike, zise ea. Mai e ceva, ceva ce trebuie să-ţi spun, Trebuie să-ţi spun. Ceva despre mine.

— Nu e nevoie să-mi spui nimic, am răspuns, nu trebuie să-mi spui nimic.

— Ba da, trebuie. Ar fi trebuit s-o fac mai demult dar n-am vrut, pentru că… Pentru că m-am gândit că te-ai îndepărta de mine. Dar asta explică într-un fel povestea Moşiei Ţiganului.

— Tu ai cumpărat-o? Am întrebat. Dar cum ai procedat?

— Prin avocaţi, răspunse Ellie, e ceva obişnuit. E o investiţie bună. Mai târziu, pământul o să valoreze înzecit. Avocaţii mei au fost încântaţi de afacere.

Era ciudat s-o aud pe Ellie, pe dulcea şi blânda Ellie vorbind eu atâta convingere şi competenţă despre afaceri, despre cumpărări şi vânzări.

— Ai cumpărat-o pentru noi?

— Da. Am consultat un avocat necunoscut, nu pe cei ai familiei. I-am spus ce vreau, i-am lăsat răgazul să se documenteze, după asta am pus totul în mişcare. Mai erau doi amatori, dar nu-l doreau atât de mult şi nu-şi permiteau să meargă la un preţ atât de mare. Cel mai important lucru pentru mine era ca totul să fie aranjat şi perfectat pentru ca să semnez în momentul când împlineam vârsta majoratului. Acum e semnat şi parafat.

— Înseamnă că ai făcut economii sau ai avut bani la dispoziţie. Ai avut destui bani pentru asta?

— Nu, zise Ellie, n-am avut nici bani strânşi şi nici nu puteam să am un control asupra banilor mai înainte, dar există persoane dispuse să-ţi avanseze bani. Şi dacă te mai duci şi la o firmă nouă, vor avea pretenţia să-i consulţi în asemenea probleme şi cu altă ocazie, încât îşi asumă riscul de a-ţi avansa bani pentru că ştiu că îi vor avea înapoi chiar dacă renunţi la afacere înainte de data majoratului.

— Vorbeşti ca un adevărat om de afaceri! Îmi tai răsuflarea!

— Dă-le încolo de afaceri, zise Ellie, vreau să continui ceea ce începusem. De fapt ţi-am cam spus dar cred că nu-ţi dai bine seama.

— Dar nu vreau să ştiu nimic, am zis. Vocea-mi urcase un ton, strigam aproape. Nu-mi spune nimic. Nu vreau să ştiu nimic despre ce-ai făcut, la cine ai ţinut sau ce ţi s-a întâmplat.

— Dar nu e nimic din toate astea, adăugă ea. Nu mi-am dat seama că te-ai teme de asemenea lucruri. Nu e vorba de nici un secret legat de viaţa mea intimă. Nu a existat nimeni altcineva în viaţa mea în afară de tine. Problema e că sunt bogată.

— Ştiu asta, mi-ai mai spus-o.

— Da, şopti Ellie cu un zâmbet abia schiţat, şi atunci mi-aî trântit un „sărmană mică bogătaşă”. Dar, de fapt, e mai mult decât atât. Bunicul meu, vezi tu, era foarte bogat. Cea mai mare parte a afacerilor erau în domeniul petrolului. Avea şi alte afaceri. Soţiile cărora le-a plătit pensie alimentară au murit. Nu mai rămăsesem decât eu şi tata pentru că ceilalţi doi băieţi ai bunicului fuseseră omorâţi. Unul în Coreea şi celălalt într-un accident de maşină. Şi astfel totul fusese lăsat într-un mare trust. Iar când tata a murit subit, totul mi-a revenit mie. Tata îi aranjase existenţa mamei vitrege, separat, aşa încât nu a mai primit nimic.

Totul era al meu. Sunt, de fapt, una din cele mai bogate femei din America, Mike.

— Dumnezeule, am îngăimat, n-am ştiut… Da, ai dreptate, n-am ştiut că lucrurile stau chiar aşa.

— N-am vrut să ştii. N-am vrut să-ţi spun. De asta am fost speriată când mi-am rostit numele – Fenella Goodman. Îl scriem G-u-t-e-m-a-n aşa că am crezut că poate ai auzit de numele ăsta şi atunci l-am făcut Goodman.

— Da, am răspuns, am citit parcă pe undeva de numele Guteman. Dar nu cred că am făcut vreo legătură. O mulţime de persoane au asemenea nume.

— De asta ţi-am dat numele de Goodman. Tot timpul am fost supravegheată, aproape ca-ntr-o închisoare. Am avut detectivi care mă păzeau şi tinerii care îmi erau prezentaţi erau verificaţi cu mult înainte de a li se permite să deschidă gura. Ori de câte ori mă împrieteneam cu cineva, trebuiau să se asigure că nu era cineva nepotrivit. Nici nu ştii ce viaţă de prizonier este o asemenea existenţă. Dar, acum că totul s-a terminat şi dacă nu te deranjează…

— Bineînţeles că nu mă deranjează, am răspuns, ne vom distra de minune. De fapt, m-am întrerupt, pentru mine nu eşti o fată prea bogată!

Am râs amândoi. Ea adăugă:

— Ceea ce-mi place la tine e că te porţi firesc.

— Şi pe urmă cred că plăteşti o mulţime de taxe, nu-i aşa? Asta e unul din lucrurile pentru care e plăcut să fii ca mine. Tot câştigul îmi intră în buzunar şi nimeni nu mi-l ia.

— O să avem casa noastră, începu Elle, casa noastră pe Moşia Ţiganului. Pentru o clipă se cutremură.

— Ţi-e frig? Am întrebat-o. Am privit cerul care era senin.

— Nu, răspunse.

Şi era într-adevăr foarte cald. Ne încălzisem, aşa cum stăteam tolăniţi. Parcă ar fi fost Sudul Franţei.

— Nu, nu mi-e frig, numai că… Mi-am adus aminte de femeia aceea, de ţiganca pe care am întâlnit-o în după-amiaza…

— Nu te mai gândi la ea, am încercat eu s-o liniştesc, cred că era nebună, în orice caz.

— Crezi că există într-adevăr un blestem asupra acelui pământ?

— Părerea mea e că toţi ţiganii sunt la fel. Întotdeauna transmit printr-un cântec sau dans un blestem sau altceva ciudat.

— Ştii multe despre ţigani?

— Absolut nimic, am răspuns cu toată sinceritatea. Dacă nu vrei Moşia Ţiganului, Ellie, o să cumpărăm altundeva. Pe vârful unui munte în Wales, pe coasta Spaniei sau pe un deal din Italia şi Santoix ne va construi o casă la fel de frumoasă.

— Nu, răspunse Ellie. Vreau să fie acolo. Acolo te-am văzut prima dată, plimbându-te pe drum şi venind de după curbă, iar apoi m-ai văzut şi te-ai oprit şi ai rămas uitându-te la mine. N-am să uit niciodată lucrul ăsta.

— Nici eu, am zis.

— Deci, acolo o să fie. Iar prietenul tău Santoix o s-o construiască.

— Sper că mai trăieşte, zisei eu cu o strângere de inimă. Era foarte bolnav.

— Oh, da, aprobă Ellie, trăieşte. M-am dus să-l văd.

— Te-ai dus să-l vezi?

— Da. Când eram în sudul Franţei. Se afla într-un sanatoriu

— Începi să mă uimeşti din ce în ce mai mult, Ellie. Vreau să spun, în ceea ce faci şi cum le îmbini pe toate.

— E o persoană minunată, dar şi înspăimântătoare.

— Te-a speriat?

— Da, m-a speriat foarte tare şi dintr-un anume motiv.

— I-ai spus despre noi?

— Da, i-am spus totul despre noi şi despre Moşia Ţiganului şi despre casă. Mi-a spus că ne asumăm un risc cu dânsul. E foarte bolnav. S-ar putea să mai aibă puterea să meargă să vadă locul, să deseneze planurile, să vizualizeze totul şi să

ajungă la schiţă. A mai spus că nu i-ar părea rău dacă ar muri înainte să fie gata casa, dar i-am răspuns că nu trebuie să moară, pentru că vrem să ne vadă locuind în ea.

— Şi ce-a răspuns?

— M-a întrebat dacă ştiu ce fac măritându-mă cu tine şi i-am răspuns că ştiu ce fac, bineînţeles.

— Şi altceva?

— A mai zis că se întreabă dacă tu ştii ce faci.

— Sigur că ştiu.

— A mai zis: Dumneata întotdeuna ai să ştii ce vrei, Miss Guteman. Şi a continuat: Întotdeauna o să ajungi unde vrei pentru că asta ai ales. Dar Mike, a zis el, s-ar putea să fi greşit drumul. Nu s-a maturizat îndeajuns ca să ştie drumul potrivit pentru el.

— Şi eu i-am răspuns, a adăugat Ellie, că vei fi în siguranţă cu mine.

Avea o nemaipomenită încredere în propria-i fiinţă. Ceea ce spusese Santonix mă supărase. Suna a ceea ce îmi spusese mama. Mama părea totdeauna că ştie despre mine mai mult decât ştiam eu însumi.

— Dar ştiu unde mă îndrept, am zis. Am apucat-o pe un drum pe care vreau să merg şi vom merge împreună pe el.

— Au început deja să dărâme ruinele de la „The Towers”, adăugă Ellie.

Începuse să vorbească deja practic.

— Va trebui să ne grăbim. Santonix o vrea. Ne căsătorim marţea viitoare? Întrebă Ellie Va fi o zi frumoasă.

— Şi nu vom avea pe nimeni altcineva eu noi, am completat.

— Nimeni, în afară de Greta zise Ellie.

— La dracu eu Greta, am zis eu, doar n-o să vină la nunta noastră! Doar tu şi cu mine şi nimeni altcineva. Putem să găsim nişte martori pe strada.

Şi, dacă mă gândesc bine, asta a fost cea mai fericită zi din viaţa mea.

CARTEA A DOUA.

Şi aşa a fost totul, iar eu şi Ellie ne-am căsătorit. Poate pare cam abrupt cum am prezentat faptele, dar totul aşa s-a petrecut. Ne-am hotărât să ne căsătorim şi ne-am căsătorit.

Evenimentul era o părticică din tot ce se întâmplă – nu numai un sfârşit romantic al unui roman sau al unei poveşti cu zâne. Şi astfel s-au căsătorit şi au trăit fericiţi, în veci. Nu puteţi, la urma urmelor, să faceţi o mare tragedie din asta, din faptul că trăiam fericiţi şi după aceea. Ne-am căsătorit şi eram amândoi fericiţi, iar asta a durat o vreme, până când cineva a încercat să ne facă unele greutăţi şi până când noi ne-am trezit în mijlocul evenimentelor.

Totul a fost exatraordinar de simplu. În dorinţa ei de a avea libertatea după care jinduia, Ellie îşi acoperise urmele destul de atent până acum. Îndemânateca Greta veghease destul de atent, şi era mereu gata s-o apere. Şi, de fapt, mi-am dat destul de repede seama că nu se interesa mai nimeni de soarta Elliei şi de ceea ce făcea ea. Avea o mamă vitregă mult prea ocupată de propria-i viaţă socială şi de propriile-i aventuri. Dacă Ellie nu dorea s-o însoţească într-o călătorie anume nu era obligată să o facă. Avea doar propriile-i guvernante şi servitoare, iar dacă dorea să meargă în Europa, sigur că putea s-o facă. Şi dacă-şi alesese Londra pentru a-şi sărbători cei douăzeci şi unul de ani, de ce nu? Acum, că avea dreptul de a dispune după cum dorea de propria-i avere, avea şi autoritatea specifică familiei de a investi bani aşa cum credea că e mai bine. Dacă ar fi dorit o vilă pe Riviera sau un castel pe Coasta Brava sau un yaht sau orice altceva, nu avea decât să-şi manifeste dorinţa şi cineva din jur îi făcea imediat voia. Greta, am priceput, era considerată de familia Ellie o admirabilă marionetă. Competentă, în stare să facă toate aranjamentele posibile cu multă eficienţă, slugarnică şi mieroasă faţă de mama vitregă, de unchi şi de alţi câţiva veri ce se învârteau pe aproape. Ellie avea nu mai puţin de trei avocaţi la dispoziţie, din ceea ce lăsa să se înţeleagă.

Era înconjurată de o vastă reţea de bancheri, avocaţi şi administratori ai trusturilor. O lume din care eu prindeam câte ceva din când în când, mai ales din ceea ce lăsa Ellie să-i scape din neatenţie, în timpul, conversaţiilor noastre. Nu-i trecea prin minte, desigur, că eu habar n-aveam de toate astea. Fusese crescută în mijlocul unor asemenea probleme şi considera normal ca toată lumea să ştie despre ele, despre cum funcţionau şi aşa mai departe.

De fapt, descoperirea a ceea ce era deosebit în existenţa altora a fost partea care ne distra cel mai tare în proaspăta noastră existenţă comună. Ca s-o spun pe şleau – şi am încercat cel puţin cu mine să fiu foarte tranşant – pentru că numai aşa puteam să ajung să mă descurc în noua mea existenţă – cei săraci nu ştiu cum trăiesc bogaţii şi bogaţii habar n-au cum o duc săracii, iar descoperirea unor părţi necunoscute ale existenţei este încântătoare pentru ambele categorii O dată am spus cam încurcat:

— Ascultă-mă, Ellie, o să fie tărăboi grozav, în legătură cu căsătoria noastră?

Ellie, mă ascultă, am observat, fără prea mare interes.

— Oh, da, zise, probabil că va fi scandal mare. Şi pe urmă adăugă:

— Sper că n-o să-i dai prea mare importanţă.

— Eu nu, desigur, dar se vor năpusti asupra ta.

— Presupun că aşa vor face, însă n-am de ce să-i ascult… Şi pe urmă nu au ce să mai facă.

— Dar vor încerca?

— Fără îndoială, zise Ellie. Vor încerca.

Şi, după o pauză, adăugă, parcă gândindu-se la ceva:

— Probabil că vor încerca să te cumpere.

— Să mă cumpere?

— Nu fi atât de mirat, zise Ellie şi zâmbi cu zâmbetul unui copil fericit. Hai să n-o luăm chiar aşa. Şi reluă: Cu bărbatul Minniei Thompson au reuşit.

— Minnie Thompson? Moştenitoarea petrolului?

— Exact. A fugit şi s-a măritat cu un tip care asigura paza pe plajă.

— Ştii Ellie că şi eu am făcut o dată meseria asta la Littlehampton, am spus eu stânjenit.

— Serios? Trebuie să fi fost distractiv! Permanent?

— Desigur că nu. Numai o vară, atât.

— Aş vrea să nu te mai frământi, zise Ellie.

— Dar ce s-a întâmplat cu Minnie Thompson?

— Au trebuit să urce până la 200.000 de dolari, cred. Nici n-a vrut să audă de mai puţin. Minnie era cam ţicnită şi nu e de mirare.

— Mă laşi fără replică, Ellie. Nu am numai o nevastă, am achiziţionat şi o fiinţă cu care pot oricând negocia.

— Aşa e, zise Ellie, trimite după un avocat atotputernic şi spune-i vă vrei să discuţi pe şleau o problemă cu el. Şi imediat îţi fixezi divorţul şi suma pensiei alimentare, adăugă Ellie continuând să-mi facă educaţia. Mama mea vitregă a fost măritată de patru ori şi a reuşit să strângă o sumă frumuşică. Apoi îşi reluă tonul obişnuit: Oh, Mike, nu fi atât de tulburat.

Caraghioslâcul situaţiei era că treaba mă tulburase. Am simţit atunci o greaţă pedantă faţă de corupţia societăţii moderne în fazele ei mai ispititoare. Era ceva atât de nevinovat în Ellie, atât de simplu, aproape înduioşător de pur, încât eram mirat să văd cât de bine se descurca în afaceri şi cât lua de bun din ceea ce i se spunea. Şi totuşi, nu mă înşelam în privinţa ei. Ştiam prea bine ce fel de fiinţă era Ellie. Îi cunoşteam prea bine de acum simplitatea, afecţiunea ce mi-o purta, blândeţea-i naturală. Şi toate astea nu voiau să spună că ar fi fost o fiinţă neştiutoare. Numai că ea cunoştea o felie destul de subţire a umanităţii. Nu ştia mai nimic despre lumea mea, o lume în care erai obligat să şterpeleşti ca să zici că ai câştigat ceva, o lume a pariurilor şi a drogurilor, a pericolelor şi a rechinilor pe care îi cunoşteam pentru că trăisem printre ei. Nu ştia ce înseamnă să fi crescut şi educat modest, dar cinstit, însă cu

o grijă permanentă pentru bani, de o mamă care şi-a tocit degetele pentru a te face respectabil, convinsă fiind că băiatul ei trebuie să ajungă bine în viaţă, fiecare bănuţ era numărat şi economisit, dar deznădejdea era cu atât mai mare când nepăsătoru-i fecior miza pe un noroc ce nu se vede şi-şi juca toţi banii pe o carte.

Ea îmi descoperea lumea aşa cum eu o descopeream pe a ei. Amândoi descopeream ţinuturile necunoscute.

Când îmi aduc aminte acum, de acele prime zile ale căsătoriei noastre, îmi dau seama cât de fericite erau. Le luam aşa cum erau şi la fel proceda şi Ellie. Ne căsătorisem la Plymouth. Guteman nu este un nume de neobservat. Nimeni, reporteri sau alte cunoştinţe nu ştiau că moştenitoarea Guteman era în Anglia. Apăruseră mici notiţe în ziare, din când în când, anunţând că e în Italia sau pe vreun iaht. La oficierea căsătoriei noastre, la Primărie. Nu avusesem martori decât pe funcţionarul da acolo şi pe dactilografă, o fiinţă de vârstă mijlocie. Ni sa ţinu o predică despre responsabilităţile vieţii de familie şi ni se ură fericire. Apoi am plecat liberi şi căsătoriţi! Domnul şi doamna Michael Rogers! Am petrecut o săptămână într-un hotel de pe malul mării, apoi am plecat în străinătate Ne-am plimbat cam vreo trei săptămâni pe unde ne-a trecut prin minte şi nu ne-am zgârcit de loc la cheltuieli.

Am fost în Grecia şi la Florenţa, la Veneţia şi am tras la Lido, apoi am ajuns pe Riviera franceză şi în Alpii Dolomiţi. Am şi uitat jumătate din numele locurilor. Am călătorit cu avionul, am călătorit şi cu vaporul sau am închiriat maşini mari şi frumoase. Şi, în vreme, ce noi ne distram, Greta, am priceput de la Ellie, veghea la bunul mers al treburilor, de la centru.

Călătorea şi ea, trimetea scrisori şi expedia diverse cărţi poştale şi scrisori pe care Ellie i le lăsase.

— Va veni şi-o zi a răfuielilor, desigur, zise Ellie. Or să se năpustească spre noi ca un stol de vulturi. Dar putem încă să ne distrăm până în acea zi.

— Şi cu Greta cum rămâne? Am întrebat. N-or să se năpustească asupra ei când vor afla?

— Bineînţeles, dar Gretei nu-i pasă. E tare.

— N-ar putea oare s-o împiedice să-şi ia o altă slujbă?

— De ce să-şi ia o altă slujbă? Se miră Ellie. O să vină să locuiască la noi.

— Nu, am zis eu.

— Ce vrei să spui prin nu, Mike?

— Nu vrem să locuiască nimeni cu noi, am răspuns.

— Greta n-o să ne stea în cale, zise Ellie, şi ea poate să ne fie de un real folos. Într-adevăr, nu ştiu ce m-aş face fără ea. Vreau să spun că ştie cum să procedeze şi să a ranjeze toate problemele.

M-am încruntat.

— Nu cred că mi-ar plăcea aşa ceva. Şi în afară de asta ne dorim o casă a noastră – casa visurilor noastre. Ellie, o vrem doar pentru noi.

— Da, zise Ellie, ştiu ce vrei să spui. Şi totuşi… Şovăi. Va fi greu pentru Greta să nu aibă unde să se ducă. La urma urmelor, se află în serviciul meu de patru ani. Şi pe urmă tot ea m-a ajutat şi în privinţa căsătoriei.

— Doar n-o s-o avem mereu între noi împiedicându-ne la fiecare pas.

— Nu e deloc fiinţa pe care o descrii, Mike. Nici măcar n-ai întâlnit-o încă.

— Nu. Ştiu că n-am întâlnit-o încă – dar nu e vorba de asta – nu se-pune problema că o plac sau nu. Vrem să fim singuri, Ellie.

— Mike, dragule, zise Ellie încetişor.

Şi am lăsat discuţia aşa, deocamdată.

În timpul călătoriilor noastre l-am întâlnit pe Santonix. Era în Grecia. Locuise în casa unui pescar pe malul mării. Am fost de-a dreptul uimit de felul cum arăta. Mult mai rău decât îl văzusem cu un an în urmă. Ne întâmpină şi pe Ellie şi pe mine cu multă căldură.

— Deci, aţi făcut-o până la urmă, rosti.

— Da, zise Ellie, şi acum o să avem casa, nu-i aşa?

— Am desenele cu mine, planurile, îmi zise Santonix. Ţi-a spus, nu-i aşa, cum a venit de mi-a dat de urmă şi mi-a dat instrucţiuni, zise el căutându-şi cu grijă vorbele.

— Oh, nu instrucţiuni, negă Ellie, am pledat numai pentru casă.

— Ştii că am cumpărat locul? L-am întrebat.

— Ellie mi-a telegrafiat şi mi-a spus. Mi-a trimis şi sute de fotografii.

— Trebuie să vii să vezi însă amplasamentul, adăugă Ellie. S-ar putea să nu-ţi placă locul.

— Dar îmi place.

— Nu poţi să-l ştii cu adevărat, până nu-l vezi.

— Dar l-am văzut, copilule. Am zburat acolo cu cinci zile în urmă. Am dat şi de unul din avocaţii tăi, un tip cu faţa ascuţită, englezul – cred.

— Dl. Crawford?

— Da, ăsta e. De fapt operaţiile au şi început: curăţarea terenului, mutarea ruinelor casei vechi, fundaţiile, canalele de scurgere. Când vă întoarceţi în Anglia, mă voi afla acolo să vă întâlnesc.

Apoi şi-a scos planurile, am stat de vorbă şi ne am uitat cum va arăta casa noastră. Avea şi o schiţă neterminată, în acuarelă, a clădirii şi detaliile arhitecturale.

— Îţi place, Mike?

Am respirat adânc.

— Da, zisei, ea e. Categoric, aceasta e casa.

— Obişnuiai să vorbeşti destul despre ea, Mike. Când mi se întâmplă să visez, mi se părea că bucata aceea da pământ te-a vrăjit. Erai un om îndrăgostit de o casă pa care s-ar fi putut să n-o vezi niciodată, să n-o ai niciodată.

— Dar o s-o construim, zise Ellie. O s-o construim, nu-i aşa?

— Dacă Dumnezeu sau diavolul ne ajută, şopti Santonix! Nu mai depinde de mine.

— Nu eşti deloc mai bine? Am întrebat cu îndoială.

— Bagă-ţi bine în capul tău pătrat. Niciodată n-o să fiu mai bine. Nu apare în cărţi.

— Prostii, am răspuns. Se descoperă leacuri în fiecare zi. Doctorii sunt nişte brute. Le spun pacienţilor că nu mai au mult de trăit şi aceştia le dau cu tifla şi mal trăiesc încă cincizeci de ani.

— Îţi admir optimismul, Mike. Boala mea nu e din acelea. Eşti dus la spital, ţi se face o transfuzie de sânge şi ţi se mai prelungeşte puţin existenţa. Şi tot aşa devii mai slab pe zi ce trece.

— Eşti foarte curajos, zise Ellie.

— Nu, nu sunt curajos. Când ceva e sigur, n-ai de ce să fii curajos. Tot ce poţi să faci este să te consolezi.

— Construind case?

— Nu, nicidecum. Vitalitatea descreşte, şi a construi o casă devine din ce în ce mai dificil, nu mai uşor. Puterea scade. Dar există consolări. Uneori foarte ciudate.

— Nu te înţeleg, zisei.

— Nici n-ai putea, Mike. Nici Ellie nu cred că ar putea. Deşi s-ar putea ca ea să mă înţeleagă. Continuă, vorbind nu atât pentru noi, cât pentru dânsul. Cele două lucruri merg unul lângă celălalt. Slăbiciunea şi puterea. Slăbiciunea veştejirii vitalităţii şi tăria puterii pierdute. Nici nu mai contează, ce mai faci, acum! Când ştii că o să mori, poţi să faci orice doreşti. Nu există nimic care să te împiedice, care să te reţină. Aş fi putut să merg pe străzile Atenei şi să împuşc pe oricine nu mi-ar fi plăcut. Gândiţi-vă numai la aşa ceva!

— Şi poliţia te-ar fi arestat, am observat eu.

— Bineînţeles că m-ar fi arestat. Dar ce mi-ar fi făcut? Cel mult să-mi ia viaţa. Şi viaţa îmi va fi luată peste puţin de o putere şi mai mare decât legea. Ce altceva ar fi putut să-mi facă? Să mă trimită la închisoare pentru douăzeci, treizeci de ani? E mai degrabă o ironie la adresa mea să mă gândesc la douăzeci, treizeci de ani pentru ispăşirea unei pedepse. Şase luni, un an, optsprezece luni, mai treacă-

meargă. Nimeni nu poate să-mi facă nimic. Aşa că sunt propriu-mi rege în regatul rămas. Pot să fac ce vreau. Câteodată e o pornire impetuoasă. Numai că, numai că nu există şi tentaţia faptei pentru că nu e nimic exotic sau în afara legii în ceea ce vreau să fac.

După ce l-am lăsat, cum ne înapoiam la Atena, Ellie mi-a zis:

— E o persoană ciudată. Uneori mă sperie.

— Te sperie, Rudolf Santonix, de ce?

— Pentru că nu e ca ceilalţi şi pentru că are ceva – ce nu ştiu, ceva nemilos, o aroganţă. Şi cred că încearcă să ne spună că faptul că în curând o să moară îi dă dreptul la această aroganţă. Să presupunem, zise Ellie, să presupunem, adăugă ea cu o privire în care se citea o emoţie profundă, să presupunem că o să ne înalţe casa, castelul nostru drag, pe o stâncă, acolo, între pini, că o să ajungem să locuim în el. Şi că el ar sta în pragul uşii şi ne-ar aştepta să ne ureze bun venit şi apoi.

— Ei bine?

— Presupunând că ar intra cu noi, ar închide încet uşa şi ne-ar omorî pe prag. Ne-ar tăia beregata sau ceva de genul acesta.

— Ellie, mă sperii! La ce te poţi gândi!

— Problema noastră, Mike, e că noi nu trăim în lumea reală. Noi visăm la ceva ce n-o să se întâmple niciodată.

— Nu te mai gândi la ce ai auzit în legătură cu Moşia Ţiganului.

— E vorba de nume şi pe urmă de blestem.

— Nu există nici un blestem, am ţipat. E o nerozie. Uit-o.

Asta se petrecea în Grecia.

Era, cred, în ziua următoare întâlnirii noastre cu Santonix. Ne aflam la Atena. Deodată, pe treptele Acropolelor, Ellie dădu peste persoane pe care le cunoştea. Tocmai debarcaseră dintr-o croazieră elenică. O femeie cam de vreo treizeci şi cinci de ani se desprinse de grup şi se grăbi spre Ellie exclamând:

— N-aş fi crezut niciodată! Tu eşti, într-adevăr, Ellie Guteman? Ce faci aici? N-am avut nici cea mai mică bănuială! Eşti într-o croazieră?

— Nu, zise Ellie, sunt pentru câteva zile.

— Ei, dar e nemaipomenit să te văd. Ce face Cora? E şi ea aici?

— Nu, Cora e la Salzburg, cred.

— Ei, ei. Femeia se uita la mine şi Ellie îi zise:

— Dă-mi voie să fac prezentările – Dl. Rogers – d-na Bennington.

— Îmi pare bine. Cât stai aici?

— Plec mâine, zise Ellie.

— Oh, Dumnezeule! O să mă pierd de grup şi dacă nu plec acum chiar nu-i mai găsesc şi nu vreau să-mi scape nici o vorbă din ce spune ghidul. Se mai înghiontesc, ştii. Sunt extenuată la sfârşitul zilei. Am vreo şansă să te întâlnesc să bem ceva?

— Nu astăzi, zise Ellie, mergem într-o excursie.

Doamna Bennington se grăbi să-şi ajungă grupul. Ellie, care urca împreună cu mine treptele Acropolelor, se întoarse şi coborî.

— Treaba asta cam limpezeşte lucrurile, aşa e? Mi se adresă.

— Ce aranjează?

O clipă sau două Ellie nu-mi răspunse şi apoi zise din nou:

— Trebuie să scriu deseară!

— Să scrii, cui?

— Corei, unchiului Frank, şi presupun că şi unchiului Andrew.

— Cine-i Unchiul Andrew? Nu mi-ai vorbit de el până acum.

— Andrew Lippincott. Nu e chiar unchi. E tutorele meu şi membru în consiliul de administraţie al trustului. E avocat – unul dintre cei mai cunoscuţi.

— Ce-o să le spui?

— O să le spun că m-am măritat. Nu am putut să-i spun dintr-o dată Norei Bennington! „Dă mi voie să ţi-l prezint pe soţul meu.” Ar fi urmat ţipete stridente şi exclamaţii de felul: „Dar n-am ştiut că te ai măritat. Spune-mi, tot, iubito” etcetera, etcetera. Mi se pare însă potrivit ca mama mea vitregă, Unchiul Frank şi Unchiul Andrew să fie primii care să afle. Oftă. Am petrecut de minune până acum.

— Ce-or să spună sau să facă?

— Or să facă scandal, presupun, zise Ellie, în felul ei placid. Nu are importanţă dacă vor şti ce să facă sau vor avea bunul simţ să ştie cum să procedeze. Va trebui să-i întâlnim, totuşi. Am putea să ne ducem la New York. Ţi-ar plăcea aşa ceva? Se uită la mine destul de întrebător.

— Nu, am răspuns, nu mi-ar plăcea deloc aşa ceva.

— Atunci cred că vor veni ei la Londra, probabil, sau cel puţin o parte din ei vor veni. Nu ştiu dacă, în schimb, asta îţi va conveni.

— Nu mi-ar plăcea niciuna nici alta. Mie îmi place să fiu cu tine şi să văd cum se înalţă casa noastră cărămidă cu cărămidă de îndată ce Santonix va ajunge în Anglia.

— Şi eu doresc acelaşi lucru, zise Ellie. La urma urmelor, întâlnirea cu familia nu va fi de lungă durată. Probabil că nu va fi decât o singură mare zarvă. O vom strânge în una. Ori vom zbura noi acolo, ori vor veni ei încoace.

— Parcă am înţeles că mama ta vitregă era la Salzburg.

— Oh, am spus şi eu aşa. Ar fi sunat bizar să spun că nu ştiu unde e. Da, zise Ellie şi oftă din nou. O să mergem acasă şi o să-i întâlnim. Mike, sper că nu te deranjează prea mult.

— Ce să mă deranjeze? Familia ta?

— Da. N-o să te deranjeze dacă vor fi nepoliticoşi cu tine?

— Presupun că acesta va fi preţul pe care va trebui să-i plătesc pentru faptul că m-am însurat cu tine. Îl voi suporta.

— Şi pe urmă mai este şi mama ta, adăugă Ellie gânditoare.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Ellie, doar n-o să te apuci acum să încerci să aranjezi o întâlnire între mama ta vitregă cu fasoanele şi zorzoanele ei şi mama care vine de pe strada ei fără importanţă. Ce crezi că vor găsi să-şi spună?

— Dacă ar fi fost Cora mama mea adevărată, s-ar fi putut să găsească o mulţime de lucruri să-şi spună, zise Ellie. Aş vrea să nu mai fii atât de obsedat de diferenţele sociale, Mike!

— Cine, eu?! Am rostit, nevenindu-mi să cred. Cum sună fraza ta americană? Am venit din lumea de jos, nu-i aşa?

— Nu e nevoie să scrii asta pe o plăcuţă şi s-o pui pe tine.

— Nu ştiu cum să mă îmbrac, am spus cu amărăciune, nu ştiu cum să vorbesc în anumite situaţii, nu ştiu nimic despre pictură, artă sau muzică. Până acum am învăţat numai cui să-i dau bacşiş şi cât de mult să-i dau.

— Şi nu crezi că este cu atât mai palpitant pentru tine? Eu cred că da.

— Oricum, am răspuns eu, n-o s-o târăşti pe mama pe la vreo reuniune de familie.

— Nu-mi propuneam să târăsc pe nimeni nicăieri, dar cred că eu ar trebui să merg şi s-o văd pe mama ta când ne întoarcem în Anglia.

— Nu, am izbucnit eu.

S-a uitat la mine destul de speriată.

— De ce nu, totuşi? Vreau să spun, înainte de orice, că e destul de nepoliticos din partea mea să nu mă duc. I-ai spus că ne-am căsătorit?

— Nu încă.

— De ce nu?

N-am răspuns.

— N-ar fi cel mai simplu să-i spui şi să mă duci s-o văd atunci când ne întoarcem în Anglia?

— Nu, am spus din nou. De data aceasta n-a fost aşa de exploziv, dar era destul de apăsat.

— Nu vrei s-o văd? Zise Ellie încetişor.

Bineînţeles că nu voiam. Presupuneam că e destul de evident acest lucru dar ultimul lucru pe care l-aş fi făcut era să-i explic de ce. Nu vedeam cum aş fi putut să-i explic.

— Nu ar fi potrivit lucrul ăsta, am rostit rar. Trebuie să înţelegi asta. Sunt sigur că ar duce la bucluc.

— Crezi că n-o să-i placă?

— Nimeni nu ar putea să nu te îndrăgească, dar ar fi – oh, nu pot să spun exact ceea ce trebuie. Ar putea să fie mâhnită şi dezorientată. La urma urmelor m-am însurat în afara clasei mele. Cam ăsta ar fi termenul. Nu l-ar plăcea aşa ceva.

Ellie dădu uşor din cap.

— Se mai gândeşte cineva în zilele noastre la aşa ceva?

— Bineînţeles că există această tendinţă. La fel e şi-n ţara ta.

— Da, zise Ellie, într-un fel ai dreptate – dar dacă cineva reuşeşte…

— Vrei să spui dacă reuşeşte să facă bani.

— Da, dar nu numai bani.

— Ba da, am întărit, în primul rând bani. Dacă cineva reuşeşte să facă bani mulţi, este admirat şi se considera că nu mai e cazul să se ţină cont de originea lui.

— Dar aşa e peste tot în lume, zise Ellie.

— Te rog, Ellie, am zis, te rog nu te duce s-o vezi pa mama.

— Dar socotesc totuşi că nu este frumos aşa.

— Ascultă-mă, te rog. E tot ce-ţi spun. Nu-ţi dai seama că eu ştiu ce e mai bine pentru mama? O să se-ntristeze. Îţi spun eu că aşa va fi.

— Dar trebuie să-i spui că ne-am căsătorit

— În regulă, am zis, aşa o să fac.

Îmi trecu prin minte că ar fi mai uşor să-i scriu mamei din străinătate. În seara când Ellie scria alor săi, mi-am scris şi eu scrisoarea. A fost destul de scurtă, de altfel.

„Dragă mamă, îi scriam. Trebuia să-ţi fi spus mai de mult, dar nu m-am simţit în stare. M-am însurat acum trei săptămâni. A fost o hotărâre luată pe loc. Este o fată foarte

drăguţă şi foarte blândă. Are şi o mulţime de bani, ceea ca mă pune uneori în încurcătură. O să ne construim o casă, undeva la ţară. Acum călătorim prin Europa. Îţi doresc numai bine. Al tău, Mike.”

Rezultatele serii noastre de corespondenţă au fost, într-un fel, diferite. Mama a lăsat să treacă o săptămână până când a trimis răspunsul, care-i semăna perfect.

„Dragă Nike, am fost bucuroasă să-ţi primesc scrisoarea. Sper să fii fericit. Mama care te iubeşte”.

Aşa cum bănuise Ellie, a fost mai mare agitaţia în familia ei Am stârnit un adevărat viespar. Eram asaltaţi da reporteri care doreau variante romantice ale mariajului nostru, pe urmă apăreau în ziare articole despre moştenitoarea Guteman şi tăinuita ei dispariţie, primeam scrisori de la bancheri şi avocaţi, iar în cele din urmă am stabilit şi întâlnirile. L-am regăsit pe Santonix pe Moşia Ţiganului şi am analizat şi discutat planurile după care ne-am îndreptat spre Londra unde am tras la Claridge şi ne-am pregătit să dăm piept cu duşmanul, aşa cum se spune în cărţile vechi.

Primul care şi a făcut apariţia a fost domnul Andrew. P. Lippincott. Era un bărbat mai în vârstă, uscăţiv şi precis în mişcări. Era înalt, slab şi avea ceva suav şi curtenitor în felul de a se comporta. Bostonian de fel, după vorba n-aş fi zis că e american. Prin telefon aranjase o întâlnire care avu loc în apartamentul nostru la ora 12. Ellie era nervoasă, deşi reuşea să se stăpânească.

Dl. Lippincott, o sărută pe Ellie, iar mie îmi întinse o mână şi-mi zâmbi.

— Ei bine, Ellie draga mea, arăţi foarte bine, înfloritoare aş spune.

— Ce mai faci, Unchiule Andrew? Cum ai venit? Cu avionul?

— Nu, ara avut o traversare destul de plăcută pe Queen Mary. Acesta e soţul tău?

— Da, acesta e Mike.

Am reuşit şi eu să fac faţă sau cel puţin aşa am crezut. I-am spus:

— Bună ziua, domnule şi l-am întrebat dacă pot să-i ofer o băutură, lucru pe care l-a refuzat politicos. A luat loc într-un scaun înalt, cu braţe poleite şi se uita, zâmbind, când la Ellie, când la mine.

— Ei, porumbeilor, zise, ne-aţi făcut-o. Un adevărat şoc. Totul foarte romantic, nu?

— Îmi pare rău, făcu Ellie, într-adevăr îmi pare rău.

— Chiar îţi pare? A întrebat-o dl. Lippincott destul de sec.

— Am crezut că aşa e cel mai bine, zise Ellie.

— Nu prea sunt de aceeaşi părere, draga mea.

— Unchiule Andrew, spuse iar Ellie, ştii foarte bine că dacă aş fi procedat altfel, ar fi fost un scandal groaznic.

— De ce să fi fost un scandal aşa de mare?

— Doar îi cunoşti prea bine, continuă Ellie. Până şi dumneata, rosti ea acuzator. Am primit două scrisori de la Cora, adăugă Ellie. Una ieri, şi alta în dimineaţa asta.

— Trebuie să ţii seama de o anume agitaţie, draga mea. E foarte firesc, dată fiind situaţia, nu crezi?

— E treaba mea cu cine mă mărit, cum şi unde.

— S-ar putea să ai dreptate, dar dacă mai consulţi şi alte persoane de genul feminin din alte familii ai găsi că sunt puţine cele care gândesc aşa.

— Dar chiar nu crezi că am scutit pe toată lumea da deranj?

— Dacă vrei s-o lei aşa.

— Zău că-i adevărat, nu-i aşa?

— Ai dezamăgit, însă, pe mulţi, ajutată de o persoană care ar fi trebuit să ştie că nu face bine procedând astfel.

Ellie se înroşi.

— Te referi la Greta? A făcut numai ce i-am cerut să facă. I-a supărat chiar pe toţi?

— Fără îndoială. Nici ea şi nici tu n-ar trebui să vă aşteptaţi la altceva. Era într-un post de încredere, nu uita.

— Sunt la vârsta când pot să fac ce vreau.

— Eu vorbesc de perioada când nu aveai vârsta. Totul a început atunci, nu-i aşa?

— Nu trebuie s-o acuzaţi pe Ellie, domnule, am intervenit eu. Ca să încep cu începutul, eu n-am ştiut care este adevărata situaţie şi cum toate rudele ei erau în altă ţară, nu era uşor pentru mine să le contactez.

— Îmi dau seama de lucrul acesta, zise dl. Lippincott, şi acum observ că Greta ne-a trimis anumite scrisori, mie şi doamnei van Stuyvesant, după cum i s-a cerut şi a făcut, dacă pot să mă exprim astfel, o treabă nemaipomenită Ai întâlnit-o pe Greta Anderson, Michael? Pot să-ţi spun Michael, din moment, ce eşti soţul Elliei?

— Bineînţeles, am răspuns, Spuneţi-mi Mike. Nu, n-am întâlnit-o pe domnişoara Anderson.

— Serios? Asta mă surprinde. Se uită la mine cu o privire gânditoare. Am crezut că a fost prezentă la căsătoria voastră.

— Nu, Greta n-a fost prezentă, zise Ellie. Îmi aruncă o privire mustrătoare, iar eu mă mişcai vinovat de pe un picior pe celălalt.

Ochii domnului Lippincott mă priveau încă, gânditori. Mă făcu să mă simt prost. Părea că vrea să-mi spună ceva, dar se răzgândi.

— Mi-e teamă, zise el după un timp, că va trebui să vă obişnuiţi cu gândul că veţi avea de auzit o serie întreagă de reproşuri din partea familiei Elliei.

— Cred că mă vor pune la zid, zise Ellie.

— Foarte probabil, zise dl. Lippincott. Am încercat numai să vă pregătesc drumul, adăugă el.

— Eşti de partea noastră, Unchiule Andrew? Zise Ellie, zâmbind.

— Nu trebuie să întrebi aşa ceva pe un avocat prudent Am învăţat că în viaţă înţelept este să accepţi ceee ce numim fait accompli. V-aţi îndrăgostit unul de celălalt, v-aţi căsătorit şi, după cum am înţeles de la Ellie, aţi cumpărat o

proprietate în sudul Angliei şi aţi şi început construiţi o casă pe ea. Aveţi de gând, deci, să locuiţi în această ţară?

— Da, vrem să ne facem casa aici. Aveţi vreo obiecţiune? Am zis eu cu o urmă de mânie în glas. Ellie s-a măritat cu mine şi este o supusă britanică acum. De ce n-ar trăi în Anglia?

— Nu ar exista nici o obiecţiune. De fapt, nu ar fi nici un impediment ca Fenella să locuiască în orice ţară ar dori sau să aibă proprietăţi în mai multe ţări. Şi casa din Nassau îţi aparţine, nu trebuie să uiţi asta, Ellie.

— Totdeauna am crezut că este a Corei. Ea s-a comportat de parcă ar fi fost a ei.

— Dar acum drepturile de proprietate îţi revin ţie. La fel şi casa din Long Island, când vei dori s-o vezi. Eşti şi proprietara multor terenuri petroliere în Vest. Vocea îi era plăcută, prietenoasă, dar aveam impresia că acele cuvinte îmi erau de fapt adresate mie, într-un fel ciudat. Încerca să insinueze o înţelegere între mine şi Ellie? Nu eram sigur. Nu era prea plăcut pentru un bărbat să se tot amintească că soţia lui poseda proprietăţi peste tot în lume şi că era nemaipomenit de bogată. Dacă aş fi putut să mă gândesc că el îi reamintea Elliei drepturile ei de proprietate şi nimic altceva, totul ar fi fost mai uşor. Eram însă în ochii lui un vânător de zestre şi tot ce înşira dânsul nu făcea decât să-mi sporească profiturile. Dar mi-am dat seama că dl. Lippincott era o persoană subtilă. Era destul de greu să ghiceşti încotro bate, şi ce are în minte, sau ce vrea să spună prin felul lui manierat de a fi. Încerca oare să mă facă să nu mă simt în largul meu, să mă facă să înţeleg că voi fi demascat public ca un vânător de zestre? Îi spuse Elliei:

— Am cu mine o mulţime de hârtii şi va trebui să ie vezi. Am nevoie de semnătura ta.

— Da, desigur Unchiule Andrew, oricând.

— Bine spui, oricând. Nu e nici o grabă. Mai am şi alte treburi la Londra şi mai stau încă vreo zece zile.

Zece zile, am socotit eu. Cam mult. Aş fi preferat ca dl. Lippincott să nu mai rămână zece zile aproape de noi. Părea destul de prietenos faţă de mine şi totuşi îşi avea rezerva lui la anumite probleme şi chiar mă întrebam dacă nu-mi era duşman. Dacă era, nu o arăta.

— Ei, acum, continuă el, că ne-am văzut şi am ajuns la o înţelegere, dacă aş putea să spun, pentru viitor, aş vrea, Ellie, să am o discuţie cu bărbatul tău.

Ellie răspunse:

— Dar poţi vorbi cu amândoi. Era gata de luptă. I-am pus o mână pe braţ.

— Nu sări la harţă, iubito, doar nu sunt un pui pe care trebuie să-l apere găina. Am împins-o cu blândeţe către uşa care ducea spre dormitor: Unchiul Andrew vrea să vadă ce pot şi are tot dreptul s-o afle.

Am împins-o prin uşa dublă. Le-am închis pe amândouă şi m-am întors în încăpere. Era o cameră de zi mare, frumoasă. Am luat un scaun şi m-am aşezat în faţa Unchiului Andrew:

— În regulă, am zis. Trageţi.

— Mulţumesc, Michael, zise el. Înainte de toate vreau să te asigur că nu-ţi sunt deloc duşman, aşa cum ai putea crede, de fapt.

— Ei bine, am zis, mă bucur să aud asta. Glasul nu-mi era prea sigur.

— Dă-mi voie să fiu foarte sincer, zise dl. Lippincott, mai sincer decât puteam să fiu în faţa acestei dragi copile al cărei tutore sunt şi de care sunt foarte legat. S-ar putea să nu fi apreciat încă destul de mult, dar Ellie este o fiinţă neobişnuit de dulce şi iubitoare.

— Nu vă fie teamă, sunt îndrăgostit de ea.

— Nu asta am vrut să accentuez, continuă el, în felul său sec. Sper că îndrăgostit de ea cum spui că eşti, poţi să apreciezi cât de vulnerabilă poate fi în multe privinţe.

— Voi încerca să fiu atent. Şi nici nu cred că trebuia să-mi impun prea mult aşa ceva, pentru că Ellie este la înălţime în

tot ce face.

— Deci o să continui cu ceea ce voiam să spun. O să pun cărţile pe masă cu cea mai desăvârşită sinceritate. Nu eşti tânărul pe care l-aş fi dorit pentru Ellie. Mi-ar fi plăcut, aşa cum i-ar fi plăcut şi familiei ei, să se mărite cu cineva din aceeaşi lume.

— Un bogătaş, cu alte cuvinte, am zis eu.

— Nu numai asta. Acelaşi nivel este de dorit ca o bază pentru o căsătorie solidă. Şi nu mă refer numai la relaţiile sociale. La urma urmelor, Herman Guteman, bunicul ei, a început ca încărcător şi a sfârşit prin a fi unul dintre cei mai bogaţi oameni ai Americii

— Din tot ce mi-aţi spus, putea să se întâmple şi cu mine ia fel, am intervenit. S-ar putea să sfârşesc ca unul dintre cei mai bogaţi oameni ai Angliei.

— Totul e cu putinţă, zise dl. Lippincott. Ai vreo ambiţie în acest sens?

— Nu e vorbă numai de bani, am răspuns. Mi-ar plăcea să ajung să fac ceva şi. Am şovăit, oprindu-mă.

— Eşti ambiţios, să zicem. E un lucru foarte bun, sunt sigur.

Dădu din cap aprobator.

— Pornesc de la zero Sunt un nimeni şi un nimic şi n-o să pretind altceva.

— Foarte sincer şi frumos spus şi apreciez acest lucru Acum, Michael, eu nu sunt rudă cu Ellie, dar am acţionat ca tutore al ei. Sunt cel care îi administrează afacerile lăsate de bunicul său şi tot eu îi supraveghez investiţiile. Deci, am o anumită responsabilitate faţă de toate acestea. De aceea vreau să ştiu tot ce pot afla despre bărbatul pe care şi l-a ales.

— Ei bine, puteţi să cereţi informaţii despre mine şi să descoperiţi destul de uşor ce vă interesează.

— Asta e adevărat, zise dl. Lippincott, Da, asta ar fi o cale. O măsură de precauţie destul de înţeleaptă de luat în considerare. Dar, Michael, eu de fapt vreau să ştiu tot ce se

poate ştii despre tine, din propriile-ţi spuse. Aş vrea să aud povestea vieţii tale din propria-ţi gură.

Evident că nu-mi plăcea treaba asta şi cred că el ştia că nu-mi place. Nimănui în situaţia mea nu i-ar fi convenit aşa ceva. E normal să vezi lucrurile subiectiv. Am trecut în revistă anii de şcoală şi m-am lăudat puţintel, denaturând un pic adevărul. Nu-mi era ruşine. Credeam că e-n firea lucrurilor şi că aşa se procedează dacă vrei să ajungi undeva. Să-ţi pledezi cauza. Oamenii te cântăresc după cum deschizi gura şi nu voiam să fiu ca tipul acela din Dickens, şi-n serialul dat la televiziune, Uriah, sau cum îl chema, totdeauna frecându-şi mâinile şi în realitate plănuind şi ţesând intrigi în dosul acestei necontenite umilinţe. Nu voiam să fiu aşa.

Obişnuiam să mă laud faţă de tipii cu care mă întâlneam înainte sau faţă de un patron posibil. La urma urmelor, un individ ştie şi ce are mai bun dar şi ce are mai rău în el şi nu-şi face nici un serviciu arătând partea rea a fiinţei lui sau stăruind asupra ei. Nu, întotdeauna am arătat ceea ce era mai interesant în privinţa persoanei mele, descriind activităţile recente. Dar n-am îndrăznit să fac aşa ceva şi cu dl. Lippincott. A părut scârbit de ideea de a face investigaţii asupra persoanei mele şi totuşi nu eram deloc sigur că nu o va face până la urmă. Aşa încât i-am furnizat adevărul goluţ, cum s-ar zice.

Cu începuturi jalnice, neascunzând faptul că tata fusese un beţiv, dar că am avut o mamă bună care a muncit ca o sclavă ca să mă dea la oleacă de carte. N-am făcut un secret din faptul că am fost un nestatornic, că am schimbat o slujbă cu alta. Era un bun ascultător, mă încuraja să continui. Şi totuşi, din când în când îmi dădeam seama cât era de viclean. Mici întrebări pe care le strecura, comentarii pe care le-aş fi lăsat la o parte sau le-aş fi negat, apăreau pe nesimţite.

Da, aveam senzaţia că ar trebui să fiu precaut şi cu toate simţurile treze. După zece minute, am fost destul de

încântat când, lăsându-se pe spate în scaun şi părând să încheie ceea ce putea fi numit un interogatoriu, deşi nu fusese, a conchis:

— Ai avut o viaţă aventuroasă, domnule Rogers – Michael. Nu e de ici de colo. Spune-mi acum ceva mai mult despre casa pe care dumneata şi Ellie o s-o construiţi.

— Ei bine, am zis, nu e departe de un oraş numit Market Ghatwell.

— Da, încuviinţă dânsul, ştiu unde se află. De fapt am fost şi am văzut locul. Ieri.

Asta mă tulbură puţin. Îmi demonstră că era un tip sucit care te încolţea împresurându-te de unde nu te aşteptai.

— Este o privelişte minunată, am spus eu pe un ton defensiv, şi casa pe care o s-o construim o să fie nemaipomenită. Arhitectul e un tip al cărui nume este Santonix. Rudolf Santonix. Nu ştiu dacă aţi auzit de dânsul.

— Oh, da, zicea dl Lippincott, e un nume foarte cunoscut în lumea arhitecţilor.

— A lucrat şi în Statele Unite, cred.

— Da, un arhitect de mare viitor şi un adevărat talent. Din nefericire sănătatea lui nu e aşa de bună.

— El crede că e un om sfârşit, am adăugat eu, şi totuşi sper că se va vindeca. Doctorii spun multe.

— Sper ca optimismul dumitale să fie justificat. Eşti un optimist.

— Sunt, în legătură cu Santonix.

— Nădăjduiesc ca tot ce vă doriţi să devină realitate. Pot să spun că dumneata şi Ellie aţi făcut o investiţie nemaipomenită în proprietatea pe care aţi cumpărat-o.

M-am gândit că a fost drăguţ din partea bătrânului că a folosit pronumele „vă”. Nu apărea atât de evident faptul că Ellie acţionase de una singură.

— M-am consultat cu dl. Crawford.

— Cu dl. Crawford? Am ridicat eu uşor din sprânceană.

— De la firma Reece & Crawford, o firmă de avocaţi englezi. Dl. Crawford este membru al firmei care a

procedat la cumpărarea proprietăţii. Este o firmă serioasă de avocaţi şi bănuiesc că proprietatea a fost achiziţionată la un preţ foarte mic. Pot să spun că m-am şi mirat. Sunt destul de familiarizat cu preţurile pământului în această ţară şi m-am simţit puţin jenat să girez o asemenea cifră. Cred că dl. Crawford însuşi a fost puţin surprins că a obţinut-o la un preţ atât de scăzut. Mă întreb dacă el însuşi ştie de ce această proprietate a ajuns să fie atât de ieftină. Dl. Crawford nu mi-a dat nici o idee asupra acestei situaţii. De fapt a părut uşor încurcat de o asemenea întrebare, atunci când i-am pus-o.

— Oh, am zis eu, cred că e vorba de blestemul ţiganilor.

— Scuză-mă, Michael, ce-ai spus?

— Un blestem, domnule, am explicat eu. Avertismentul ţiganilor, sau cam aşa ceva. De fapt, locul este cunoscut sub numele de Moşia Ţiganului.

— Ah, o poveste, deci?

— Da, totul pare destul de confuz şi nu ştiu cum a apărut povestea şi cât din ea e adevărat. E vorba de o crimă sau de ceva asemănător, cu ani în urmă. Un bărbat cu nevasta lui şi un alt bărbat. Povestea zicea că bărbatul i-a împuşcat pe cei doi şi pe urmă s-a împuşcat şi el. Sau cel puţin ăsta a fost zvonul. Au mai apărut şi alte variante. Cred că nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu adevărat, A fost ceva ce s-a întâmplat cu mult timp înainte. Stăpânii s-au schimbat de patru sau cinci ori, dar nimeni nu a stat prea mult acolo.

— Da, zise dl. Lippincott, da, avem de-a face cu o adevărată piesă de folclor englezesc. Se uită la mine curios. Şi dumneata şi Ellie nu sunteţi speriaţi de blestem? Spusese asta cu un uşor zâmbet.

— Evident că nu, am zis eu. Nici eu nici Ellie nu credem în asemenea prostii. De fapt cred că a fost norocul nostru pentru că am achiziţionat-o la un preţ atât de mic. Atunci când am rostit asta, m-a fulgerat un gând. Fusese norocul nostru într-un sens, deoarece, cu toţi banii pe care Ellie îi poseda şi tot ce mai avea, nu cred că o afectase prea mult

preţul. După asta mi-am spus că am greşit. La urma urmelor avusese un bunic ce devenise din încărcător, milionar. Oricine care a avut o asemenea ascensiune se va bucura întotdeauna să cumpere ieftin şi să vândă scump.

— Nici eu nu sunt superstiţios şi priveliştea pe care o oferă proprietatea voastră e magnifică, zise dl Lippincott. Şovăi o clipă. Nădăjduiesc însă, că atunci când vă veţi muta în casa voastră, Ellie n-o să audă prea multe poveşti de-astea.

— O să am grijă să o feresc de aşa ceva, am răspuns. Presupun că nimeni nu-i va spune nimic.

— Oamenilor de la ţară le face o reală plăcere să repete asemenea poveşti, continuă dl. Lippincott. Şi Ellie nu e atât de tare ca tine, Michael, nu uita. Poate fi influenţată. În anumite privinţe. Ceea ce mă face… Se opri fără să mai spună ce avea de gând să rostească. Bătu darabana cu un deget. O să abordez acum o problemă ceva mai dificilă. Mi-ai spus că nu ai întâlnit-o pe Greta Andersen.

— Nu, n-am întânlit-o până acum.

— Curios. Foarte curios.

— Poftim? L-am privit întrebător.

— Aş fi băgat mâna în foc că ai întâlnit-o, zise încetişor. Ce ştii despre ea?

— Ştiu că este în serviciul Elliei de câtva timp.

— De când Ellie avea şaptesprezece ani. A ocupat un post care implica o anumită responsabilitate şi încredere. A venit în Statele Unite mai întâi ca secretară şi însoţitoare. Un fel de damă de companie, atunci când d-na van Stuyvesant, mama vitregă a Elliei, era plecată, ceea ce se întâmplă destul de des. Glasul i se înăspri destul de mult atunci când rosti toate acestea. E o tânără dintr-o familie onorabilă, cu referinţe excelente, jumătate suedeză, jumătate nemţoaică. Ellie se ataşă destul de repede de această tânără.

— Am înţeles asta.

— În anumite privinţe, chiar prea apropiată. Nu te superi că-ţi spun asta?

— Nu, de ce m-aş supăra? De fapt, o dată sau de două ori am ajuns la aceeaşi concluzie Greta în sus, Greta în jos. Eu – ştiu că nu trebuie să mă bag – dar uneori m-am c-am săturat să aud acelaşi lucru.

— Şi, totuşi. Ellie nu şi-a exprimat niciodată dorinţa s-o întâlneşti pe Greta?

— Ei bine, e cam greu de explicat. Cred că a sugerat asta e dată sau de două ori, foarte delicat, dar eram prea preocupaţi de noi înşine. Şi pe urmă nici n-am vrut realmente s-o întâlnesc pe Greta. Nu voiam s-o împart pe Ellie cu nimeni.

— Înţeleg. Da, înţeleg. Şi Ellie n-a sugerat ca Greta să fie prezentă la oficierea căsătoriei?

— Ba da, am răspuns eu.

— Dar dumneata te-ai opus. De ce?

— Nu ştiu. Realmente nu ştiu. Am simţit că această Greta, această domnişoară sau doamnă pe care n-am întâlnit-o niciodată, se băga mereu în câte ceva. Adică îi aranja viaţa Elliei. Trimitea ilustrate şi scrisori în locul Elliei, aranjându-i itinerariul şi prezentându-l familiei. Am simţit că Ellie era dependentă de Greta într-un fel, că o lăsa pe Greta să o conducă, că voia să facă tot ce dorea Greta. Eu – oh, îmi pare rău domnule Lippincott, poate că n-ar fi trebuit să spun toate acestea. Ca s-o spun pe-a dreaptă, eram gelos. Oricum mi-am ieşit din fire şi am spus că n-o vreau pe Greta la oficierea căsătoriei, că ceremonia era a noastră, că era ceva ce ne privea pe noi doi şi pe nimeni altcineva. Şi aşa am ajuns la ofiţerul stării civile şi acolo i-am avut ca martori pe un funcţionar şi pe o dactilografă. Trebuie să recunosc faptul că a fost urât din partea mea că am refuzat ca Greta să fie prezentă, dar am vrut s-o am pe Ellie numai pentru mine.

— Înţeleg şi dacă pot să spun ceva în acest sens cred că ai procedat înţelept.

— Nici dumitale nu-ţi place Greta, am strecurat eu şopârla.

— Nu prea poţi folosi cuvântui dacă n-ai văzut-o, Michael, îmi întoarse vorba bătrânul.

— Da, ştiu asta, dar atunci când tot auzi vorbindu-se despre o persoană, poţi să-ţi formezi o imagine, să ai o opinie despre ea, Oh, spune-i gelozie şi gata. Dar dumitale de ce nu-ţi place Greta?

— Nu-i vorba de o idee preconceptă aici, zise dl, Lippincott, dar dumneata eşti bărbatul Elliei, Michael, şi eu ţin la fericirea Elliei. Nu cred că influenţa pe care Greta o are asupra Elliei, este bună. Prea vrea să le facă pe toate.

— Crezi că se va băga şi între noi? Am întrebat eu.

— Cred, răspunse dl. Lippincott, că nu am nici un drept să spun ceva în legătură cu asta.

Stătea şi se uita atent la mine şi mă cântărea printre gene ca o bătrână broască ţestoasă.

N-am prea ştiut ce să spun după asta. Vorbi el primul, alegându-şi vorbele cu grijă.

— Deci, nu a apărut încă sugestia ea Greta Andersen să se stabilească la voi?

— Dacă sunt în stare să-i rezist…

— Ah, ideea a fost pusă pe tapet, după câte pot să-mi dau seama.

— Ellie a spus ceva în acest sens. Dar suntem proaspăt căsătoriţi. Ne dorim casa noastră – noua noastră casă doar pentru noi. Sigur că poate să vină să stea uneori cu noi, presupun. Ar fi normal.

— Aşa cum spui, ar fi ceva firesc. Dar sper că-ţi dai seama, poate, că Greta va fi pusă în delicata situaţie de a-şi găsi o nouă slujbă. Vreau să spun că nu se pune problema în ceea ce-o priveşte pe Ellie, ci pe cei care au angajat-o pe Greta şi au avut încredere în ea.

— Vreţi să spuneţi că dumneavoastră sau doamna van Cum-se-numeşte nu o veţi recomanda pentru un alt post acest gen?

— După opinia mea nu vor accepta să facă aşa ceva decât în cazul în care ar trebui să satisfacă nişte cerinţe oficiale.

— Şi credeţi că ea va vrea să vină în Anglia şi să se stabilească în serviciul Elliei?

— Nu vreau să te montez prea mult împotriva ei. Este poate numai în mintea mea acest lucru. Mi-au displăcut e serie de lucruri pe care ea le-a făcut şi felul în care a procedat. Cred că Ellie, aşa cum o ştiu eu, cu o inimă atât de generoasă, va fi întristată să constate că i-a distrus cariera Gretei. S-ar putea chiar să insiste mult ca Greta să vină să locuiască cu voi.

— Nu cred că Ellie va insista, am zis încetişor. Vocea îmi suna iritată, totuşi, iar dl. Lippincott cred că a observat asta Dar n-am putea, vreau să spun, Ellie n-ar putea să o pensioneze?

— N-ar trebui să ne gândim la aşa ceva, zise dl Lippincott. Există o limită de vârstă când vorbim de pensionare şi Greta e o femeie tânără şi, aş zice, foarte frumoasă. Frumoasă, de fapt, adăugă el cu o voce în care se simţea deprecierea, dezaprobarea. Îi farmecă pe bărbaţi.

— Poate că o să se mărite, am zis eu. Dacă e aşa cum spuneţi de ce nu s-a măritat până acum?

— Au fost câteva partide, cred, dar nu le-a dat atenţie. Cred că sugestia dumitale e foarte sănătoasă. S-ar putea rezolva într-un fel în care să nu rănească susceptibilităţii nimănui. Cum pare destul de firesc că Ellie s-a măritat după majorat, cu bunele oficii ale Gretei, s-ar putea fixa o sumă de bani pentru tânără, în semn de mulţumire. Dl. Lippincott rosti ultimele cuvinte cu o voce acră precum sucul de lămâie.

— Atunci e-n regulă, am spus eu vesel.

— Constat din nou că eşti optimist. Să sperăm că Greta va accepta ceea ce i se oferă.

— De ce să nu accepte? Ar fi nebună să refuze.

— Nu ştiu, zise dl. Lippincott. Aş zice că ar fi extraordinar dacă n-ar accepta, şi-ar rămâne prietene.

— Dar ce credeţi de fapt?

— Mi-ar plăcea să văd sfârşitul influenţei pe care Greta o are asupra Elliei. Se ridică, Sper că o să-mi dai o mână de ajutor în acest sens?

— Puteţi fi sigur de asta, am zis. Ultimul lucru pa care îl doresc este ca Greta să trăiască de pe urma noastră.

— S-ar putea să te răzgândeşti când ai s-o vezi, adăugă dl. Lippincott.

— Nu cred, am replicat. Nu-mi plac femeile autoritare oricât de eficiente sau de frumoase ar fi.

— Îţi mulţumesc, Michael, că m-ai ascultat cu atâta răbdare. Sper că o să-mi faceţi plăcerea să cinaţi cu mine, amândoi. Poate marţea viitoare? Cora van Stuyvesant şi Frank Barton vor fi şi ei probabil în Londa până atunci.

— Şi va trebui să-i întâlnesc şi pe ei?

— Oh da, e inevitabil. Îmi zâmbi iar de data asta zâmbetul lui fu mai nevinovat ca cele dinainte. Nu trebuie să-ţi faci prea multe griji, îmi zise. Cora va fi dură cu dumneata, Frank va fi mai ales lipsit de tact. Pentru moment Reuben nu-şi va face apariţia.

Nu ştiam cine e Reuben – o altă rudă de-a Elliei, presupuneam.

Am traversat încăperea şi am deschis uşile duble.

— Hai Ellie, am zis. Interogatoriul s-a terminat.

Intră în cameră şi se uită repede la Lippincott şi la mine, apoi se duse la bătrân şi-l sărută.

— Dragul meu unchi Andrew, zise ea, văd că ai fost bun cu Michael.

— Ei bine, draga mea, dacă n-aş fi fost bun cu bărbatul tău, n-ai mai fi apelat la serviciile mele prea mult în viitor, nu-i aşa? Dar îmi rezerv dreptul de a vă mai da câte un sfat pe ici pe colo. Sunteţi amândoi foarte tineri.

— Prea bine, zise Ellie ascultăm.

— Şi acum, draga mea, aş vrea să schimb o vorbă cu tine, dacă se poate.

— E rândul meu să fiu dat afară, am zis şi am intrat în dormitor.

Am închis cele două uşi ostentativ, dar am redeschis-o pe cea interioară, după ce am intrat. Nu eram atât de bine crescut precum era Ellie, aşa că eram un pic nerăbdător să descopăr cum va evolua făţarnicul domn Lippincott. N-a fost însă nimic care să merite atenţie. I-a dat Elliei unul sau două sfaturi bine venite. I-a spus că ea trebuie să-şi dea seama că eu aş putea fi pus într-o situaţie neplăcută în postura de bărbat însurat cu o femeie bogată şi pe urmă îi mai spuse ceva despre o depunere în favoarea Gretei. Ellie fu de acord pe loc şi îi răspunse că era ea însăşi pe cale de a-l consulta în această problemă. Lippincott mai adăugă că Ellie ar trebui să se gândească şi la o suplimentare a sumei aferente Corei van Stuyvesant.

— Nu este nevoie de aşa ceva, zise el. Are pensiile alimentare de la mai mulţi soţi. Şi mai are şi venitul, e adevărat nu prea mare, de la trustul bunicului tău.

— Şi chiar crezi că ar trebui să-i mai dau ceva?!

— Cred că nu ai nici o obligaţie legală sau morală să faci asta. Ceea ce cred este că procedând la mărirea sumei, Cora va fi mai puţin obositoare şi, să zicem, mai pisicoasă. Aş aranja în aşa fel încât să pară un venit crescut pe care l-ai putea revoca oricând. Dacă descoperi că răspândeşte bârfe despre Michael sau despre tine sau despre viaţa voastră conjugală, lucruri la care se pricepe atât de bine, ai şti cum s-o faci să-şi ţină gura şi să nu mai difuzeze asemenea răutăţi otrăvite.

— Cora m-a urât întotdeauna, zise Ellie. Am ştiut asta. Şi adăugă timid: Îţi place Michael, nu-i aşa, Unchiule Andrew?

— Cred că e un tânăr foarte atrăgător, răspunse dl. Lippincott. Pot să-mi dau seama cum ai ajuns să te măriţi cu el.

Asta era tot ce puteam să aştept mai bun de la el. Nu eram genul lui şi ştiam asta. Am închis uşa cât am putut de încet, şi după un minut sau două Ellie a venit să mă ia.

Eram amândoi în picioare luându-ne rămas bun de la Lippincott, când o bătaie în uşă anunţă prezenţa groom-ului

care ne aducea o telegramă. Ellie o luă şi o deschise. Scoase un strigăt de surpriză amestecat cu plăcere

— E de la Greta, zise ea, soseşte la Londra diseară, iar mâine vine să ne vadă. Ce drăguţ din partea ei. Se uită la noi amândoi şi mai adăugă: Nu-i aşa?

Văzu două feţe acre şi auzi două voci politicoase spunând, una:

— Da, într-adevăr, draga mea, şi cealaltă:

— Da, desigur.

În dimineaţa următoare am ieşit la cumpărături şi m-am întors la hotel mai târziu decât planificasem. Am găsit-o pe Ellie în holul cel mare al hotelului şi în faţa ei era o tânără blondă, înaltă. Era Greta. Amândouă sporovăiau de mama focului. Niciodată n-am reuşit să descriu persoanele în general, dar o să încerc s-o fac în cazul Gretei. Ca să încep, nu s-ar fi putut nega că era aşa cum spusese Ellie, foarte frumoasă, şi cum admisese şi dl. Lippincott, bine făcută. Ceea ce nu e unul şi acelaşi lucru. Dacă spui că o femeie este bine făcută, nu înseamnă că de fapt o admiri. Dl. Lippincott, după câte pricepusem eu, nu o admira pe Greta. Când Greta mergea în holul unui hotel sau într-un restaurant, ochii bărbaţilor o urmăreau. Era tipul de blondă nordică cu un păr ca spicul de grâu. Şi-l purta strâns sus, cum era moda timpului şi nu cum era tradiţia londoneză a Chelsei. Arătat ceea ce era – suedeză sau nemţoaică din nord. Dacă ar fi avut o pereche de aripi s-ar fi putut duce la un bal mascat într-un rol de Valkirie. Ochii-i erau de un albastru limpede strălucitor, iar conturul lor era desăvârşit. Trebuie să recunoaştem asta. Era ceva de văzut!

Am mers de-a lungul holului şi m-am îndreptat spre locul unde stăteau şi m-am alăturat lor, salutându-le, am sperat eu, cu un ton natural, prietenesc, deşi am simţit că vocea-mi era un pic fâstâcită. Nu sunt întotdeauna un bun actor. Ellie îmi zise imediat:

— În sfârşit, Mike, ea e Greta!

Eu am răspuns că am ghicit că ea trebuie să fie, cu un ton cam artificial, nu prea fericit. Am spus:

— Încântat că te cunosc în sfârşit, Greta.

Ellie zise:

— După cum ştii, dacă n-ar fi fost Greta, n-am fi putut să ne căsătorim.

— Şi totuşi am reuşit, am zis eu.

— Nu şi dacă familia ar fi acţionat. Ar fi reuşit ei într-un fel să ne împiedice. Spune-mi, Greta, au fost groaznici? Ellie reluă: Nu mi-ai scris şi nu mi-ai spus nimic despre asta.

— Doar n-aveam altceva mai bun de făcut decât să scriu unui cuplu fericit în luna de miere? Răspunse Greta.

— S-au supărat foarte tare pe tine?

— Bineînţeles, ce vă închipuiţi? Dar eram pregătită pentru aşa ceva, pot să vă asigur.

— Ce-au spus sau ce-au făcut?

— Tot ce se putea spune sau face, ne mărturisi Greta cu veselie. Începând cu îndepărtarea mea, normal.

— Da, presupun că era inevitabilă. Dar, ce-au făcut, de fapt? La urma urmelor, nu-ţi pot refuza referinţele.

— Ba da, de ce nu? Din punctul lor de vedere postul meu era un post de încredere şi am abuzat de el cu neruşinare. Şi continuă: M-am distrat, chiar abuzând.

— Şi ce-o să faci acum?

— Oh, am şi găsit o slujbă.

— La New York?

— Nu. Aici la Londra. Secretariat.

— Eşti bine, altfel?

— Dragă Ellie, zise Greta, cum să nu fiu bine cu acel cec bine garnisit pe care mi l-ai trimis ca o anticipaţie a ceea ce avea să se întâmple când balonul va exploda?

Engleza ei era foarte bună cu foarte uşoare urme de accent deşi folosea o mulţime de termeni colocviali care uneori sunau destul de deplasat.

— Am văzut o parte din lume, m-am fixat la Londra şi mi-am cumpărat o mulţime de lucruri.

— Şi noi ne-am cumpărat o mulţime de lucruri, zise Ellie, zâmbind unor amintiri.

Era adevărat. Ne cam răsfăţasem făcând cumpărăturile pe continent. Cheltuisem dolari după pofta inimii, nefiind nevoie să luăm în considerare restricţii de trezorerie britanică. Brocarturi şi pânzeturi din Italia pentru casă, tablouri din Italia şi de la Paris, plătind ceea ce păreau a fi sume fabuloase. O întreagă lume mi se deschisese, o lume pe care n-o visasem vreodată.

— Amândoi arătaţi nemaipomenit de fericiţi, zise Greta.

— Nu ne-ai văzut încă casa, răspunse Ellie. O să fie minunată. O să fie exact cum am visat că va fi, nu-i aşa Mike?

— Am văzut-o, zise Greta. În prima zi când m-am întors în Anglia am închiriat o maşină şi m-am dus acolo.

— Şi? Zise Ellie.

Am zis şi eu:

— Ei bine?

— Eh, făcu Greta întârziind. Dădu din cap când într-o parte când în alta.

Ellie păru teribil de rănită, îndurerată chiar. Dar pe mine nu mă păcălise. Am văzut imediat că Greta îşi bătea joc de noi. Dacă ideea de bătaie de joc nu fusese prea nimerită, nici nu apucă să prindă rădăcini, Greta izbucni în râs încât toată lumea întorcea capul şi se uita la noi.

— Ar trebui să vă vedeţi feţele, zise ea, în special, tu Ellie. Trebuia să vă ard un pic pe jăratic. E o casă superbă. Omul ăla e un geniu.

— Da, am îngăimat eu, e o figură ieşită din comun. Aşteaptă să-l întâlneşti.

— L-am întâlnit, răspunse Greta. Era acolo în ziua în care m-am dus eu acolo. Da, e o persoană formidabilă. Deşi cam înspăimântătoare, nu crezi?

— Înspăimântătoare? Am întrebat eu surprins. În ca sens?

— Oh, nu ştiu. Când te priveşte parcă vede prin tine. Aşa ceva e totdeauna tulburător. Şi adăugă imediat. Pare destul

de bolnav.
— Este bolnav. Foarte bolnav, am spus eu.
— Ce păcat. Ce are, tuberculoză sau ce?
— Nu, am răspuns, nu cred că e tuberculoză. Cred că e ceva în legătură cu sângele.
— Ah, înţeleg. Doctorii pot face astăzi orice, dar mai ales să te omoare încercând să te vindece. Dar să nu ne gândim la aşa ceva. Să ne gândim la casă. Când se va termina?
— Destul de curând, aş zice după cum merg treburile. Niciodată nu mi-aş fi imaginat că o casă poate să se înalţe aşa de repede, am spus.
— Oh, continuă Greta, nepăsătoare, banii sunt totul. Muncitorii în două schimburi şi şperţurile – şi tot ce implică asta. Nici nu-ţi dai seama Ellie, cât e de minunat să ai atâţia bani câţi ai tu.
Dar eu ştiam, învăţasem o mulţime de lucruri, enorm aş zice în aceste câteva săptămâni. Păşisem, datorită căsătoriei, într-o lume cu totul nouă, o lume pe care nici nu mi-o închipuisem aşa, din afară. Până acum, câte o cotitură norocoasă fusese singura mea sursă de câştiguri mari. O mulţime de bani pe care i-am cheltuit cât se poate de repede. O cruzime, bineînţeles. Cruzimea clasei mele. Dar lumea Elliei era o lume dferită Nu era ceea ce crezusem eu că ar fi. Descopeream din ce în ce mai mult lux. Nu era vorba numai de băi mai spaţioase, de case mai mari sau de corpuri de iluminat mai altfel decât cele obişnuite ori de maşini mai rapide. Nu era vorba numai de a cheltui banii de dragul de a-i cheltui şi a demonstra tuturor că-i ai. Şi totuşi simplitate. Acea simplitate care vine atunci când te găseşti în deplină opulenţă. Nu vrei trei iahturi sau patru maşini, aşa după cum nu poţi să mănânci mal mult de trei mese pe zi, iar dacă cumperi un tablou scump, nu vrei mai mult de unul într-o cameră. Este cât se poate de simplu. Ceea ce ai este tot ce poate fi mai bun, nu atât pentru că e cel mai bun, ci pentru că nu există nici un motiv, dacă îţi place acel lucru, să nu-l ai. Nu apare niciodată fraza: Mă tem că nu pot să-mi

îngădui asta. Deci totul apărea atât de simplu, într-o manieră atât de bizară, încât nu puteam să înţeleg. Ne uitam o dată la un impresionist francez, cred că era Cézanne. A trebuit să reţin acel nume cu grijă. Totdeauna îl confundam cu numele unei orchestre de ţigani. Şi cum mergeam pe străzile Veneţiei, Ellie se opri să privească la nişte artişti de stradă. Lucrau la nişte tabloaşe groaznice pentru turişti, toate arătau la fel. Portrete care scoteau în evidenţă dinţii strălucitori şi părul blond căzând pe umeri.

Şi, deodată, îşi cumpără o miniatură, o imagine a lagunei. Tipul care o pictase lăudă marfa şi Ellie o cumpără cam cu 6 lire. Ceea ce era caraghios în toată afacerea era faptul că eu ştiam prea bine că Ellie tânjise după miniatură tot atât cât preţuise Cézanne-ul.

La fel se întâmplase într-o zi la Paris. Îmi spuse deodată:

— Ce vesel ar fi dacă am lua o baghetă crocantă şi s-o umplem cu unt şi cu brânză, dintr-acelea învelite în frunze.

Aşa şi făcurăm, iar Ellie se bucură de acest fel de mâncare mai mult decât de tot ce mâncasem cu o seară înainte şi care ne costase cam în jur de 20 de lire. La început nu înţelesesem, apoi încet, încet am priceput. Dar partea mai neplăcută a lucrurilor era că începusem să înţeleg că a fi însurat cu Ellie nu însemna numai veselie şi distracţie. Trebuia să fiu şcolar silitor, să ştiu cum să întru într-un restaurant şi ce să comand acolo, cât bacşiş să dau şi când trebuia, pentru un motiv oarecare, să dau mai mult ca de obicei. Trebuia să ţin minte ce beam la anumite feluri de mâncare. Şi a trebuit să învăţ asemenea lucruri mai mult observând. Nu puteam s-o întreb pe Ellie pentru că n-ar fi înţeles aşa ceva. Ar fi zis: „Dar Mike iubitule, poţi să comanzi ceea ce doreşti. Ce contează dacă chelnerul crede că trebuie să iei o anumită băutură cu un anumit fel de mâncare”. Pentru ea n-ar fi avut importanţă, fiindcă se născuse aşa, dar pentru mine era cu totul altceva, eu nu aveam voie să fac ce-mi plăcea. Eram şi eu sucit. Şi pe urmă hainele. Ellie mă ajuta mai mult aici pentru că putea să

înţeleagă mai bine cum stăteau lucrurile. Mă condusese în locurile potrivite pentru a-mi alege ce-mi trebuia şi îmi spusese să-i las pe furnizori să-şi facă meseria.

Bineînţeles că nu arătam cum ar fi trebuit şi nici nu mă exprimam cum se cuvenea. Dar aşa ceva nu conta prea mult. Prinsesem şpilul unor asemenea chestii şi reuşisem să ies bine la inspecţie. Chiar şi în faţa unui scrobit precum bătrânul Lippincott şi probabil că aveam s-o scot la capăt şi în faţa mamei vitrege a Elliei sau a unchilor ei când ne vor vizita, dar de fapt nu prea avea importanţă pentru viitor. Când se va termina casa şi ne vom muta în ea vom fi departe de toţi. Ar putea fi regatul nostru. M-am uitat la Greta care stătea în faţa mea. Mă întrebam ce gândea într-adevăr despre casa noastră. Oricum era ceea ce vroiam. Mă satisfăcea pe deplin. Îmi doream să pot conduce maşina pe o cărare care să fie a mea şi care, coborând printre copaci să conducă la un golfuleţ care ar fi plaja noastră privată la care nimeni nu ar ajunge dinspre uscat. Ar fi de o mie de ori mai bine să faci o baia în mare acolo, gândeam eu. De o mie de ori mai bine într-un asemenea loc decât pe o plajă la modă pe care zăceau sute de trupuri Eu nu voiam toate nimicurile fără sens pe care bogaţii şi le doreau. Vroiam – mă loveam iarăşi de cuvinte – de cuvintele mele – vroiam, vroiam… Simţeam cum sunt purtat de propriile-mi simţăminte. Vroiam o femeie minunată şi o casă minunată, o casă cum nimeni nu avea şi-mi doream casa plină de lucruri nemaipomenite. Lucruri care să-mi aparţină. Totul îmi va aparţine.

— Se gândeşte la casa noastră zise Ellie.

Pesemne că îmi sugerase de vreo două ori să mergem în sufragerie. M-am uitat la ea cu afecţiune.

Mai târziu – spre seară – când ne îmbrăcam pentru cină, Ellie zise într-o doară:

— Mike. Îţi – îţi place de Greta, nu-i aşa?

— Desigur, răspunsei.

— N-aş fi suportat să aud că nu-ţi place.

— Dar îmi place, am protestat. Ce te face să crezi că nu-mi place?

— Nu prea ştiu. Cred că după felul în care de-abia te uitai la ea când îi vorbeai.

— Ei, asta pentru că eram niţel cam nervos.

— Nervos din pricina Gretei?

— Da, inspiră niţică teamă, ştii.

Şi îi spusei Elliei cum o asemănasem pe Greta cu o Valkirie.

— Dar nu atât de corpolentă precum una de la operă, zise Ellie şi râse.

Amândoi am râs. Pe urmă eu am continuat:

— În ceea ce te priveşte, totul e-n regulă pentru că o cunoşti de atâţia ani. Dar e niţel cam – ei bine, vreau să spun că este eficientă, e practică dar şi sofisticată. Luptam cu o mulţime de cuvinte care nu păreau cele mai potrivite. Şi. Deodată, am zis:

— Nu mă simt în largul meu când e pe-aproape.

— Oh, Mike! Ellie era de-a dreptul copleşită. Ştiu că am vorbit de o mulţime de lucruri. Glume vechi şi întâmplări trecute. Presupun – da, cred că toate astea te-au făcut să te simţi destul de stingher Dar veţi fi prieteni curând. Îi placi. Îi placi foarte mult. Mi-a spus-o.

— Ascultă, Ellie, probabil că ţi-ar fi spus oricum aşa ceva.

— Oh, nu, nu ea. Greta e foarte deschisă. Ai auzit-o. A spus câte ceva astăzi.

Era adevărat faptul că Greta nu-şi supraveghe cuvintele în timpul prânzului. Spusese, de exemplu, adresându-mi-se:

— Cred că ai fi găsit uneori ciudat felul în care o susţineam pe Ellie atunci când încă nu te întâlnisem măcar. Dar îmi venea să înnebunesc – pur şi simplu înnebuneam văzând ce viaţă îi făceau. Totul învelit în gogoaşa lor de bani, în ideile lor tradiţionale. Niciodată n-a avut ocazia să se bucure de ceva, să se ducă undeva singură sau să facă ce voia. Vroia să se revolte, dar nu ştia cum Şi aşa – da, într-adevăr am îndemnat-o s-o facă. I-am sugerat că ar trebui să se

intereseze de proprietăţi în Anglia Şi pe urmă i-am spus că, atunci când va împlini douăzeci şi unu de ani, putea să-şi cumpere una care să o aibă numai pentru ea şi să le dea eu tifla celor din New York.

— Greta a avut întotdeauna idei minunate, zise Ellie. Se gândeşte la lucruri la care eu nu m-aş fi gândit vreodată.

Ce vrusese să spună dl. Lippincott prin cuvintele pe care mi le strecurase: „Are mult prea multă influenţă asupra Elliei”? Mă întrebam dacă era adevărat. Poate să vă pară ciudat, dar nu-mi prea venea să cred. Simţeam că exista în sufletul Elliei convingerea că Greta cu toate iniţiativele ei practice nu fusese îndeajuns de apreciată. Ellie, eram convins de asta, ar fi acceptat orice idee pe care şi-ar fi dorit-o ea însăşi să o aibă. Greta îi insuflase Elliei dorinţa de rebeliune, dar Ellie singură dorise să se revolte numai că nu ştia cum s-o facă. Însă, acum, când ajunsesem s-o cunosc pe Ellie mai bine, înţelesesem că era una din acele persoane simple care aveau rezerve neaşteptate. Aveam convingerea că Ellie ar fi fost în stare să-şi manifeste opinia dacă într-adevăr ar fi vrut aşa ceva. Problema era că nu dorea prea des să se facă simţit acest lucru şi m-am gândit după aceea cât de dificil era pentru cineva să înţeleagă aşa ceva. Chiar pentru Ellie. Sau pentru Greta. Până şi mama ar fi înţeles greu… Felul în care se uita la mine, ochii-i trădau o oarecare spaimă.

Îmi puneam întrebări în legătură cu dl. Lippincott. Şi am rostit în timp ce curăţăm una din acele piersici de o mărime neobişnuită:

— Dl. Lippincott pare să fi găsit destul de reuşită căsnicia noastră. M-a surprins.

— Dl. Lippincott, replică Greta, e o vulpe bătrână.

— Tu întotdeauna spui asta, Greta, interveni Ellie, dar eu cred că de fapt e un scump Foarte corect şi meticulos.

— Ei, n-ai decât să crezi asta, dacă-ţi place, zise Greta. Eu în locul tău n-aş avea încredere în el nici un pic!

— Să nu am încredere în el??! Articulă Ellie.

Greta dădu din cap.

— Ştiu. E un model de respectabilitate şi de om de afaceri în care poţi să ai încredere. Este un tutore şi un avocat perfect.

Ellie a râs şi zise:

— Vrei să spui că şi-a însuşit averea mea? Fii serioasă, Greta. Sunt mii de revizori, bănci şi verificări care-i stau la spate.

— Oh, nu mă îndoiesc nici o clipă că totul e-n regulă, zise Greta. Totuşi, asemenea persoane de încredere sunt cele care deturnează fondurile. Cei mai de încredere. Şi pe urmă toată lumea spune: „Nu aş fi crezut niciodată că dl. A sau dl. B ar face asta. El e ultimul despre care s-ar fi putut spune aşa ceva.” Da, cam aşa spun: Ultimul om din lume despre care aş fi crezut că e-n stare de aşa ceva!

Ellie răspunse gânditoare că unchiul Frank ar fi mai degrabă cel care ar cădea în cursa afacerilor murdare. Nu părea deloc îngrijorată şi nici surprinsă de idee.

— Da, arată ca un hoţ de buzunare, zise Greta. Şi cocoaşa îl complexează. Cu toată genialitatea şi bonomia pe care o afişează Dar, oricum, nu va fi niciodată un escroc de talie mare.

— E fratele mamei tale? Întrebai eu, neobişnuindu-mă încă cu rudele Elliei.

— E soţul surorii tatălui meu, răspunse Ellie. L-a părăsit şi s-a măritat cu altcineva şi a murit acum vreo şase, şapte ani. Unchiul Frank a rămas însă mai mult, sau mai puţin ataşat familiei.

— Sunt trei de felul lui, zise Greta blând şi cu un ton ocrotitor. Trei lipitori care tot sug, dacă se poate spune aşa. Unchii adevăraţi ai Elliei au fost omorâţi, unul într-un accident de maşină, altul, în Coreea, aşa încât ceea ce are de fapt este o mamă vitregă depravată, un unchi Frank, o pacoste îndatoritoare a casei, şi pe vărul Reuben căruia îi zice unchi deşi e văr, pe Andrew Lippincott şi pe Stanford Lloyd

— Cine e Stanford Lloyd? Am întrebat uimit.

— Un alt fel de tutore, nu-i aşa Ellie? Oricum el îi direcţionează investiţiile şi alte treburi de acest fel. Ceea ce nu e prea dificil, pentru că atunci când ai atâţia bani câţi are Ellie, ies mereu alţii fără să-ţi dai prea mare osteneală. Aceştia sunt cei care fac parte din grupul principal care o înconjoară, adăugă Greta, şi nu am nici o îndoială că îi vei întâlni destul de repede. Vor veni ei pentru a vedea cu cine au de-a face.

Am mormăit şi m-am uitat Ia Ellie. Ea rosti foarte încetişor şi duios:

— Nu te mai gândi la asta, Mike, vor pleca aşa cum vin.

Şi au venit într-adevăr. Nici unui n-a stat prea mult. De data asta au venit să mă vadă. I-am înţeles cam greu pentru că erau toţi americani. Erau persoane cu care nu eram obişnuit. Unele dintre ele erau destul de plăcute. Unchiul Frank, de pildă. I-am dat dreptate Gretei în ceea ce-l privea. N-aş fi avut încredere în el nici cât negrul sub unghie. Şi eu dădusem peste acest tip de om în Anglia. Era un bărbat robust cu pungi sub ochi care îi dădeau un aer rătăcit destul de autentic, presupun. Se uita tot timpul după femei, dar mai ales îşi căuta norocul. Împrumută bani de la mine o dată sau de două ori, sume destul de mici, e adevărat, ceva care să-i ajungă pentru o zi sau două. Am crezut că de fapt mă testa şi că voia să vadă dacă împrumut bani cu dragă inimă. Era destul de penibilă situaţia, pentru că nu ştiam cum s-o iau. Era mai bine să-l refuz net şi să-i arăt că sunt un zgârie-brinză sau era preferabil să-i arăt o generozitate indiferentă, lucru pe care nici pe departe nu-l simţeam? La dracu' cu unchiul Frank, îmi ziceam în gând.

Cora, mama vitregă, era o altă persoană care mă interesa mult. Era o femeie cam de vreo patruzeci de ani destul de trecută, cu părul vopsit şi toată numai dulcegării. Era numai miere cu Ellie.

— Nu trebuie să te deranjeze scrisorile pe care ţi le-am trimis, Ellie, a zis Cora. Pe de altă parte trebuie să admiţi că

totul a fost un şoc teribil pentru mine, să te măriţi aşa cum ai făcut-o. Atât de. Pe ascuns. Dar ştiu, desigur, că Greta a fost cea care te-a îndemnat să procedezi în acest fel.

— Nu da vina pe Greta, răspunse Ellie. Nici eu n-am vrut să vă întristez pe toţi atât de mult. M-am gândit numai că va fi – ei bine – mai mic scandalul…

— Aici, Ellie dragă, trebuia să te gândeşti un pic. Toţi oamenii de afaceri au încremenit când au auzit. Ia-i numai pe Stanford Lloyd şi pe Andrew Lippincott. Presupun că s-au gândit imediat că toţi partenerii de afaceri îl vor învinui pentru că n-au avut ceva mai bine grijă de tine. Şi pe urmă n-aveau nici cea mai vagă idee asupra lui Mike. Nu şi-au dat seama cât va fi de încântător. Nici eu măcar n-am realizat imediat.

Şi îmi zâmbi peste masă, un zâmbet dulce şi dintre cele mai false pe care le-am văzut vreodată. Mi-am zis că, dacă vreodată vreo femeie va urî vreun bărbat, atunci Cora era cea care mă ura pe mine. Mi-am dat seama şi de pricina dulcegăriilor ei faţă de Ellie. Andrew Lippincott se întorsese în America şi o prevenise într-un fel. Ellie avea să vândă câte ceva din ceea ce poseda în America, din moment ce se hotărâse să trăiască în Anglia, dar în acelaşi timp urma să-i mărească şi suma pe care i-o vărsa Corei aşa încât aceasta din urmă să poată locui acolo unde îi făcea plăcere. Nimeni nu pomeni de soţul Corei. Am priceput că o întinsese undeva în celălalt capăt al lumii şi că n-o făcuse singur. După toate probabilităţile un nou divorţ se contura la orizont. De data aceasta însă, nu pensie alimentară ar fi dorit Cora. Ultima căsătorie fusese făcută cu un bărbat mult mal tânăr decât dânsa pentru care atracţia carnală cântărise mai mult decât banul.

Cora dorea acea sumă pe care Ellie urma să i-o ofere. Era o femeie cu gusturi extravagante. Fără îndoială că bătrânul Lippincott îl spusese destul de clar că pensia pe care i-o acordau ei putea oricând să fie tăiată, dacă Ellie hotăra

acest lucru, sau dacă Cora se pierdea prea mult în a-l critica pe noul soţ al Elliei.

Vărul Reuben sau Unchiul Reuben nu-şi făcuse apariţia, îi scrise în schimb Elliei o scrisoare plăcută, neceremonioasă, dorindu-i multă fericire, dar arătându-se rezervat în privinţa hotărârii Elliei de a se stabili în Anglia. „Dacă nu vei putea să te obişnuieşti vino repede în America. Să nu crezi că nu te vom primi cum se cuvine. Oricum vei fi primită de Unchiul tău Reuben”.

— Sună destul de frumos, am zis eu Ellei.

— Da, îmi răspunse cu un ton destul de meditativ. Nu era, se vede treaba, destul de convinsă de acest lucru.

— Ţii la vreunul dintre ei, Ellie? Am întrebat, sau e o întrebare pe care nu trebuia s-o pun?

— Bineînţeles că poţi să mă întrebi orice. Şi totuşi nu-mi răspunse imediat. Pe urmă o făcu, cu un fel de hotărâre în voce. Nu, nu cred că ţin la vreunul din ei. Sună poate caraghios, dar cred că e aşa pentru că de fapt nu-mi sunt foarte apropiaţi, nu-mi aparţin. Sunt rude de departe. Nu-mi sunt chiar rude de sânge. Mi-am iubit tatăl sau, mai bine zis, ce-mi aminteam din el, dar cred că a fost un bărbat slab şi cred că bunicul a fost dezamăgit de dânsul pentru că nu se prea pricepea la afaceri. Nici n-a vrut să se implice în afaceri. Îi plăcea să se ducă în Florida la pescuit şi alte treburi de-astea. Şi pe urmă s-a însurat cu Cora, iar mie nu mi-a prea plăcut Cora şi nici Cora pe mine, din această pricină. Nu-mi amintesc nimic de mama. Mi-au plăcut Unchiul Henry şi Unchiul Joe. Erau veseli. Mult mai veseli decât tata. Tata a fost, cred eu, un om liniştit şi de fapt trist. Dar unchii mei se bucurau de viaţă. Unchiul Joe era niţel cam sălbatic şi asta pentru că avea bani. Oricum, el e cel care a avut accidentul de maşină în timp ce Unchiul Henry a fost omorât în război. Bunicul era deja bolnav atunci şi a fost o lovitură puternică pentru el să-şi piardă toţi băieţii. Nu-i plăcea Cora şi nu-i păsa prea mult nici de ceilalţi. De Unchiul Reuben, de pildă. Spunea că nu ştii la ce să te

aştepţi din partea lui. De aceea a făcut ce-a făcut şi banii acestuia au ajuns în custodie. A donat o mulţime spitalelor şi muzeelor. I-a aranjat destul de bine şi pe Cora şi pe bărbatul fetei lui, Unchiul Frank.

— Dar cea mai mare parte a lor ţi-a revenit ţie, nu-i aşa?

— Da. Şi asta l-a îngrijorat niţel. Şi-a dat toată osteneala ca să ajungă să fie plasaţi bine şi după moartea lui.

— De Unchiul Andrew şi de dl. Stanford Lloyd. Un avocat şi un bancher.

— Da. Presupun că nu i-a trecut prin minte că pot foarte bine să mă descurc şi singură în această privinţă. Toată problema a fost că nu mi-a permis accesul decât la vârsta de douăzeci şi unul de ani. De fapt ar fi putut să-i păstreze în custodie până când împlineam douăzeci şi cinci. Cred că motivul a fost că eram fată.

— E curios, am răspuns, eu credeam că este tocmai invers.

Ellie dădu din cap.

— Nu, zise ea, cred că bunicul gândea că bărbaţii tineri erau impetuoşi şi că blondele, ţesând planuri diabolice, puteau pune mâna pe el. Sunt convinsă că el credea că ar fi un lucru bun ca ei să aibă timp să-şi domolească avântul, să-şi trăiască tinereţea. Parcă aşa se spune în Anglia, nu-i aşa? Mie mi-a spus o dată: „Dacă o fată nu are minte la douăzeci şi unu de ani, atunci n-o să aibă deloc. Nu are rost să o facem să aştepte până la douăzeci şi cinci. De va fi să fie o proastă va fi şi de atunci încolo”. Şi mi-a mai spus, Ellie se uită la mine şi zâmbi: „Că el credea că nu sunt o proastă. A spus… S-ar putea să nu ştii multe despre viaţă dar al bun simţ, Ellie. Şi cunoşti oamenii. Cred că te vei descurca”.

— Nu cred că m-ar fi plăcut, am zis gânditor.

Ellie era o fiinţă cinstită. Nu încercă să mă liniştească spunându-mi altceva decât adevărul.

— Nu, zise ea, cred că ar fi fost mal degrabă îngrozit. Asta la început. Pe urmă ar fi trebuit să se obişnuiască.

— Sărmană Ellie, am zis eu deodată.

— De ce spui asta?

— Ţi am mai spus-o o dată. Îţi aminteşti?

— Da. Mi-ai spus „sărmană micuţă bogată!” Aveai foarte multă dreptate.

— De data asta nu are acelaşi sens, am replicat eu. N-am vrut să spun că erai sărmană pentru că aveai de fapt bani. Cred c-am vrut să spun – am ezitat o clipă. Ai prea mulţi oameni în jur. Prea mulţi se învârtesc de jur împrejurul tău. Prea mulţi cei care vor câte ceva de la tine, dar cărora nu le pasă câtuşi de puţin de tine. E adevărat, nu-i aşa?

— Cred că unchiului Andrew îi pasă de mine, zise Ellie puţin pe gânduri. Totdeauna s-a arătat grijuliu în ceea ce mă privea Mă înţelegea. Ceilalţi – nu, ai perfectă dreptate Vor numai câte ceva de la mine.

— Vin şi cerşesc, nu i aşa? Împrumută, chipurile, bani, vor favoruri. Vor să-i scoţi din încurcături şi tot de-astea. Se ţin de tine, se ţin scai!

— Presupun că este destul de normal, zise Ellie calm, dar am terminat cu ei acum. Voi trăi aici, în Anglia. N-o să-i mai văd prea mult.

Nu avea dreptate în privinţa asta, desigur, dar încă nu-şi dăduse seama. Stanford Lloyd a venit mai târziu din proprie iniţiativă. A adus o mulţime de documente şi hârtii pentru Ellie ca să le semneze şi a vrut acordul ei în privinţa unor investiţii. A vorbit cu ea despre investiţii şi proprietăţi pe care le deţinea, dispoziţiile pe care bunicul ei le lăsase. Nu înţelegeam o iotă din toate câte le înşira. N-aş fi putut s-o ajut într-un fel sau s-o sfătuiesc. Pe de altă parte n-aş fi fost în stare să-l opresc nici pe Stanford Lloyd dacă ar fi vrut s-o înşele. Speram ca acesta să n-o facă, dar acum puteam să ştiu acest lucru dacă nu mă pricepeam la nimic?

Era ceva în legătură cu Stanford Lloyd care era prea grozav ca să fie adevărat. Era bancher şi arăta a bancher. Era un bărbat frumos, deşi nu mai era tânăr. Faţă de mine era foarte politicos, deşi în gândul lui numai de bine nu-mi zicea, dar încerca să n-o arate.

— Ei bine, am spus eu când în sfârşit s-a hotărât să plece, ăsta a fost ultimul din buchet.

— Nu prea-ţi pasă de ei, nu-i aşa?

— Cred că mama ta vitregă, Cora, e cea mai făţarnică stârpitură pe care am văzut-o vreodată. Îmi pare rău, Ellie, nu trebuia să spun aşa ceva.

— De ce nu, dacă este ceea ce crezi tu? Presupun că nici nu eşti departe de adevăr.

— Trebuie să fi fost tare singură, Ellie, am adăugat eu.

— Da, am fost. Am cunoscut fete de vârsta mea. Am mers la o şcoală foarte căutată dar n-am fost niciodată liberă. Dacă mă împrieteneam cu cineva, până la urmă tot mă despărţeau de persoana respectivă şi împingeau pe alta în loc. Ştii xeva? Totul era condus după registrul social. Dacă aş fi ţinut într-adevăr la cineva, aş fi făcut scandal, dar n-am ţinut la nimeni. Nu mi-a păsat cu adevărat de nimeni. Până când a apărut Greta, şi atunci totul a fost altceva. Pentru prima dată cineva se interesa de mine. Era minunat. Faţa-i căpătă o altă lumină.

— Aş vrea, am zis în timp ce mă întorceam spre fereastră.

— Ce-ai vrea?

— Oh, nu ştiu… Aş vrea poate să nu fii chiar atât de dependentă de Greta. Nu e bine să depinzi atât de cineva.

— Nu-ţi place Greta, Mike, zise Ellie.

— Ba da, am protestat eu repede. Pe cuvânt că spun adevărul. Dar trebuie să-ţi dai seama, Ellie, că ea este o străină pentru mine. Presupun că sunt un pic gelos pe ea, hai să spun lucrurilor pe nume. Sunt un pic gelos pentru că tu şi ea aţi fost atât de apropiate şi eu n-am înţeles asta mai înainte.

— Nu fi gelos. E singura persoană care a fost bună cu mine, căreia i-a păsat de mine – până să te întâlnesc pe tine.

— Dar m-ai întâlnit, am zis tu. Şi ţe-ai măritat eu mine. Şi pe urmă am repetat ce-am spus înainte. Şi o să trăim fericiţi de-a pururi.

Mă tot străduiesc, deşi îmi dau seama că asta nu înseamnă prea mult, să ofer o imagine a oamenilor care au apărut în vieţile noastre: adică cei care au apărut în viaţa mea, pentru că erau deja prezenţi în viaţa Elliei. Greşeala noastră a fost că am crezut că au ieşit din existenţa ei. Şi nu era aşa. Şi nici nu aveau de gând s-o facă. Oricum nu ne-am dat seama de acest lucru atunci.

Latura engleză a vieţii noastre avea să fie următorul eveniment care să ne ocupe timpul. Casa noastră se terminase, Santonix ne trimise o telegramă. Ne spusese să mai aşteptăm o săptămână şi pe urmă apăru telegrama. Scria: Veniţi mâine.

Călătorirăm cu maşina şi ajunserăm la apus. Santonix auzi maşina şi ne ieşi în întâmpinare, stând în prag. Când m-am uitat la casa noastră în mine s-a mişcat ceva, m-a stârnit într-atât încât parcă trebuia să-mi iasă prin piele! Era casa mea – şi o aveam în sfârşit. I-am strâns braţul Elliei.

— Vă place? Zise Santonix.

— E nemaipomenită! Am rostit. Era un caraghioslâc ce spuneam, dar el înţelese ce voiam să zic.

— Da, răspunse el, e cel mal bun lucru pe care l-am făcut… V-a costat o groază de bani, dar merită fiecare leţcaie. M-am întrecut pe mine însumi, dar am şi depăşit toate estimările. Ei, haide Mike, continuă el, ia-o în braţe şi trece-o pragul. Asta se face când îţi aduci acasă mireasa!

Am roşit şi apoi am ridicat-o pe Ellie – era ca fulgul de uşoară – şi am purtat-o, aşa cum mi-a sugerat Santonix, peste prag. Şi pe când o făceam, m-am împiedicat un pic şi l-am văzut pe Santonix încruntându-se.

— Ei, iată-vă în cuibul vostru, zise Santonix, fii bun cu ea, Mike. Ai grijă de ea. Fereşte-o de rău. Nu e în stare să aibă grijă singură de ea. Deşi crede că poate.

— De ce mi s-ar întâmpla vreun rău? Zise Ellie

— Pentru că trăim într-o lume rea cu oameni răi, zise Santonix, şi pentru că în jurul tău se învârtesc câţiva dintre aceştia, fetiţo. Am văzut eu unul sau chiar doi. Până şi aici.

Au venit să adulmece, să miroasă ca nişte şobolanii ce sunt. Să-mi ierţi sinceritatea, dar cineva trebuia s-o spună.

— Nu ne vor deranja, şopti Ellie, s-au întors toţi în America.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse Santonix, dar sunt numai la câteva ore de călătorit cu avionul.

Îi puse mâinile pe umeri. Erau foarte albe şi subţiri. Arăta teribil de bolnav.

— Aş avea eu însumi grijă de tine, copilă, dacă aş putea, zise el, dar nu pot. Nu mi-a mai rămas mult de trăit. Va trebui să te aperi singură.

— Lasă-i în pace pe ţigani cu prevestirea lor, Santonix, am zis eu şi mai bine arată-ne casa, centimetru cu centimetru.

Ne-a plimbat peste tot. Câteva dintre încăperi erau încă goale, dar cea mai mare parte a lucrurilor pe care le cumpărasem, tablouri, mobilă şi perdele erau acolo.

— Dar nu i-am pus un nume, spuse Ellie de-o dată. Nu putem să-i zicem „Turnurile” pentru că e un nume ridicol. Care era celălalt nume pe care mi l-ai spus o dată? Se întoarse ea spre mine. „Moşia Ţiganului”, nu-i asa?!

— N-o s-o numim aşa, am zis eu tăios. Nu-mi place numele.

— Totdeauna va fi numită aşa prin partea locului, zise Santonix.

— Sunt o mulţime de oameni superstiţioşi pe aici, am zis eu.

Şi apoi ne-am aşezat pe terasă privind peisajul şi apusul soarelui şi ne-am gândit ce nume să-i dăm casei. Era un fel de joc. Am început destul de serios şi pe urmă am ajuns la o serie de cuvinte caraghioase precum: „Sfârşitul Călătoriei”, „Încântarea Inimii”, sau nume de case de odihnă precum „Vedere la mare”, „Pinii”. Se făcu deodată frig şi întuneric şi noi intrarăm. N-am tras draperiile, am închis numai ferestrele. Ne adusesem provizii. A doua zi urma să sosească grupul servitorilor pe care îi angajaserăm la preţuri destul de pipărate.

— S-ar putea să nu le placă şi să spună că locul e singuratic şi să plece a doua zi, zise Ellie.

— Şi atunci o să le dai dublu salariu ca să stea, zise Santonix.

— Chiar crezi, răspunse Ellie, că oricine poate fi cumpărat? Spuse asta râzând.

Cumpărasem pâté en croűte ţi adusesem cu noi pâine franţuzească şi creveţi. Ne-am aşezat la masă râzând şi, mâncând, sporovăiam de zor. Până şi Santonix arăta altfel, puternic şi plin de viaţă, iar privirea lui avea parca o licărire sălbatică.

Şi totul se întâmplă deodată. O piatră ţâşni prin fereastră înăuntru şi aterizã pe masă. Sparse un pahar şi un ciob de sticlă îi atinse obrazul Elliei. Pentru o secundă am rămas paralizaţi, apoi am sărit de-am închis fereastra şi am ieşit pe terasă. Nu se vedea nici ţipenie de om. M-am întors în cameră.

— Am luat un şerveţel şi m-am aplecat asupra Elliei ca să şterg o urmă de sânge ce o văzusem curgându-i pe obraz.

— Te-a rănit… Dar nu e mare lucru, iubito. O zgârietură de la un ciob de sticlă.

Ochii mei îi întâlniră pe ai lui Santonix.

— De ce să fi făcut asta? Îngăimă Ellie. Părea hipnotizată.

— Nişte băieţi, probabil, am zis eu, tineri fără căpătâi. Au aflat pesemne că ne vom stabili aici. Aş spune că ai avut noroc că au aruncat numai cu pietre. Ar fi putut să tragă şi cu puşca sau ceva de acest gen

— Dar de ce să ne facă asta? De ce?

— Nu ştiu, am zis. O fi numai o manifestare a sălbăticiei.

Deodată Ellie se ridică. Zise:

— Sunt înspăimântată. Mi-e frică.

— O să aflam mâine, am mai spus. Nu prea ştim mare lucru despre oamenii de pe aici.

— Să fie oare pentru că noi suntem bogaţi şi ei sunt săraci? Se întrebă Ellie cu voce tare.

De fapt nu mă întreba pe mine, ci pe Santonix ca şi cum el ar fi ştiut răspunsul.

— Nu, zise Santonix răspicat, nu cred că ar fi asta…

Şi Ellie continuă:

— E pentru că ne urăsc… Îl urăsc pe Mike şi pe mine. De ce? Pentru că suntem fericiţi?

Şi din nou Santonix dădu din cap.

— Nu, continuă şi Ellie parcă dându-i dreptate, e altceva. Ceva ce noi nu ştim. Moşia Ţiganului. Oricine are de gând să trăiască aici e nedorit. Persecutat chiar. S-ar putea să reuşească chiar să ne facă să plecăm de aici…

I-am turnat un pahar cu vin şi i l-am dat.

— Te rog, Ellie, am implorat-o. Nu spune asemenea lucruri. Bea asta. E o neghiobie ce s-a întâmplat, o tâmpenie, în definitiv poate o manifestare a zburdălniciei.

— Mă întreb dacă e asta. Zise Ellie, mă întreb… Se uita ţintă la mine. Cineva încearcă să ne alunge de aici, Mike. Să ne alunge din casa pe care am construit-o, pe care o iubim.

— Dar n-o să-i lăsăm să ne alunge, am răspuns eu şi am adăugat. O să am grijă de tine. Nu ţi se va întâmpla nimic.

Se uită din nou la Santonix.

— Ar trebui să ştii, zise ea, ai fost aici în perioada lucrărilor. Ţi-a spus cineva ceva? Au mai aruncat pietre? S-au amestecat în treburile de construcţie?

— Ne-am putea gândi la ceva, zise Santonix.

— Au fost accidente?

— Totdeauna apar accidente când e vorba de construirea unei case. Dar nimic serios sau tragic. Un om cade de pe o bârnă, altcineva scapă o greutate pe piciorul unei alte persoane, altcineva se înţeapă la o mână şi se infectează.

— Nimic altceva? Nimic care să fi fost făcut intenţionat?

— Nu, răspunse Santonix, nu, ţi-o jur.

Ellie se întoarse la mine.

— Ţi-aminteşti de ţiganca aceea bătrână, Mike. Cât de bizară era în ziua aceea, cum încerca să mă prevină să nu vin aici.

— Cred că e niţel cam nebună, cam sărită de pe fix.

— Am construit pe Moşia Ţiganului, continuă Ellie. Am făcut ce ne-a spus să nu facem. Apoi dădu din picior. N-o să-i las să mă alunge. N-o să las pe nimeni să mă alunge!

— Nimeni n-o să ne-alunge, am rostit eu. O să fim fericiţi aici.

Amândoi ne-am rostit vorbele ca o provocare adresată sorţii.

Aşa a început viaţa noastră pe Moşia Ţiganului. N-am mai găsit un alt nume pentru casă. Prima seară petrecută aici ne-a rămas vie în amintire.

— O s-o numim Moşia Ţiganului, zise Ellie, numai aşa ca să le arătăm! Un fel de provocare, ce părere ai? Moşia noastră şi la naiba cu prezicerile ţiganilor.

Era din nou în buna ei dispoziţie obişnuită şi devenirăm foarte curând ocupaţi cu aranjarea casei ca şi cu descoperirea împrejurimilor şi a vecinilor. Ellie şi cu mine ne duserăm şi la căsuţa bătrânei ţigănci Am crezut că ar fi bine dacă am găsi o săpând în curte. Singura dată când Ellie o văzuse, fusese acea după-amiază când ne spusese norocul. Dacă Ellie ar vedea-o săpând cartofi, de exemplu, ca o bătrână obişnuită care se gospodărea singură… Dar n-o văzurăm. Casa era închisă. Am întrebat dacă murise cumva dar vecina care îmi răspunse clătină din cap.

— Trebuie să fie plecată, zise. Pleacă din când în când. La urma urmelor e o ţigancă. De asta nu poate să stea în casă. Rătăceşte şi pe urmă se întoarce. Şi se bătu cu degetul pe frunte. „Nu prea e-n regulă înăuntru”.

Şi încercând să-şi stăpânească curiozitatea feminină:

— Veniţi de la casa nouă de pe deal, nu-i aşa, cea care tocmai s-a construit?

— Aşa e, am răspuns eu, tocmai am venit azi-noapte.

— E un loc nemaipomenit, zise ea. Toţi ne-am dus să ne uităm în timp ce se construia. E ceva nou să vezi o casă ca asta acolo unde erau înainte copacii aceia întunecaţi. Şi pe

urmă cu o voce destul de sfioasă se adresă Elliei: Eşti americancă, nu-i aşa, după câte am auzit.

— Da, zise Ellie, sunt americancă – sau mai degrabă am fost – pentru că acum sunt măritată cu un englez şi deci sunt englezoaică.

— Şi aţi venit aici să vă stabiliţi şi să locuiţi, nu-i aşa?

Am răspuns că aşa era.

— Ei bine, sper să vă placă, zise ea cu o voce în care se simţea îndoiala.

— De ce ar fi altfel?

— Ei, e un loc singuratic. Nu tuturor le place să trăiască în locuri singuratice, printre copaci.

— Moşia Ţiganului, zise Ellie.

— Ah, îi ştiţi numele dat de oameni din partea locului, deci? Dar casa care a fost înainte acolo se numea „Turnurile”. Nu ştiu de ce. Nu avea nici un turn, cel puţin eu nu le-am prins.

— Cred că „Turnurile” e un nume caraghios, zise Ellie. Noi o vom numi „Moşia Ţiganului”.

— Va trebui să anunţăm la poştă sau nu vom primi nici o scrisoare, am sugerat eu.

— Aşa e, nu vom primi scrisori dacă nu vom anunţa.

— Deşi dacă stau să mă gândesc mai bine, am zis, chiar ar avea importanţă, Ellie? N-ar fi mai frumos dacă n-am primi nici o scrisoare?

— S-ar putea să iasă încurcături, zise Ellie. Nu am fi în stare să ne verificăm nici măcar facturile.

— Asta chiar că ar fi ceva, am zis eu.

— N-ar fi bine deloc, răspunse Ellie. Furnizorii ar veni şi ar trage aici. Oricum, adăugă ea, nu mi-ar plăcea să nu primesc nici o scrisoare. Vreau să am veşti de la Greta.

— Las-o pe Greta, am zis eu. Hai să ne continuăm explorarea.

Şi am mers prin Kingston Bishop. Era un sat frumos, cu oameni arătoşi prin magazine. Nu era nimic sinistru prin partea locului. Personalul nostru de serviciu nu fu prea

încântat de locurile acelea, însă aranjarăm destul de repede ca maşini închiriate să-i ducă în zilele lor libere la cea mai apropiată staţiune de pe litoral sau la Market Chadwell. Nu erau entuziasmaţi de peisajul din jurul casei, dar nu dăduseră atenţie superstiţiilor locului, I-am şi spus Elliei că nimeni nu putea să spună că ar bântui stafii pen tru că era o construcţie de-abia ridicată.

— Nu, zise Ellie. Nu e vorba de casă. Nu e nimic rău în legătură cu ea. E vorba de împrejurimi. E vorba de drum şi de curba care o ia printre copaci şi de păduricea întunecată unde bătrâna stătea şi m-a făcut să tresar, în ziua aceea.

— Ei bine, la anul, spusei, am putea tăia copacii şi am putea planta trandafiri sau altceva.

Şi am continuat să ne facem planuri.

Greta veni şi stătu cu noi un week-end. Era entuziasmată de casă şi ne felicita în legătură cu mobila, cu tablourile şi culorile alese. Era foarte plină de tact. După weekend zise că nu vrea să-i deranjeze pe tinerii însurăţei mai mult, aşa că se întorcea la slujba ei.

Elliei îi făcu plăcere să-i arate casa. Puteam să-mi dau seama cât de mult ţinea Ellie la ea. Am încercat să mă port foarte politicos şi apropiat, dar mi-a părut bine când Greta s-a înapoiat la Londra, pentru că şederea ei cu noi a fost o permanentă apăsare pentru mine.

Trecuseră câteva săptămâni de când localnicii ne acceptaseră, de când făcuserăm cunoştinţă şi cu Dumnezeu. Veni într-o după-amiază să ne facă o vizită. Ellie şi cu mine ne certam din pricina unui strat de flori când servitorul nostru, puţin cam apretat după opinia mea, ieşi să ne anunţe că Maiorul Phillpot era în sufragerie. Şi atunci i-am spus Elliei la ureche, „Dumnezeu!” Mă întrebă ce vroiam sa spun prin asta.

— Ei, localnicii îl numesc aşa, am zis eu.

Aşa că am intrat şi am dat de Maiorul Phillpot. Era o persoană plăcută, dar greu de definit, cam în jurul vârstei de şaizeci de ani. Purta haine provinciale, destul de

sărăcăcioase; era cărunt, iar părul i se aduna în vârful capului şi deasupra buzei superioare avea o mustaţă destul de zbârlită. Îşi scuză nevasta că nu a putut să vină şi ea să ne vadă. Era şi invalidă pe de-asupra, zise el. Se aşeză şi sporovăi cu noi o vreme. Nu spuse nimic deosebit sau interesant. Se pricepea să-i facă pe interlocutori să se simtă bine. Atinse o mulţime de subiecte. Nu puse nici o întrebare indiscretă, dar îşi dădu seama imediat cum să conducă conversaţia pentru a ne face plăcere.

Mie îmi pomeni despre nişte curse care se anunţau, iar Elliei despre aranjarea unei grădini şi ceea ce ar fi nimerit pentru solul din regiune. Fusese în America o dată sau de două ori. Îşi dădu seama că dacă Elliei nu-i prea păsa de curse, în schimb îi plăcea să călătorească. Îi spuse că dacă avea de gând să ţină cai, ar fi putut să urmeze o cărăruie printre pinii care ne înconjurau pentru a ieşi pe o porţiune de teren întins unde ar fi putut galopa. Pe urmă ajunserăm la subiectul casei noastre şi al zvonurilor despre Moşia Ţiganului.

— Văd că-i ştiţi numele dat de oamenii de aici, zise el, dar şi toate superstiţiile legate de el.

— Mai ales pe cea legată de prevestirea ţiganilor, am zis eu Cam multe. Şi bătrâna doamnă Lee.

— Oh Doamne, zise Phillpot. Biata Esther! V-a tulburat?

— E cumva puţin ţicnită? Întrebai eu.

— Nu atât pe cât îi place să o arate. Şi în ceea ce mă priveşte simt că mi-am făcut, întrucâtva, datoria. Am aranjat-o în căsuţa pe care o ştiţi, zise el, şi ar trebui să se arate recunoscătoare. Ţin la bătrână, deşi uneori poate fi o adevărată pacoste.

— Când ghiceşte viitorul?

— Nu, nu neapărat. De ce, va ghicit cumva norocul?

— Nu ştiu dacă putem spune asta, zise Ellie. Era mai mult o prevestire, să nu venim aici.

— Mi se pare destul de ciudat. Sprâncenele Maiorului Phillpot se ridicară a mirare. De obicei, totul e sub o lumină

dulce, frumosul străin, clopotele de cununie, măcar vreo şase copii şi bani cu găleata, frumoasă cucoană. Şi Phillpot o imită neaşteptat de bine pe bătrâna ţigancă. Ţiganii obişnuiau să poposească aici pe vremea când eram copil, zise el. Cred că atunci îmi plăcea de ei, deşi furau de stingeau, bineînţeles. Dar totdeauna m-au atras. Câţ timp nu le ceri să respecte legea, e-n regulă. Am avut mulţi ţigani căldărari în clasă, la şcoală. Familia mea se simţea într-un fel obligată bătrânei Lee pentru că mi-a salvat un frate când era mic. L-a pescuit dintr-o copcă unde gheaţa se rupsese, iar el căzuse în apă.

Am făcut un gest greşit, am lovit un pahar şi a căzut de pe masă. S-a făcut cioburi, iar Maiorul Phillpot mă ajută să adun cioburile.

— Cred că doamna Lee e de fapt inofensivă, zise Ellie. Am fost o proastă să mă tem.

— V-aţi speriat? Sprâncenele s-au ridicat din nou. A fost chiar atât de serios?

— Nu mă mir că este speriată, am zis şi eu repede. A fost mai mult o ameninţare decât o prezicere.

— O ameninţare! Vocea lui trăda mirarea.

— Aşa am înţeles-o şi eu. Şi pe urmă, în prima noapte când am venit aici, s-a mai întâmplat şi altceva, Şi i-am povestit despre piatra care a sport geamul.

— Mă tem că sunt o mulţime de tineri fără ocupaţie care se învârtesc prin părţile noastre, zise el, deşi nu sunt localnici sau oricum, ai noştri nu sunt atât de răi ca în alte părţi. Cu toate acestea se întâmplă, îmi pare rău s-o spun. Se uită la Ellie, îmi pare teribil de rău că v-aţi speriat. A fost grozav de neplăcut să se întâmple aşa ceva chiar din prima noapte când v-aţi mutat.

— Acum a trecut, zise Ellie. Dar a mai fost ceva care s-a întâmplat după aceea.

I-am spus şi ce s-a întâmplat atunci. Ne plimbam într-o dimineaţă şi am găsit o pasăre moartă, cu pieptul deschis de un cuţit şi o bucată de hârtie pe care scria cu litere

făcute pentru a fi descifrate cu greutate: „Căraţi-vă de aici dacă ştiţi ce e bine pentru voi.

În momentul în care auzi asta Phillpot se schimbă la faţă şi zise:

— Ar fi trebuit să anunţaţi poliţia.

— N-am vrut, am răspuns eu. La urma urmelor asta n-ar fi făcut decât să-l stârnească şi mai tare pe cel care e împotriva noastră.

— Asemenea stări de lucruri trebuie curmate, zise Phillpot. Şi deodată redeveni omul legii. Altfel, ştiţi, indivizii vor continua. Se gândesc poate că e amuzant, să zicem. Numai că – asta sună niţel cam altfel decât o glumă. Răutate – meschinărie. Şi totuşi, adăugă, vorbind, de fapt, mai mult pentru el, şi totuşi nu e ca şi cum cineva ar avea ceva personal cu dumneavoastră, vreau să spun.

— Nici eu nu cred, am adăugat eu, şi asta pentru că niciunul dintre noi nu e de aici Suntem străini de aceste locuri.

— Am să mă ocup puţin de asta, zise Phillpot.

Se ridică să plece, uitându-se de jur împrejur.

— Ştiţi ceva, zise, îmi place casa dumneavoastră şi n-aş fi crezut asta. Sunt şi eu puţin cam demodat, ceea ce se cheamă niţel cam cârcotaş. Îmi plac rasele vechi, clădirile vechi Nu-mi plac deloc cutiile de chibrituri care se tot ridică peste tot. Cutii mari. Stupuri uriaşe. Mie îmi plac clădirile cu ceva ornamente pe ele, cu o anumită graţie. Dar casa asta îmi place. Este simplă şi foarte modernă, presupun, dar are stil şi e luminoasă. Şi, când te uiţi afară, vezi lucrurile altfel decât le vedeai înainte. Foarte interesant. Cine v-a proiectat-o? Un arhitect englez sau străin?

I-am spus de Santonix.

— Mm, făcu bătrânul, cred cam citit de el pe undeva. Să fi fost cumva în „Casa şi grădina”?

I-am spus că era destul de cunoscut.

— Mi-ar plăcea să-l întâlnesc, deşi cred că n-aş şti să întreţin o conversaţie cu el. Nu mă pricep la artă.

Şi pe urmă ne rugă să fixăm o zi când să venim să luăm prânzul cu el şi cu doamna Phillpot.

— Şi o să vedeţi cum arată şi casa mea, zise.

— E o casă veche, presupun? L-am întrebat.

— Ridicată în 1720. Frumoasă perioadă. Clădirea originală era în stil Elizabetan, un incendiu a distrus-o cam pe pa 1700 şi o alta s-a ridicat în loc.

— Înseamnă că familia a locuit acolo mereu. Nu mă refeream la el, evident şi a înţeles acest lucru.

— Da, suntem pe aceste locuri de pe vremea reginei Elizabeta, când prosperi, când mai duşi de val, vânzând pământul la nevoie, răscumpărându-l când lucrurile reveneau pe un făgaş normal. Mi-ar plăcea să v-o arăt amândurora, zise el, şi uitându-se la Ellie adăugă cu un zâmbet; şi americanilor le plac casele vechi, ştiu asta. Dumitale, probabil n-a să-ţi facă o impresie teribilă, a spus dânsul, privindu-mă.

— Nici nu pretind că aş şti prea multe despre lucrurile vechi, răspunsei eu.

Se opri aici. În maşină era un spaniol care-l aştepta. Era o maşinuţă veche cu vopseaua luată pe ici pe colo dar acum ştiu cu cine aveam de-a face. Îmi dădui seama că în locurile acelea, el era încă Dumnezeu şi că îşi dăduse binecuvântarea în ceea ce ne privea. Am putut să văd asta clar. Îi plăcuse Ellie. Înclinam să cred că mă plăcuse şi pe mine deşi îi surprinsesem privirea prin care mă cântărea din când în când, ca şi cum îşi reevalua constatarea asupra unui lucru pe care nu-l mai întâlnise.

Ellie punea cioburile de sticlă în coşul de hârtii când m-am întors în sufragerie.

— Îmi pare rău că s-a spart, zise ea cu o undă de regret în voce, îmi plăcea.

— O să ne luăm altul, răspunsei. Se găsesc pretutindeni.

— Ştiu! Ce te-a stârnit, Mike?

M-am gândit o clipă.

— Ceva ce-a zis Phillpot. Mi-a adus aminte de ceva ce mi s-a întâmplat când eram copil. Un coleg de-al meu şi cu mine am chiulit şi ne-am dus să patinăm pe un lac din apropiere. Gheaţa nu ne-a ţinut, mici măgari ce eram. A căzut şi s-a înecat înainte ca cineva să poată să-l scoată.

— Îngrozitor.

— Da. Aproape că uitasem până când Phillpot a pomenit despre propriul lui frate.

— Îmi place Phillpot. Ţie nu?

— Şi mie îmi place. Mă întreb cum o fi nevastă-sa.

Am dat curs invitaţiei do a lua dejunul cu familia Phillpot chiar la începutul săptămânii următoare. Casa lor era o casă albă, în stil georgian, cu o linie elegantă, dar fără nimic spectaculos în ea. Interiorul era sărăcăcios dar confortabil.

Peste tot şi mai ales pe pereţii lungii sufragerii se aflau tablourile strămoşilor. Cele mai multe arătau cam încercate de vreme, cu toate că s-ar fi putut să arate mai bine dacă ar fi fost şterse de praf. Era un portret al unei tinere blonde îmbrăcată în satin roz la care m-am uitat în mod deosebit. Maiorul a zâmbit şi a zis:

— E unul din cele mai bune. E un Gainsborough şi-ncă unul bun deşi subiectul a pus nişte probleme pe vremea aceea. A fost bănuită că şi-ar fi otrăvit bărbatul. S-ar putea să fi fost bănuită numai pentru faptul că era străină. Gervase Phillpot o luase de undeva din străinătate.

Câţiva alţi vecini fuseseră invitaţi să ne cunoască. Dr. Shaw, un bărbat mai în vârstă cu maniere cuminţi, dar obosite. A trebuit să se grăbească şi să plece înainte să fi terminat masa. Mai era şi un vicar tânăr şi cinstit şi o femeie de vârstă mijocie eu o voce groasă. Şi tot acolo mai era şi o tânără înaltă cu părul negru pe care o chema Claudia Hardcastle care părea să trăiască pentru cai, deşi era complexată de faptul că era puternc alergică la fân.

Ea şi cu Ellie părură să se înţeleagă de minune. Ellie adora călăritul şi avea şi ea aceeaşi uşoară alergie.

— În America, rugina copacilor mă aduce în această stare, zise ea, dar şi caii uneori. Dar nu mă mai deranjează pentru că s-au descoperit nişte pastile care fac minuni în alergii. Am să ţi dau câteva din cele pe care le iau eu. Sunt portocaliu aprins. Şi dacă nu uiţi să iei o pastilă înainte de a porni la plimbare, nu vei strănuta decât cel mult o dată.

Claudia Hardcastle zise că ar fi minunat.

— Cămilele îmi fac mai rău decât caii, zise ea Am fost în Egipt anul trecut – şi lacrimile mi-au curs mai tot timpul pe obraji în timp ce mă îndreptam spre piramide.

— Şi de la perne. Şi continuară să vorbească despre alergii.

Ellie adăugă că unora li se întâmpla aşa de la pisici.

Stăteam în faţa doamnei Phillpot care era înaltă şi mlădioasă şi care vorbea numai despre sănătatea ei în pauzele dintre felurile de mâncare. Îmi povesti în amănunt toate indispoziţiile sale şi despre mirările doctorilor în faţa cazului ei. Din când în când făcea şi o paranteză socială pentru a mă întreba cu ce mă ocupam. Am răspuns evaziv şi atunci a încercat, fără prea multă tragere de inimă, să descopere pe cine cunoşteam. Aş fi putut să răspund cinstit. „Nici un suflet” dar m-am gândit că ar fi mai bine să mă stăpânesc – mai ales că nu aveam de-a face cu o adevărată snoabă şi de fapt nici nu dorea să ştie acest lucru. Şi-am pomenit numele doamnei Corgi a cărui sonoritate nu prea avusese efect asupra mea, dar care apărea în mai toate întrebările şi îndoielile partenerei mele de dialog şi am reuşit s-o distrez vorbind despre samavolnicia şi ignoranţa veterinarilor! Era foarte plăcut şi odihnitor, deşi cam plictisitor.

Mai târziu, cum ne plimbam la întâmplare prin grădină, Claudia Hardcastle mi se alătură:

Şi-mi zise dintr-o dată:

— Am auzit de dumneata de la… De la fratele meu.

Am privit-o surprins. Nu-mi puteam închipui că ar fi fost posibil să cunosc vreun frate de-al Claudiei Hardcastle.

— Sunteţi sigură? Am răspuns.

Păru amuzată.

— Doar el v-a construit casa.

— Vreţi să spuneţi că Santonix este fratele dumneavoastră?

— Frate vitreg. Nu-l cunosc prea bine. Ne-am întâlnit foarte rar.

— E o fiinţă nemaipomenită, am zis.

— Asta e părerea multora, ştiu.

— Niciodată nu m-am putut pronunţa. Sunt două fiinţe într-însul. La un moment dat părea că se pierde. Nimeni nu se apropia de el. Şi pe urmă – se schimbă dintr-o dată. Începu să se realizeze profesional, deveni celebru. E ca şi cum s-ar fi… Făcu o pauză ca pentru a-şi căuta vorbele, născut pentru meseria asta.

— Cred că acesta este adevărul.

Şi pe urmă am întrebat-o dacă ne văzuse casa.

— Nu – de când a fost terminată, nu.

I -am spus că trebuie să vină s-o vadă.

— N-o să-mi placă, mă preveni ea. Nu-mi plac casele moderne. Perioada reginei Anne este epoca mea favorită.

Îmi spuse că o s-o înscrie pe Ellie la clubul ei da golf. Şi că vor călări împreună. Ellie intenţiona să cumpere un cal, poate mai mulţi. Claudia şi cu ea părură să se împrietenească.

Când Phillpot îmi arătă grajdurile, adăugă şi un cuvânt despre Claudia.

— E o călăreaţă grozavă la vânătoarea cu haita de câini. Păcat că şi a irosit viaţa.

— Şi-a irosit-o?

— S-a măritat cu un om bogat mult mai în vârstă decât ea. Un american. Se numea Lloyd. Căsătoria n-a mers. S au despărţit aproape imediat. Şi-a reluat numele. Nu cred că se va mai recăsători. Bărbaţii au dezamăgit-o. Păcat.

Când ne am întors acasă, în maşină Ellie zise:

— Cam plictisitor, dar în general plăcut. Oamenii sunt drăguţi. O să fim foarte fericiţi aici, nu-i aşa Mike?

Eu am răspuns:

— Da, suntem. Şi mi-am luat mâna de pe volan şi am pus-o peste ale ei.

Ajunşi acasă, am lăsat-o pe Ellie să intre, iar eu am băgat maşina în garaj.

În timp ce mă îndreptam spre casă am auzit-o pa Ellie încercându-şi chitara. Avea o chitară spaniolă foarte veche şi frumoasă care cred că valora o mulţime de bani. Obişnuia să fredoneze o melodie, acompaniindu-se cu instrumentul. Era foarte plăcut s-o asculţi. Nu cunoşteam cea mai mare parte a cântecelor. O parte din ele – cântece populare religioase – câteva balade irlandeze şi scoţiene – duioase şi destul de triste. Nu erau ceea ce se numea muzică „pop” sau altceva de acest gen. S-ar putea să fi fost muzică populară.

Am ocolit terasa şi am rămas afară lângă fereastra înainte de a intra.

Ellie cânta una din bucăţile mele preferate. Nu ştiu cum se numea. Îşi fredona cuvintele încet, ca pentru ea, aplecându-şi capul peste chitară şi ciupind delicat corzile. Era o melodie tristă, răscolitoare.

Omul s-a născut pentru Bucurie şi Durere
Şi acest lucru când îl aflăm
Prin Lume mai sigur-umblăm
În fiecare Noapte şi-n fiecare Dimineaţă
O fiinţă intră-n Viaţă
O fiinţă se-naşte.
Câţiva pentru dulcea plăcere
Câţiva pentru dulcea plăcere
Alţii pentru Nesfârşita Noapte…

Îşi ridică privirea şi mă zări.

— De ce mă priveşti aşa, Mike?

— Cum?

— Mă priveşti ca şi cum ai vrea să-mi spui că mă iubeşti…

— Bine-nţeles că te iubesc. De ce aş privi la tine aşa?

— Dar la ce te gândeai?

Am răspuns încet şi cu sinceritate:

— Mă gândeam la clipa când te-am văzut prima oară – stând lângă bradul întunecat. Da, îmi aminteam acea clipă, acel prim moment când am văzut-o pe Ellie şi emoţia şi surpriza acelui moment m-au copleşit…

Ellie zâmbi şi-şi continuă cântecul:

În fiecare Dimineaţă şi-n fiecare Noapte
O fiinţă se-naşte.
Câţiva pentru dulcea plăcere
Câţiva pentru dulcea plăcere
Alţii pentru Nesfârşita Noapte…

Nimeni nu-şi dă seama că în scurta trecere pe acest pământ sunt momente într-adevăr importante, decât atunci când poate e prea trâziu.

Ziua aceea când am fost la dejun la familia Phillpot şi ne-am întors acasă atât de fericiţi a fost un asemenea moment. Dar atunci n-am ştiut acest lucru – şi nu mi-am dat seama de acest adevăr decât mai târziu. Şi i-am spus Elliei:

— Cântă-mi melodia cu Musca.

Iar Ellie începu un cântec vesel, o melodie de dans:

Drăguliţo, Unde zbori
De nu cobori?
Eşti ea mine
Sunt ca tine?
Eu dansez şi
Zbor şi cânt
Pân' ce un vânt
Nebun, nătâng, Mă va duce, Mă va-ntoarce
Şi aripa mi-o
Va toarce.
Dacă gândul este viaţă
Şi putere şi suflare
Poate vrerea este moarte
Şi durere şi-ntristare.

Şi apoi fi-voi tot aşa
De-oi muri, ori de-oi mai sta.
Oh… Ellie… Ellie…

Este uimitor cum în această lume faptele nu-şi urmează cursul pe care ai dori să-l urmeze!

Ne mutasem în casa noastră şi trăiam acolo liniştiţi şi departe de toţi exact aşa cum plănuisem! Dar bineînţeles că nu scăpasem de toţi.

Şi ne-am dat seama de acest lucru atuncea când veştile au venit de peste ocean şi din alte colţuri ale lumii.

Înaintea tuturor a fost mama vitregă a Elliei l-a trimis scrisori şi telegrame pentru ca să contacteze agenţi imobiliari. Fusese de-a dreptul fascinată de casa noastră, spunea ea, încât trebuia şi ea să aibă neapărat una în Anglia. Adăuga că i-ar plăcea să petreacă câteva luni în fiecare an în Anglia. Şi nu trecu mult de la sosirea telegramei că sosi şi ea şi trebuirăm s-o plimbăm prin împrejurimi. În cele din urmă se hotărî la o casă. O casă care se găsea cam la cincisprezece mile de noi. Noi nu o doream acolo, nu ne împăcăm deloc cu gândul că se află acolo, dar nu am putut să i-o spunem. Sau, mai degrabă, chiar dacă i am fi spus-o, tot n-am fi împiedicat-o să o cumpere Nici n am fi putut s-o oprim să vină acolo. Era ultimul lucru pe care Ellie îl dorea. Ştiam asta. În vreme ce aştepta raportul unui topograf au venit câteva telegrame.

Unchiul Frank se pare că intrare iarăşi într-o belea. Ceva necurat, o fraudă, pesemne, ceea ce însemna o mare sumă de bani pentru a-l scoate din încurcătură. Mai multe telegrame au fost schimbate între Ellie şi Lippincott. Şi apoi iarăşi mai apăru ceva între Stanford Lloyd şi Lippincott. Se întâmplase ceva cu o parte din investiţiile Elliei. Eu crezusem, în ignoranţa şi credulitatea mea, că rudele din America erau destul de departe. Nu mă gândisem la faptul că, pentru apropiaţii Elliei sau pentru partenerii ei de afaceri, era o nimica toată să 1a avionul spre Anglia pentru a rămâne nici douăzeci şi patru de ore şi după aceea să facă

ruta inversă. Primul care procedă la o asemenea manevră fu Stanford Lloyd. Apoi Andrew Lippincott.

Ellie trebui să se deplaseze la Londra ca să-i întâlnească. Nu mă deprinsesem cu aceste manevre financiare. Cred că fiecare trebuia să fie foarte grijuliu în ceea ce se întreprindea. Era ceva în legătură cu puterea de decizie a Elliei şi presimţeam că era vorba fie de o întârziere din partea domnului Lippincott de a-i sugera ceva în acest sens, fie de o voită amânare din partea lui Stanford Lloyd.

În răstimpul dintre aceste probleme, Ellie şi cu mine descoperirăm ceea ce aveam să numim mai târziu „Nebunia" noastră. Nu explorasem îndeajuns toată proprietatea (ci numai partea din jurul casei). Obişnuiam să facem plimbări prin pădure şi să urmăm cărările pentru a vedea unde ne duceau. Într-o zi, am mers pe un fel de cărare care fusese atât de năpădită de buruieni că nici nu-ţi mai dădeai seama unde ducea. Dar găsirăm până la urmă ieşirea către un loc pe care Ellie îl botează cu numele de „Nebunie". Era un loc ce semăna cu un templu alb. Era destul de bine conservat, încât noi nu făcurăm altceva decât să-l curăţăm, să-l zugrăvim şi să punem acolo o masă şi câteva scaune, o canapea, un dulăpior în care aranjarăm câteva porţelanuri chinezeşti şi câteva pahare, câteva sticle. Era destul de vesel. Ellie mai observă că trebuie să curăţăm şi cărarea dar eu m-am opus, şi-am răspuns că ar fi mai nostim dacă nimeni n-ar şti de acest loc cu excepţia noastră. Şi atunci Ellie recunoscu, că era o idee romantică.

— Oricum n-o să-i spunem Corei, zisei eu iar Ellie mă aprobă.

Într-o zi, pe când ne întoarceam de acolo, nu prea multă vreme de la plecarea Corei, cum Ellie sărea ca un copil înaintea mea, se împiedică de o rădăcină şi căzu, luxându-şi glezna.

Îl chemarăm pe dr. Shaw care veni şi examină glezna spunând că este vorba de o luxaţie serioasă, dar că într-o săptămână îşi va reveni. Ellie trimise după Greta. Nu putui

să mă opun. Nu era nimeni care să aibă grijă de ea aşa cum trebuia, nici o femeie, vreau să-spun. Servitorii pe care-i aveam se dovediră neputincioşi şi, în orice caz, Ellie o vroia pe Greta.

Veni, bineînţeles şi fu o mare consolare pentru Ellie. Şi pentru mine, după cum aveam să-mi dau seama. Conducea gospodăria cum se cuvenea şi angrenajul părea să funcţioneze. Servitorilor noştri nu le prea conveni nici maniera, nici persoana şi dădură semne că ar vrea să plece spunând că locul e cam singuratic. Eu cred însă că Greta îi supărase. Greta dădu anunţuri peste tot şi, într-o săptămână, îi înlocui. Se îngriji de glezna Elliei, o înveseli, îi aduse lucruri de care ştia că-i fac plăcere, lucruri de care eu nu ştiam nimic. Şi păreau nemaipomenit de fericite împreună. Ellie era desigur încântată s-o aibă pe Greta alături. Şi reuşi să nu plece îndată… Plecarea ei întârzia. Ellie îmi spuse:

— Nu te superi, nu-i aşa, dacă Greta mai stă un pic?

Eu zisei:

— Nu, sigur că nu.

— E o binecuvântare s-o ştiu alături, zise Ellie. Ştii, sunt atâtea lucruri de care numai o femeie se poate îngriji. Te simţi teribil de sigură dacă nu mai ai şi un suflet de femeie aproape.

Îmi clădeam seama cu fiecare zi ce trecea că Greta îşi asuma din ce în ce mai mult răspunderea casei, întronându-se peste tot. Mă prefăcusem că prezenţa Gretei îmi făcea plăcere, dar într-o zi, când Ellie se odihnea ţinându-şi piciorul întins, pe când ne aflam pe terasă, avusei o discuţie cu Greta. Nu-mi amintesc exact cuvintele care au stârnit cearta. Ceva ce Greta spusese, pesemne, şi care m-a enervat pentru că-i răspunsei tăios. Şi pe urmă scânteia se aprinse. Vocile noastre se ridicară. Mă lăsă la început să-i aud toate imprecaţiile, toate murdăriile verbale de care era în stare şi eu i-o întorsei pe măsură. Până la urmă nu scăpai prilejul de a-i spune că era o pisăloagă care voia să dirijeze

totul, că vroia s-o subjuge pe Ellie, că mă săturasem de asta şi că nu vedeam tot timpul decât aşa ceva. Ţipam deja unul la altul când Ellie veni şchiopătând pe terasă uitându-se când la unul când la celălalt şi eu spusei atunci:

— Iubito, îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Am intrat din nou în casă şi am aşezat-o pe Ellie pe sofa. Ea zise:

— Nu mi-am dat seama. Nu mi-am dat seama că… Ţie îţi displăcea s-o ai pe Greta aici.

Am liniştit-o, am calmat-o şi i-am spus că nu trebuia să mă ia în seamă, că mi-am pierdut cumpătul, că sunt destul de arţăgos uneori. Am mai spus că de fapt toată drama era că Greta vroia să domine totul. Poate că i se părea foarte normal şi-n firea lucrurilor, pentru că aşa era obişnuită. În cele din urmă am spus că de fapt Greta îmi plăcea, că totul se petrecuse doar pentru că mă înfuriasem şi eram supărat şi preocupat. Aşa că totul se termină prin a o implora pe Greta să rămână.

De fapt fusese o scenă în toată regula. Cred că mulţi dintre servitori ne auziseră. Oricum, noul cuplu de servitori ne auzise. Când mă supăr încep să strig. Îndrăznesc să spun că de data asta cam sărisem peste cal. Ei, aşa sunt eu.

Greta păru să se intereseze de starea sănătăţii Elliei şi să pună capăt stării tensionale recomandându-i să facă asta sau asta.

— Nu e încă destul de refăcută, să ştii, zise către mine.

— Dar n-are nimic, am răspuns, are o sănătate de fier.

— Nu, n-ai dreptate, Mike. E firavă.

Când dr. Shaw a venit să facă o nouă vizită, să-i examineze din nou glezna Elliei şi să-i spună că totul mergea spre bine, că va putea să meargă peste câteva zile, chiar pe teren accidentat, l-am întrebat aşa, într-o doară?

— Doctore, sper ca soţia mea să nu aibă vreo afecţiune?

— Cine spune asta? Doctorul Shaw era genul de generalist care se întâlneşte rar în zilele noastre. Localnicii îl numeau „Lasă – totul – în grija – Naturii”.

— Nu e nimic deosebit care să ne îngrijoreze, zise el. Oricine poate să-şi luxeze glezna.

— N-am vrut să mă refer numai la gleznă. Vroiam să întreb dacă are inimă sănătoasă ori dimpotrivă.

Se uită la mine pe deasupra ochelarilor.

— Să nu începi să cazi în patima imaginaţiilor. Cine ţi-a băgat în cap asta? Nu eşti tipul de bărbat care să-şi facă griji privind indispoziţiile femeieşti.

— D-ra Anderson mi-a sugerat acest lucru.

— Ah, Miss Anderson. Ce ştie dumneaei despre asta? E cumva calificată din punct de vedere medical?

— Oh, nu, am răspuns.

— Soţia dumitale este foarte bogată, zise el, după cum spun gurile rele. Pe de altă parte, unii îşi închipuie că toţi americanii sunt bogaţi.

— Dar e adevărat, e bogată, am încuviinţat eu.

— Ei bine, trebuie să-ţi aduci aminte de ce-ţi spun. Femeile bogate au uneori dezavantaje din această situaţie. Un doctor sau altul le va da mereu prafuri şi pilule, stimulente sau somnifere, tranchilizante, lucruri de care de fapt, ar trebui să fugă, pentru că se descurcă şi fără ele. Acum femeile de la ţară sunt mult mai robuste pentru că nimeni nu e îngrijorat de sănătatea lor.

— Am văzut că Ellie ia nişte capsule, parcă.

— O să-i fac o verificare, un control general, dacă vrei. Şi am putea descoperi ce ia. Pot să-ţi spun şi dumitale un lucru pe care l-am mai spus: „verificaţi coşul de gunoi şi veţi vedea, de ce suferiţi”.

Îi vorbi Gretei înainte de a pleca. Îi zise:

— Dl. Rogers m-a rugat să-i fac doamnei Rogers un control general. După mine n-ar avea ceva deosebit. Cred că i-ar face foarte bine mai mult exerciţiu în aer liber. Ce ia ca medicament?

— Ia nişte tablete când e obosită şi altele când vrea să doarmă, dacă e cazul.

Greta şi cu doctorul se duseră să se uite la reţetele Elliei care se uita la ei zâmbind uşor.

— Nu iau tot ce scrie acolo, doctore, zise ea Numai capsulele antialergice le iau.

Shaw se uită niţel la capsule, citi reţeta şi zise că nu era nimic dăunător în ele şi pe urmă se opri la somnifere.

— Aveţi probleme cu somnul?

— Nu şi atunci când stau la ţară. Cred că n-am luat nici o pilulă de când sunt aici.

— Asta e bine. O bătu uşurel pe umăr. Nu ai nimic deosebit, doamna mea. Poate că uneori eşti înclinată să-ţi faci mai mult griji decât ar trebui. Deci cam asta ar fi. Capsulele astea sunt destul de inofensive. Mulţi le iau şi nu le fac nici un rău. Poţi să le iei în continuare, dar lasă la o parte somniferele.

— Nu ştiu de ce mi-am făcut griji, îi zisei Elliei pe un ton de scuză. Cred că din cele spuse de Greta.

— Oh, zise Ellie şi zâmbi, Greta face din ţânţar armăsar. În ceea ce-o priveşte nu ia nici o pilulă. Şi mai adăugă: O să schimbăm tactica, Mike, şi o să le aruncăm pe toate la gunoi.

Ellie reuşise să se împrietenească cu toţi vecinii. Claudia venea acum destul de des pe la noi, o lua pe Ellie la plimbare şi călăreau amândouă din când în când. Eu nu

călăream, mă ocupam mai mult de mecanică. Nu ştiam mai nimic despre cai în afară de a curăţatul grajdurilor de bălegar, ceea ce făcusem odată în Irlanda pentru o săptămână sau două, dar îmi pusesem în gând ca atunci când vom ajunge la Londra să merg la un hipodrom şi să învăţ să călăresc cum trebuie. Nu voiam să încep la ţară pentru că poate oamenii ar fi râs de mine. În acelaşi timp am socotit că pentru Ellie călăritul era bun. Părea să se simtă în elementul ei.

Şi Greta o încuraja să călărească, cu toate că nici ea nu ştia mai nimic despre cai.

Ellie şi Claudia se duseră amândouă la o vânzare de cai şi Ellie, la sugestia Claudiei, îşi cumpără un cal; pielea lui bătea în castaniu şi se numea Biruitorul. Am îndemnat-o pe Ellie să fie atentă când ieşea la plimbare, de una singură, dar ea mi-a râs în nas.

— Am început să călăresc de când aveam trei ani, îmi zise.

Aşa că se ducea cam de două sau de trei ori pe săptămână la plimbare. În vremea asta, Greta se ducea cu maşina la Market Chadwell după cumpărături.

Într-o zi, Greta zise cam pe la ora prânzului:

— Tu şi ţigăncile tale! Astăzi era o arătare în mijlocul drumului. Puteam să dau peste ea. Stătea în mijlocul drumului. A trebuit să opresc. Şi când am urcat dealul la fel.

— De ce, ce vroia?

Ellie ne asculta şi nu zicea nimic. Aveam impresia, totuşi, că arăta destul de îngrijorată.

— Afurisita, m-a ameninţat, zise Greta.

— Te-a ameninţat? Am întrebat eu cu un ton aspru.

— Ei, mi-a spus să plec de aici. A zis: „Aici e pământul ţiganilor. Du-te de unde ai venit. Duceţi-vă. Întorceţi-vă de unde aţi venit dacă vreţi să fiţi teferi.” A ridicat pumnul şi m-a ameninţat. Şi a adăugat: „Dacă vă blestem, nu va mai fi noroc pentru voi niciodată. Cumpărându-ne pământul şi construind case aici… Nu vrem case aici unde ar fi trebui să se înalţe corturi”.

Greta mai înşiră şi alte lucruri. Mai târziu Ellie mi se adresă, încruntându-se puţin:

— Totul sună cam neverosimil, nu crezi asta, Mike?

— Cred că Greta exagerează puţin, am răspuns.

— Pe undeva scârţâie, zise Ellie. Mă întreb dacă Greta n-o fi adăugat ceva de la ea.

Am stat să socotesc.

— De ce ar născoci ceva? Nu cumva ai întâlnit-o pe Esther a noastră cumva, în ultima vreme. Poate când ai călărit?

— Ţiganca? Nu.

— Nu pari părea convinsă, Ellie, am zis eu.

— Am impresie că am zărit-o, recunoscu Ellie. Parcă printre copaci, uitându-se parcă, dar niciodată destul de aproape pentru ca să fiu sigură.

Într-o zi însă, Ellie se întoarse de la o plimbare călare, cu faţa albă şi tremurând. Bătrâna ţâşnise dintre copaci. Ellie îşi oprise calul pentru ca să stea de vorbă cu ea. Spuse că bătrâna ridicase pumnul şi bolborosea printre dinţi. Ellie îmi relată:

— De data asta m-am supărat şi i-am spus:

— Ce cauţi aici? Pământul acesta nu-ţi aparţine. E pământul nostru şi e casa noastră.

Bătrâna i-ar fi răspuns atunci:

— Niciodată nu va fi pământul vostru şi nu-l veţi stăpâni. V-am prevenit odată şi vă mai spun. Dar n-o să vă mai spun altă dată. Nu va trece mult – asta pot s-o spun. Tot ce văd e Moarte. Acolo, în spatele tău. Moartea te urmăreşte şi te va avea. Calul pe care îl călăreşti acum are un picior alb. Nu ştii că nu e bine să călăreşti un cal cu un picior alb? Aduce nenoroc. Văd Moarte şi mai văd marea casă pe care aţi construit-o, în ruine!

— Trebuie să punem capăt unei asemenea stări de lucruri, am intervenit eu mânios.

De data asta. Ellie n-a mai râs. Şi ea şi Greta arătau supărate. M-am dus în sat. M-am oprit mai întâi la casa d-nei Lee. Am şovăit o clipă şi cum n-am văzut nici o lumină

acolo; m-am dus la poliţie. Ştiam că şeful de post, sergentul Keene, era un boiernaş de prin partea locului şi că era o persoană sensibilă. M-a ascultat, apoi a zis.

— Îmi pare rău că aţi avut această neplăcere. E bătrână şi s-ar putea să fi devenit obositoare. Nu am prea avut necazuri cu ea până acum. O să vorbesc cu ea şi o să-i spun să se potolească.

— Dacă aţi vrea să faceţi acest lucru… Am zis eu.

A ezitat un minut şi apoi a spus:

— Nu-mi place să fac presupuneri – şi nici să sugerez ceva – dar mă întreb, domnule Rogers dacă ar exista cineva prin apropiere care – pentru un motiv oarecare – să aibă ceva împotriva dumneavoastră sau a soţiei dumneavoastră?

— Cred că e puţin probabil să existe o asemenea persoană De ce?

— Bătrâna Lee avea portofelul doldora mai deunăzi nu ştiu de unde ar fi putut să-l aibă.

— Deci, ce presupuneţi?

— Ar putea să existe o persoană care s-o plătească – cineva care nu vă vrea aici, care doreşte să vă vadă plecaţi A mai fost un incident cu mulţi ani în urmă. A luat bani de la cineva din sat – pentru ca să sperie un vecin. Şi ştiţi cum sunt oamenii satului – superstiţioşi, la ei merg lucrurile astea – ameninţări – prevestiri – deochiul. Aţi fi mirat dacă aţi şti că un mare număr de sate din Anglia au propriul lor vraci. Când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu ani în urmă, bătrâna Lee a fost într-un fel prevenită pentru că n-a mai încercat de atunci asemenea lucruri. Dar s-ar putea să mai fi încercat acum. Îi plac banii – ţiganii fac orice pentru bani.

Dar eu n-am putut să accept ideea. I-am şi replicat lui Keene că noi eram complet străini de aceste locuri.

— N-am avut timp să ne facem duşmani, am zis eu.

M-am întors acasă îngrijorat şi preocupat. Cum am dat colţul terasei, am auzit un sunet slab de chitară şi o persoană înaltă care stătea lângă fereastră se întoarse şi

veni spre mine Mai întâi, am crezut că era un ţigan dar pe urmă l-am recunoscut pe Santonix.

— Oh, am zis cu un uşor oftat, dumneata eşti. De unde ai răsărit? Nu ne-ai dat nici un semn de viaţă de-o veşnicie.

Nu-mi răspunse direct. Mă luă de mână şi mă duse mai departe de fereastră.

— Deci e aici! Zise el. Nu mă surprinde. Eram convins că va veni mai devreme sau mai târzâu. De ce ai lăsat-o? E periculoasă. Ar trebui să ştii asta.

— Vrei să spui, Ellie?

— Nu, nu, nu Ellie, cealaltă! Cum o chemă? Greta?

M am uitat prosteşte la el

— Ştii cum e Greta sau nu ştii? A venit, nu-i aşa? A pus stăpânire pe tot. N-o să scapi de ea acum. A venit ca să stea.

— Ellie şi-a luxat glezna, spusei Greta a venit s-o îngrijească Va. Va pleca curând presupun.

— Nu ştii nimic despre felul ei de-a fi. Totdeauna… A avut în gând să vină. Am ştiut asta din prima clipă. Am ghicit-o când a venit aici pe vremea când încă se construia casa.

— Ellie pare să o dorească lângă ea, am mormăit eu.

— Da. Sunt convins că şi-a făcut ceva timp şi pentru Ellie. Ştie cum s-o manevreze.

Vorbele lui Santonix îmi aminteau de ceea ce spusese Lippincott. Şi îmi dădusem seama şi eu că era adevărat ce spuneau.

— O vrei aici, Mike?

— Dar nu pot s-o dau afară, am spus eu cu un glas iritat. E o veche prietenă de-a Elliei. Cea mai bună. Ce dracu aş putea face?

— Nu, zise Santonix, nu cred să poţi face ceva, nu-i aşa?

Se uită la mine. Era o uitătură ciudată. Ce om ciudat era şi Santonix. Niciodată nu ştiai ce voia să spună de fapt.

— Ştii încotro te îndrepţi, Mike? Zise el, dintr-o dată. Te-ai gândit cumva? Câteodată cred că nu ai nici cea mai vagă idee.

— Bineînţeles că ştiu, am răspuns. Fac ce vreau şi ştiu încotro mă îndrept.

— Chiar aşa? Mă mir. Şi mă întreb dacă ştii ce vrei de fapt. Mi-e teamă pentru tine când mă gândesc la Greta. E mai puternică decât tine, să ştii.

— Nu ştiu de unde ai mai scos-o şi pe asta. Nu se pune problema puterii.

— Nu se pune problema puterii? Eu cred că da. E o fire voluntară, felul de om care obţine întotdeauna ce vrea, aşa cum vrea. N-ai vrut s-o ai aici. Aşa ai spus. Dar iat-o. Şi le-am urmărit, pe ea şi pe Ellie. Stând împreună, acasă, flecărind şi punând lucrurile la cale. Ce eşti tu? Un intrus? Sau nu eşti un intrus?

— Eşti nebun, ce tot spui acolo? Cum să fiu un intrus? Sunt soţul Elliei sau nu sunt?

— Eşti soţul Elliei sau Ellie e soţia ta?

— Ai tâmpit, zisei. Care-i diferenţa?

Oftă. Deodată, umerii i se lăsară ca şi cum orice urmă de vigoare s-ar fi scurs din el.

— Nu pot să ajung la tine, rosti el. Nu pot să te fac să înţelegi. Câteodată am impresia că mă înţelegi, alteori, însă, cred că nu te înţelegi nici măcar tu, ca să nu mai vorbim de alţii.

— Ascultă-mă, Santonix, ştii doar cât te preţuiesc, eşti un arhitect minunat, dar de aci şi până.

Se schimbă dintr-o dată la faţă.

— Da, zise, sunt un arhitect bun. Casa asta e tot ce-am făcut mai bun. Sunt cât se poate de mulţumit. Ţi-ai dorit o casă ca asta. Şi Ellie şi-a dorit o casă, ca asta, în care să trăiască alături cu tine. A avut-o şi ai avut-o şi tu. Îndepărteaz-o pe cealaltă femeie, Mike, înainte de a fi prea târziu.

— Cum s-o fac, ca să n-o supăr pe Ellie?

— Înseamnă că femeia aceea te duce de nas, zise Santonix.

— Ascultă aici, am răspuns, nu-mi place Greta. Mă agasează. Mai deunăzi m-am şi certat cu ea. Dar nu a chiar

atât de simplu să scap de ea.

— Nu, dar nu va fi simplu nici cu ea aici.

— Cine a botezat locul ăsta Moşia Ţiganului şi a zis că e un blestem pe acest pământ a avut poate dreptate, am continuat eu mânios. Sunt ţigani care apar de după copaci, care ameninţă şi ne previn că dacă nu plecăm de aici, ni se va întâmpla ceva fatal. Aici unde totul ar fi trebuit să fie frumos şi plăcut.

Rostisem vorbe ciudate, ultimele, vreau să spun. Mă simţeam ca şi cum altcineva le-ar fi rostit.

— Da, aşa ar trebui să fie. Ar trebui. Dar nu poate fi dacă ceva rău pluteşte prin aer.

— Doar nu crezi în.

— Sunt multe lucruri ciudate pe care le observ… Ştiu câte ceva despre rău. Nu-ţi dai seama, n-ai simţit câteodată că şi eu am ceva din acel rău în mine? Totdeauna am avut. De asta îl simt când e aproape de mine, deşi nu ştiu totdeauna unde e exact… Şi vreau ca această casă pe care am construit-o să fie ferită de rău. Înţelegi asta? Tonu-i era cam ameninţător. Înţelegi acest lucru? Pentru că pentru mine e foarte important.

Şi pe urmă întreaga lui atitudine se schimbă.

— Ei, haide, continuă, să nu ne mai ocupăm da prostii. Hai să o vedem pe Ellie.

Aşa că intrarăm şi Ellie îl întâmpină pe Santonix cu o plăcere care-i lumină toată faţa.

Santonix se purtă cât se poate de normal. Nici urmă de afacere, fu el însuşi, încântător, voios. Vorbi mai tot timpul cu Greta, ca şi când ea ar fi fost pricina bunei sale dispoziţii. Şi era fermecător. Oricine ar fi jurat că fusese cucerit de Greta, că o plăcuse, că era doritor să-i placă. Asta mă făcu să cred că Santonix era într-adevăr un om periculos, că era ceva în el ce nu observasem până acum.

Greta răspundea totdeauna avansurilor admirative. Se oferi privirilor cu ce avea dânsa mai bun. Cu diferite prilejuri, frumuseţea ei apăruse diminuată sau fusese

estompată cu bună ştiinţă, dar în acea seară arăta mai frumoasă ca oricând. Îi zâmbea lui Santonix, îl asculta, ca şi cum ar fi fost vrăjită. Mă întrebam ce ascundeau toate acestea. Niciodată nu puteai să ştii ce-ţi rezerva Santonix. Ellie îşi spuse că spera ca el să poată să rămână câteva zile, dar dânsul dădu din cap negând. Trebuia să plece a doua zi, spuse.

— Mai construieşti ceva, eşti ocupat?

Zise că nu, că tocmai ieşise din spital.

— M-au mai pus încă o dată pe picioare, dar probabil că e pentru ultima dată.

— Te-au pus pe picioare? Dar ce ţi-au făcut?

— Au scos sângele rău din mine şi mi-au transfuzat un sânge proaspăt, bun, răspunse el.

— Oh, făcu Ellie, cutremurându-se uşor.

— Nu te teme, n-o să ţi se întâmple niciodată ţie.

— Dar de ce a trebuit să ţi se întâmple dumitale? Întrebă Ellie. E o cruzime.

— Nu e o cruzime, nu, şopti Santonix. Am auzit ce cântai.

Omul e făcut pentru
Bucurie şi Durere
Şi când ajungem să-nţelegem
Prin Lume fără griji putem să trecem.

— Eu străbat Lumea fără să am griji, pentru că ştiu de ce sunt aici. Iar ţie, Ellie, ţi se potriveşte:

În fiecare Zi şi-n fiecare Noapte
Se nasc fiinţe destinate Dulcei plăceri.
Asta eşti tu.

— Aş vrea să mă simt în siguranţă, zise Ellie.

— Şi nu eşti?

— Nu-mi place să fiu ameninţată., răspunse Ellie. Nu-mi place ca cineva să mă blesteme.

— Vorbeşti de ţigancă?

— Da.

— Dă-o-ncolo, făcu Santonix. Uit-o în seara asta. Hai să fim fericiţi. În sănătatea ta, Ellie – viaţă lungă – şi un sfârşit

rapid şi suportabil pentru mine – noroc lui Mike. Se opri, cu paharul ridicat spre Greta.

— Da? Rosti Greta întrebătoare. Şi pentru mine?

— Şi pentru dumneata? Cam ce ţi-ai dori? Succes poate? Adăugă el, pe jumătate chicotind ironic.

Plecă în dimineaţa următoare.

— Ce om ciudat, rosti Ellie. Nu l-am înţeles niciodată;

— Nu pricep nici jumătate din ce spune, răspunsei eu.

— Şi totuşi ştie anumite lucruri, zise Ellie gânditoare.

— Vrei să spui că simte viitorul.

— Nu, răspunse Ellie, n-am vrut să spun asta. Am vrut să spun că se pricepe la oameni, îi simte. Ţi-am mai spus-o odată. Îi cunoaşte mai bine decât se cunosc el înşişi. Câteodată ii urăşte pentru asta, alteori îi pare rău de ei. Cu toate astea de mine nu-i pare rău, zise Ellie cu un ton meditativ.

— De ce ar trebui să-i pară rău de tine? Am întrebat.

— Oh aşa… Rosti Ellie.

În după-amiaza următoare, când mă plimbam destul de grăbit prin partea mai întunecoasă a pădurii, unde umbra pinilor era mai deasă şi mai ameninţătoare decât în altă parte, am zărit silueta unei femei înalte stând cam în drum Am pornit o în partea aceea cu o mişcare destul de impulsivă. Eram convins că era ţiganca noastră, dar m-am oprit ca trăsnit când am văzut cine era. Mama. Stătea acolo posomorâtă, cu părul ei albit, şi nu se clintea din loc.

— Dumnezeule! Am exclamat, m-ai speriat. Mamă! Ce faci aici? Ai venit să ne vezi? Te-am rugat destul, nu-i aşa?

De fapt n-o făcusem. Intenţionasem să-i trimit o invitaţie pompoasă, asta era tot. Şi am conceput-o cam într-un fel în care eram sigur că mama n-o va accepta. N-o doream aici. Niciodată n-am dorit-o.

— Ai dreptate, zise, am venit, în sfârşit să vă văd. Să văd dacă totul e-n regulă cu voi. Deci asta e casa mare pe care aţi construit-o? Şi e o casă mare, într-adevăr, zise ea, privindu-mă peste umăr.

Am avut impresia că disting în vocea ei o acreală dezaprobatoare, la care mă aşteptam, de altfel.

— Prea mare pentru unul ca mine, nu-i aşa? Am întrebat.

— N-am spus asta, băiete.

— Dar ai gândit-o.

— Nu te-ai născut pentru aşa ceva, şi ştii că nu iese nimic bun atunci când ieşi din matca ta.

— Nimeni n-ajunge undeva dacă ascultă de dumneata.

— Da, ştiu ce vrei să spui, şi ce gândeşti dar nu cunosc pe nimeni căruia să-i fi făcut bine ambiţia. E lucrul care seamănă cu fructele din marea moartă.

— Pentru Dumnezeu, nu mai croncăni, zisei. Hai, hai cu mine să ne vezi casa cea mare şi pe urmă să-ţi întorci nasul de la ea. Şi vino să-mi vezi şi măreaţa mea nevastă şi probabil că o să strâmbi din nas, la fel, dacă o să poţi.

— Nevastă-ta? Am cunoscut-o deja.

— Ce vrei să spui? Cum ai cunoscut.

— O? Am întrebat-o.

— Ah, deci nu ţi-a spus? Ei!

— Ce anume?

— Că a venit să mă vadă.

— A venit să te vadă? Am întrebat-o năucit.

— Da. Într-o bună zi m-am pomenit cu ea în prag, Sunase şi părea niţel cam speriată. E o fetiţă dulce şi blândă cu toată bogăţia ei. Mi s-a adresat: „Sunteţi mama lui Mike? Nu-i aşa?” Iar eu i-am răspuns: „Da, eu sunt, dar cine eşti dumneata?” Şi ea mi-a răspuns: „Sunt soţia lui.” Şi a adăugat: „Trebuia să vin să vă văd. Nu mi se părea normal să n-o cunosc pe mama soţului meu…” Şi eu am zis: „Pariez că, el n-a vrut să mă cunoşti” şi cum ea a şovăit eu am continuat: „Nu trebuia să te sfieşti să-mi spui. Îmi cunosc băiatul şi ştiu ce vrea şi ce nu vrea.” Ea a zis: „Crezi poate că îi e ruşine că dumneata şi el sunteţi săraci şi eu sunt bogată dar nu e deloc aşa. Nu asta îl caracterizează. Nu, nu asta e pricina.” Iar eu am zis din nou: „Nu e nevoie să-mi spui asta, fetiţo. Ştiu care îi sunt cusururile. Nu e unul din

ele. Nu-i e ruşine cu maică-sa şi nu-i e ruşine nici cu el. Nu-i e ruşine cu mine”, am continuat eu. „Îi e frică de mine, dacă pot să spun aşa ceva. Îl cunosc prea bine, vezi tu drăguţă”. Şi asta a părut s-o amuze. A zis; „Cred că toate mamele simt la fel – că îşi cunosc foarte bine băieţii. Şi cred că băieţii se simt toţi foarte stingheriţi din pricina acestui simţământ.”

— Am spus că într-un fel s-ar putea să fie aşa. Când eşti tânăr gândeşti aşa. Şi eu am simţit poate la fel când eram copil în casa mătuşii mele. Deasupra patului meu, într-o ramă groasă era un ochi. Şi eu mi-am spus: „Dumnezeule, mă vezi. Dă-mi puterea să-mi înconvoi spinarea înainte de a merge la culcare!”

— Ellie ar fi trebuit să-mi spună că a fost să te vadă, am zis eu. Nu văd de ce trebuia să facă din asta un secret. Ar fi trebuit să-mi spună.

Eram furios. Eram foarte furios. N-aveam nici cea mai vagă idee că Ellie ar fi putut să aibă secrete faţă de mine.

— Părea puţin speriată de ceea ce făcuse, poate, dar nu se cade să-i fie frică de tine, băiatul meu.

— Ei, hai, am zis, hai să ne vezi casa.

Nu ştiu dacă i-a plăcut. Cred că nu. S-a tot uitat de jur împrejur, prin încăperi şi a ridicat din sprâncene, iar apoi s a întors în camera de lângă terasă. Ellie şi Greta stăteau acolo. Tocmai intraseră, iar Greta avea pe umeri o haină uşoară vişinie. Mama se uită la amândouă. Stătu o clipă locului ca şi cum ar fi vrut să se retragă. Dar Ellie ţâşni şi ajunse repede la ea.

— Oh, e d-na Rogers, zise ea întorcându-se spre Greta. E mama lui Mike care a venit să ne vadă. Nu e aşa că e grozav? Prietena mea, Greta Andersen.

Şi întinse mâinile şi le luă pe ele mamei. Mama se uită cu asprime la ea şi pe urmă, peste umăr, şi mai aspru, la Greta.

— Înţeleg, murmură mama ca pentru ea, înţeleg.

— Ce înţelegi? Întrebă Ellie.

— Mă întreb, zise mama, mă întreb cum e aici. Se uită în jurul el. Da, e o casă frumoasă. Perdele frumoase, scaune

frumoase şi tablouri frumoase.
— Trebuie să iei nişte ceai, zise Ellie.
— Dar parcă aţi terminat ceaiul puţin mai înainte.
— Ceaiul poate fi băut mereu, zise Ellie şi se întoarse spre Greta.
— N-o să mai sun. Greta eşti tu aşa de bună să mergi la bucătărie şi să mai pregăteşti un ceainic cu apă proaspăt fiartă?
— Desigur, draga mea, zise Greta şi ieşi din încăpere privind peste umăr într-un fel ciudat, parcă ar fi fost speriată de mama.
Mama se aşează.
— Unde vă este bagajul? Întrebă Ellie. Aţi venit să rămâneţi? Sper să fie aşa.
— Nu, fetiţo, nu rămân. Am un tren de înapoiere peste o jumătate de oră. Am vrut numai să vă văd. Apoi adăugă precipitat, poate pentru că voia să spună ce avea de spus înainte ca Greta să vină din nou. Să nu-ţi faci griji, fata mea, i-am spus că ai venit să mă vezi şi că mi-ai făcut o vizită.
— Îmi pare rău, Mike, am uitat că nu ţi-am spus, zise Ellie destul de hotărât, cred că am simţit că nu e bine să-ţi spun.
— A venit pentru că aşa a simţit. E o fată bună, te-ai însurat cu o fată blândă şi frumoasă, Mike. O fată foarte frumoasă. Şi pe urmă spuse ca pentru ea: îmi pare rău.
— Vă pare rău, zise Ellie de-abia şoptit şi puţin uimită.
— Îmi pare rău că am gândit lucrurile în felul în care le-am gândit, zise mama mea şi adăugă cu o uşoară sforţare: Ei, aşa cum ai spus, mamele sunt toate mai neîncrezătoare. Totdeauna înclinate să-şi bănuiască nurorile. Dar când te-am văzut am ştiut că a fost un norocos. Mi se părea prea frumos ca să fie adevărat.
— Ce îndrăzneală, am zis eu, dar imediat am zâmbit şi am continuat Am avut întotdeauna un gust desăvârşit.
— Ai avut întotdeauna gusturi costisitoare, asta vrei să spui, răspunse mama şi se uită la perdelele de brocart.

— Nu sunt chiar de lepădat pentru nişte gusturi costisitoare, zise Ellie, zâmbindu-i.

— Să-l pui să mai şi economisească din când în când, rosti mama. Îi prinde bine.

— Refuz să mai fiu dădăcit, m-am împotrivit eu. Avantajul pe care îl ai din partea unei soţii este că ea crede că tot ce faci este perfect. Nu-i aşa Ellie?

Ellie părea din nou fericită. Râse şi zise:

— Tu eşti totdeauna perfecţiunea întruchipată, Mike! Doar ai o părere formidabilă despre tine.

Şi în acea clipă, Greta se întoarse cu ceainicul. Am fost puţin cam stingheriţi şi tocmai încercam să trecem peste acel moment. Venirea Gretei a adăugat ceva la încordarea care plutea. Mama rezistă oricăror încercări din partea Elliei de a o face să rămână, iar Ellie renunţă după câtva timp. O conduserăm pe mama de-a lungul drumului care şerpuia printre copaci, până la gardul proprietăţii.

— Cum îi ziceţi? Întrebă mama deodată.

Ellie răspunse:

— Moşia Ţiganului.

— Ah, făcu mama, da, aveţi ceva ţigani pe aici, nu-i aşa?

— Cum de ştii asta? Am întrebat.

— Am văzut una în timp ce urcam la voi. S-a uitat destul de ciudat la mine, zău aşa.

— Nu reprezintă un pericol, nu trebuie să te temi, dar e puţin cam sărită, asta e tot

— De ce spui că e cam sărită? Avea o privire destul de veselă când m-a privit. Are ceva cu voi, sau ce?

— Nu cred că poate fi adevărat ceea ce spune. Cred că are vedenii. Că am fi gonit-o de pe pământul ei, ceva în legătură cu asta.

— Probabil că vrea bani, zise mama. Ţiganilor le plac banii. Pe urmă mai compun şi-un cântecel în care spun ce ispravă au făcut, şi mai şi dansează. Dar se opresc repede când simt un bănuţ în palmă.

— Nu-ţi plac ţiganii, remarcă Ellie.

— Sunt nişte hoţi, nu lucrează regulat şi pun mâna pe lucruri care nu le aparţin.

— Ei, bine, zise Ellie, acum nu ne mai temem.

Mama spuse la revedere, dar apoi adăugă:

— Cine este tânăra care locuieşte cu voi?

Ellie explică cum Greta fusese compania cea mai apropiată pentru ea vreme de trei ani înainte de căsătoria noastră şi cum, dacă n-ar fi fost Greta, ea ar fi avut o viaţă de iad.

— Greta a făcut totul ca să ne ajute. E o persoană minunată, mai zise Ellie. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea.

— Stă cu voi, sau e numai în vizită?

— Ei bine, zise Ellie, ocolind răspunsul. Stă cu noi pentru moment din pricină că mi-am luxat glezna şi a trebuit să am pe cineva care să mă îngrijească. Dar acum sunt bine.

— Tinerii căsătoriţi o duc cel mai bine când stau singuri, mai ales la început, zise mama.

Am rămas lângă poartă, urmărind o pe mama cum se îndepărta.

— Este o individualitate puternică, zise Ellie gânditoare.

Eram supărat pe Ellie, chiar foarte supărat pentru că o descoperise pe mama şi o vizitase fără să-mi spună. Dar când se întoarse spre mine privindu-mă, cu o sprânceană uşor ridicată, dar şi cu o mutrişoară pe jumătate timidă, pe jumătate mulţumită de năzdrăvănia făcută, n-am putut să mă abţin şi-am zis cu glas moale:

— Ce mincinoasă mică îmi eşti!

— Ei, câteodată, zise Ellie, mal trebuie să fii şi aşa.

— E ca într-o piesă de Shakespeare în care am jucat o dată la şcoala unde învăţam. Şi am citat conştiincios: A înşelat speranţele tatălui el şi poate le va înşela şi pe-ale tale.

— Ce-ai jucat – Othello?

— Nu, am răspuns, am interpretat rolul tatălui fetei. De asta îmi aduc aminte de această replică, presupun. E, de altfel, tot ce mi amintesc că am avut de spus.

— A înşelat speranţele tatălui său şi poate şi pe-ale tale, repetă Ellie pe gânduri. Nu-mi aduc aminte să fi înşelat

speranţele tatălui meu, n-am avut când. Poate că s-ar fi întâmplat mai târziu.

— Cred că nu ar fi fost prea încântat că te-ai măritat cu mine, am zis, ca şi mama ta vitregă, de altfel.

— Nu, zise Ellie, nu cred că ar fi fost, într-adevăr. Era destul de convenţional, cred. Şi dintr-odată zise cu acel zâmbet şugubăţ de fetiţă: Aşa că presupun că tot ce am de făcut este să-i urmez pilda Desdemonei şi să-mi dezamăgesc tatăl, fugind cu tine.

— De ce ai vrut s-o vezi pe mama, Ellie, am întrebat curios.

— Nu e vorba de faptul că am vrut s-o văd, zise Ellie, dar mă simţeam teribil de vinovată că nu făceam nimic în acest sens. Nu mi-ai vorbit prea mult despre mama ta, dar am simţit că am făcut tot ce a putut pentru ca ţie să-ţi fie bine. Ţi-a venit întotdeauna în ajutor, atunci când ai avut nevoie, şi a muncit din greu pentru ca să poţi învăţa. Şi mă urmărea gândul că poate, în ceea ce mă privea, putea să pară josnic, o mândrie legată de pungă, faptul că nu mă duceam s-o văd.

— Oricum, n-ar fi fost vina ta, ar fi fost a mea.

— Da, a zis Ellie, dar am înţeles că poate nu vroiai să mă duc să o văd.

— Crezi că am un complex de inferioritate legat de mama? Dar nu este aşa. Te asigur că nu este adevărat, Ellie. Nu asta era.

— Da, răspunse Ellie cu gândul departe. Ştiu acum despre ce e vorba. E din pricină că nu vroiai ca ea să facă ce fac de obicei mamele.

— Ce fac de obicei mamele? Am repetat.

— Ei, zise Ellie, dar pot foarte bine să-mi dau seama că este felul de persoană care ştie foarte bine ce ar trebui să facă ceilalţi, adică ar fi vrut să se amestece puţin în existenţa ta, să-ţi direcţioneze paşii, să te fixeze în anumite meserii.

— Foarte adevărat, zisei, mai ales meserii sedentare. Şi să mă ştie aşezat.

— Nu mai contează acum, răspunse Ellie, dar aş zice ca era un sfat bun. Dar n-ar fi fost sfatul potrivit pentru tine, Mike. Tu nu eşti fiinţa care să se aşeze. Tu nu eşti tipul sedentarului. Vrei să te duci peste tot şi să le vezi pe toate. Vrei să ajungi pe culmi.

— Vreau să stau aici în această casă cu tine, mi-am auzit glasul.

— Poate, pentru o vreme… Şi cred – cred că vei vrea totdeauna să te întorci aici. Şi eu la fel. Cred că ne vom întoarce aici în fiecare an şi vom fi mai fericiţi decât în altă parte. Dar vei tânji şi după alte locuri. Vei vrea să călătoreşti, să vezi de toate, să cumperi de toate. Te vei gândi la noi planuri privind amenajarea grădinii de aici. Poate vom merge şi vom vedea grădini italiene, japonez, grădini suspendate.

— Mă faci să văd viaţa ca pe ceva foarte atrăgător. Îmi pare rău că m-am supărat.

— Nu-ţi face griji, n-am luat în seamă supărarea ta. Doar nu mie frică de tine. Şi apoi adăugă, încruntându-se uşor: Mamei tale nu i-a plăcut Greta.

— Multora nu le place de Greta.

— Printre care te numeri şi tu.

— Fiindcă aduci din nou vorba despre asta, vreau să mă asculţi puţin Nu e adevărat. Cred c-am fost puţin gelos pe ea, la început, asta e. Ne împăcăm destul de bine acum. Şi am adăugat: Cred că îi face pe oameni să fie mereu în defensivă.

— Nici domnului Lippincott nu-i place Greta, nu-i aşa? Crede că are prea mare influenţă asupra mea, zise Eilie.

— Şi e adevărat?

— Mă întreb de ce-mi pui o asemenea întrebare Da, poate are Dar cred că e ceva în firea lucrurilor, pentru că e o fiinţă dominatoare, şi pe urmă trebuie să am pe cineva în care să am încredere, pe care să mă bazez. Cineva care să stea mereu la cârmă.

— Şi să ţi îndrume paşii? Am întrebai râzând.

Am intrat în casă, braţ la braţ. Era destul de întuneric pentru o după-amiază şi nu ştiu din ce motiv. Presupun că era din pricină că soarele tocmai trecuse de partea cealaltă a terasei, lăsând o trenă de întuneric. Ellie întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, am zis. Am avut deodată impresia că cineva mi-ar fi călcat pe pământ.

— De fapt se spune că o gâscă trece peste mormântul cuiva. Aşa se spune parcă, e adevărat? Întrebă Ellie.

Greta nu era de găsit. Servitorii spuseră că ieşise să se plimbe.

Acum, că mama ştia totul despre căsătoria mea şi că o văzuse pe Ellie, am făcut ceea ce vrusesem să fac cu mult timp în urmă. I-am trimis un cec conţinând o cifră apreciabilă. I-am spus să se mute într-o casă mai mare şi mai bună, să-şi cumpere mobilă şi tot ce dorea. Lucruri de acest gen. Am avut îndoieli, desigur, că va primi. Nu erau bani pentru care eu muncisem şi nici nu puteam să pretind acest lucru. Cum era de aşteptat, mi-a trimis cecul înapoi cu următoarea notiţă: „Nu am nici cea mai mică trebuinţă de aşa ceva," îmi scria. „Nu o să te schimbi niciodată. Ştiu asta acum, cerul să te aibă-n pază." I-am fluturat cele două bucăţi de hârtie Elliei.

— Vezi acum ce mamă am? Am rostit. M-am însurat cu o fată bogată şi trăiesc din banii nevesti-mii, iar bătrâna halebardă nu-mi iartă acest lucru!

— Nu-ţi face griji, zise Ellie. Mulţi oameni gândesc în acest fel. Va depăşi momentul. Te iubeşte foarte mult, Mike, adăugă Ellie.

— Atunci de ce vrea tot timpul să mă schimbe? Să mă facă să fiu după tiparul ei. Eu sunt aşa cum sunt. Nu sunt tiparul nimănui. Nu mai sunt băieţelul mamei pentru ca să mă modeleze după cum doreşte. Sunt eu însumi, un individ. Sunt un adult. Sunt EU!

— Da, tu eşti tu, zise Ellie, şi eu te iubesc.

Şi apoi, poate pentru ca să-mi distragă atenţia, îmi spuse ceva destul de neliniştitor:

— Ce părere ai despre noul nostru servitor?

Nu mă gândisem la el. De ce m-aş fi gândit? Dacă era să-l prefer celui dinaintea lui, era poate că acesta nu şi arătase dispreţul faţă de umila mea origine socială.

— E bun, am zis. De ce?

— M-am întrebat dacă nu ar fi cumva din categoria celor care păzesc.

— O gardă de corp? Ce vrei să spui?

— Un detectiv. M-am gândit că Unchiul Andrew ar fi putut să aranjeze aşa ceva.

— De ce-ar face o?

— Pentru a preîntâmpina eventuale răpiri. În America, ştii, de obicei avem astfel de oameni de pază. În special la ţară.

Iată un alt dezavantaj al privilegiului de a avea bani, de care habar n-aveam!

— Ce idee bestială!

— Oh, nu ştiu,. Presupun că m-am obişnuit cu ea. Ce contează? De fapt, nici nu se observă.

— Şi nevasta lui e la fel de implicată?

— Aşa ar trebui cred, deşi găteşte foarte bine. Am presupus că poate Unchiul Andrew sau Stanford Lloyd, care dintre ei s-ar fi gândit la aşa ceva, i-a plătit pe cei dinainte pentru a pleca, avându-i pe aceştia doi deja pregătiţi să le ia locul. Ar fi fost destul de uşor.

— Fără să-ţi spună? Am întrebat fără să-mi vină să cred

— Nici n-au avut vreodată în gând să-mi spună. Şi-or fi zis că o să mă apuce vreo criză, să fac vreo scenă. Oricum, s-ar putea să mă şi înşel. Şi continuă visătoare. Te gândeşti la asemenea lucruri când eşti obişnuit cu ele şi ştii că pot fi în jurul tău, fără ca măcar să bănuieşti.

— Sărmană fetiţă bogată! Am zis eu pe un ton cam sălbatic.

Ellie nu schiţă nici o reacţie.

— Presupun că o asemenea frază spune totul, zise ea.

— Sunt lucruri pe care le aflu mereu, în ceea ce te priveşte, Ellie, am zis eu.

Ce mister şi somnul ăsta! Te duci ia culcare făcându-ţi griji despre ţigani sau duşmani necunoscuţi, detectivi infiltraţi în propria-ţi casă şi despre posibilităţile de răpire sau despre multe alte lucruri, iar somnul ţi le-alungă pe toate.

Călătoreşti foarte departe şi nici nu ştii unde ai fost, dar, când te trezeşti, ai în faţa ochilor o cu totul altă lume. Nici urmă de griji sau de temeri. În loc de asta, când m-am trezit pe 17 septembrie eram într-o stare de totală nelinişte.

— O zi minunată, mi-am zis cu convingere. O să fie o zi nemaipomenită. Chiar aşa era. Eram precum oamenii aceia care doreau ca prin reclamele lor să-i facă pe ceilalţi să meargă oriunde şi să facă orice. Aveam ceva planuri în acea zi. Stabilisem cu Maiorul Phillpot să mergem la o licitaţie care se ţinea cam la vreo cincisprezece mile depărtare. Erau câteva lucruri interesante pe care le şi marcasem pe lista de vânzare. Mă cuprinsese o nerăbdare copilărească.

Phillpot era un foarte bun cunoscător în materie de mobilă şi argintărie şi lucruri de acest gen, şi nu pentru că era un om care avea gust – era înainte de toate un sportiv – ci pentru că pur şi simplu se pricepea. Toată familia lui se pricepea.

M-am mai uitat peste catalog la micul dejun. Ellie coborâse îmbrăcată într-un costum de călărie. Călărea mai în fiecare dimineaţă, de la un timp, uneori singură, alteori împreună cu Claudia. Avea obiceiul american de a bea o cafea sau un pahar cu suc de portocale şi mai nimic altceva la micul dejun. Gusturile mele, acum când nu aveam de ce să le limitez, erau acelea ale unui boier de ţară din perioada victoriană. Îmi plăceau o mulţime de feluri de mâncare caldă. Am mâncat, de pildă, rinichi şi cârnaţi cu slănină. Delicios.

— Ce faci azi, Greta? Am întrebat.

Greta spuse că se duce s-o întâlnească pe Claudia Hardcastle la gara din Market Chadwell şi că aveau să se

ducă împreună la Londra la o licitaţie albă. Am întrebat ce era aceea o licitaţie albă

— Trebuie să fie şi ceva alb în ea? Am întrebat.

Greta se uită dispreţuitor şi zise că o licitaţie albă înseamnă o licitaţie la care se vindeau pânzeturi de casă, pături şi prosoape şi cearceafuri. Erau nişte reduceri bune de preţuri la un magazin din Bond Street de la care primise un catalog.

I am spus atunci Elliei:

— Dacă Greta se duce la Londra pentru toată ziua, de ce nu ai veni să mă iei cu maşina şi să ne întâlnim la George în Bartington. Mâncarea e foarte bună, acolo, bătrânul Phillpot mi-a lăudat locul. A sugerat că poţi să vii şi tu. La unu. Te duci până la Market Chadwell şi pe urmă faci un ocol de trei mile. E un indicator, cred.

— În regulă, zise Ellie, voi fi acolo.

Am suit-o pe cal şi a plecat printre copaci. Elliei îi făcea o deosebită plăcere călăritul. De obicei mergea până la drumul care şerpuia şi pe urmă ajungea la dealuri şi se întorcea în galop spre casă. Am lăsat maşina mai mică pentru Ellie, pentru că era mai uşor de parcat şi am luat Chrysler-ul. Am ajuns la conacul Bartington, chiar înainte de a începe licitaţia. Phillpot era deja acolo şi-mi păstrase un loc.

— Sunt câteva lucruri frumoase aici, zise el. Un tablou sau chiar două. Un Romney şi un Reynolds. Nu ştiu dacă te interesează.

Am dat din cap a negaţie. Preferam modernii.

— Sunt câţiva licitatori veniţi, continuă Phillpot, o pereche din Londra. Îl vezi pe acel bărbat slab de acolo, cel cu buzele subţiri? E Cressington. Foarte cunoscut. Nu a venit şi soţia dumitale?

— Nu, am răspuns, nu e prea interesată de licitaţii. Oricum, nici eu n-am insistat să vină.

— Oh, de ce?

— Vreau să-i fac o surpriză, am spus. Te-ai uitat la articolul 42?

Se uită la catalog şi apoi aruncă o privire prin încăpere.

— Hâm. Biroul acela din papier mâché? Da. O piesă frumoasă. Unul din cele mai bune piese pe care le-am văzut vreodată. Şi mai e şi birou. Am mai văzut pupitre pe care le puneai pe masă şi scriai. Dar ăsta e un exemplar mai vechi. N-am mai văzut până acum aşa ceva.

Piesa era încrustată cu emblema Castelului Windsor, iar pe laterale avea buchete de trandafiri, ciulini şi trifoi.

— Şi mai e şi foarte bine păstrat, zise Phillpot. Se uită la mine destul de curios. N-aş fi crezut că-ţi place aşa ceva, dar…

— De fapt, nu e gustul meu, am zis. E niţel cam înflorat şi cam femeiesc pentru mine. Dar Elliei îi place. E ziua ei de naştere săptămâna viitoare şi vreau să-l cumpăr pentru ea. O surpriză. De asta nu am vrut să ştie că licitez pentru el azi. Dar ştiu că nu e nimic altceva mai plăcut ce aş putea să-i ofer. O să fie o adevărată surpriză.

Am intrat şi ne-am ocupat locurile, iar vânzarea a început. De fapt, piesa pe care o vroiam era destul de căutată deoarece cuplul londonez se arăta amator s-o cumpere, deşi unul dintre ei era atât de experimentat în asemenea achiziţionări că nici nu-ţi dădeai seama când făcea o mişcare pe care cel care conducea licitaţia o şi prindea. Am mai cumpărat şi un scaun Chippendale pe care l-am şi văzut aşezat în holul nostru şi nişte draperii de brocart care erau încă în bună formă.

— Ei bine, se pare că te-ai distrat foarte bine, zise Phillpot ridicându-se când cel ce conducea licitaţia anunţă închiderea. Vrei să te întorci după-amiază?

Am negat.

— Nu, nu este ceva care să mă intereseze. N-au mai rămas decât mobilă de dormitor, covoare şi altele de acest fel.

— Ah, nu ca să cumperi ceva. Ei, îşi privi ceasul, ar trebui să ne grăbim. Ne întâlnim cu Ellie la George?

— Da, va fi acolo.
— Şi. Ăă. D-ra Andersen?
— Oh, Greta e la Londra, am zis. S-a dus la ceea ce se cheamă a licitaţie albă. Cu d-ra Hardcastle, cred.
— Ah, da, Claudia a zis parcă ceva despre asta mai deunăzi. Preţurile la lenjerie sunt fantastice în ziua de azi. Ştii cât costau nişte feţe de pernă? Treizeci şi cinci de şilingi. Iar înainte erau cu şase şilingi.
— Te pricepi la lucrurile de gospodărie, am zis.
— Am auzit-o pe nevastă-mea văietându-se, răspunse Phillpot zâmbind. Eşti într-o nemaipomenită formă, Mike. Foarte vesel.
— Şi asta pentru că am achiziţionat birouaşul, am răspuns eu, sau şi din cauza asta. Azi dimineaţă m-am trezit într-o dispoziţie grozavă. Ştii, una din acela dimineţi când ţi se pare că totul merge bine.
— Hâm, zise Phillpot, ai grijă. Asta s-ar chema seninul dinaintea furtunii.
— Seninul dinaintea furtunii? E ceva scoţian?
— Da, aşa se pare. Mai bine ţi-ai domoli cuvântul băiatule, zise Phillpot.
— Dar nu cred în asemenea superstiţii, zisei eu.
— Nici în profeţii ţigăneşti, ei?
— N-am mai văzut-o pe ţigancă în ultima vreme, răspunsei. Cam de cel puţin o săptămână.
— Poate e plecată, îşi dădu Phillpot cu părerea.
Mă întrebă dacă-l pot lua cu maşina, iar eu i-am răspuns că da.
— Nu are rost să le iei pe amândouă acum. Şi poţi să mă laşi şi pe mine la întoarcere, nu-i aşa? Dar ce faci cu Ellie? Vine cu maşina?
— Da, vine cu cea mică.
— Sper că George a pus ceva bun pe foc, zise Maiorul Phillpot. Mi-e foame.
— Ai cumpărat ceva? Am întrebat. Am fost prea preocupat ca să observ.

— Da, trebuie să-ţi păstrezi sângele rece când licitezi. Trebuie să observi ce fac cei ce participă la licitaţie. Nu, nu am cumpărat nimic. Preţurile au urcat cu mult peste posibilităţile mele atunci când am făcut cele două încercări.

Am priceput atunci că, deşi Phillpot deţinea întinderi mari de pământ, venitul lui nu se ridica la o cifră prea mare. Era ceea ce putem numi un om modest, deşi mare proprietar Numai vânzând o mare parte din pământul pe care-l deţinea, ar fi putut să aibă bani pentru ai cheltui după pofta inimii, dar el nu voia să-l vândă. Iubea pământul.

Ajunserăm la George şi acolo găsirăm foarte multe maşini. Pesemne că unele dintre ele aparţineau persoanelor care fuseseră la licitaţie. Nu vedeam, insă, maşina Elliei. Intrarăm şi ne uitarăm în jur s o vedem, dar se pare că nu îşi făcuse apariţia. Şi cu toate acestea era trecut de ora unu.

Ne duserăm la bar să luăm ceva de băut ca s-o aşteptăm. Localul era destul de aglomerat. M-am uitat în sala restaurantului şi am observat că masa noastră era încă reţinută. Se aflau acolo destule chipuri cunoscute şi am observat la masa de lângă fereastră un bărbat a cărui faţă o mai văzusem undeva. Eram sigur că-l mal văzusem undeva, dar nu-mi aminteam unde. Bănuiam că nu era de prin partea locului pentru că hainele lui nu semănau cu ale celorlalţi. Bineînţeles că întâlnisem mulţi oameni în viaţa mea şi probabil că de asta nici nu mi-i amintesc destul de repede. Nu fusese la licitaţie, asta îmi aminteam, deşi, destul de ciudat şi acolo am văzut la un moment dat un chip pe care nu puteam să-l localizez. Feţele te pot înşela dacă nu le legi de anumite evenimente sau locuri unde le-ai întâlnit sau văzut.

Şefa de sală de la George, îmbrăcată în obişnuitul ei costum de mătase stil eduardian, pe care îl purta mereu de altfel, veni spre mine şi mă întrebă:

— Vreţi să vă ocupaţi masa, domnule Rogers, mai sunt încă destule persoane care aşteaptă.

— Soţia mea va fi aici peste un minut sau două, am răspuns.

M-am întors să-l găsesc pe Phillpot. M-am gândit că Ellie ar fi putut să aibă o pană.

— Am face mai bine să intrăm, îl îndemnai eu, se pare că nu le prea convine întârzierea. Astăzi au localul supraaglomerat, am adăugat, şi Ellie nu e dintre cei mai punctuali clienţi.

— Ah, făcu Phillpot în felul său demodat, doamnelor le face plăcere să ne lase să aşteptăm, nu-i aşa? În ceea ce mă priveşte nu am nici o obiecţiune, dacă vrei să intrăm. Ne vom aşeza şi vom începe să mâncăm.

Am intrat, am ales friptură şi plăcintă cu rinichi şi am început să mâncăm.

— Nu-i frumos din partea Elliei să ne facă să aşteptăm atât, am zis eu. Şi am adăugat că s-ar putea să fie şi din pricină că Greta era la Londra. Ellie e obişnuită să i se amintească ce întâlniri are, să fie ajutată să ajungă la timp. Greta are mereu agenda deschisă.

— E chiar atât de dependentă de d-ra Andersen?

— Din acest punct de vedere, da, zisei.

Am continuat să mâncăm şi am trecut de la plăcinta cu rinichi la tarta cu mere care era o minunăţie a foietajului.

— Mă întreb dacă n-o fi uitat cu totul de noi, zisei eu brusc.

— Poate că ar fi bine s-o suni.

— Da, cred că ar fi mai bine.

Am ieşit, m-am dus la telefon şi am sunat. D-na Carson, bucătăreasa, mi-a răspuns.

— Oh, dumneavoastră sunteţi, domnule Rogers? Doamna nu s-a întors încă.

— Ce vrei să spui, nu s-a întors încă acasă? Nu s-a întors de unde?

— Nu s-a întors de la plimbarea călare.

— Bine, dar asta a fost imediat după micul dejun. Doar n-a călărit toată dimineaţa.

— Nu mi-a spus nimic în plus. O aşteptam.

— De ce nu m-ai sunat mai devreme ca să-mi spui? Am întrebat-o.

— Dar n-aş fi ştiut unde să vă găsesc, vedeţi dumneavoastră. Nu am ştiut unde aţi plecat.

I-am spus că eram la George în Bartington şi i-am dat numărul. Trebuia să mă sune în clipa în care Ellie apărea sau de cum avea veşti despre ea. După ce am vorbit cu bucătăreasa, m-am întors la Phillpot. Văzu după înfăţişarea mea că ceva nu era în regulă.

— Ellie nu s-a întors încă acasă, spusei. Azi dimineaţă a plecat să călărească puţin, ca de obicei. Călăreşte cam în fiecare dimineaţă, dar totul nu durează decât o jumătate de oră până într-o oră.

— Nu trebuie să-ţi faci griji înainte de a fi nevoie, zise bătrânul cu bunătate. Proprietatea voastră e situată într-un loc mai singuratic. Poate i s-a întâmplat ceva calului, poate şchioapătă şi ea încearcă să-l aducă acasă. Pe urmă mai e şi porţiunea aceea mlăştinoasă şi dealurile neîmpădurite. Nu e nici un suflet prin părţile acelea ca să poţi trimite vreun mesaj.

— Dacă şi-ar fi schimbat planurile şi ar fi mers să vadă pe cineva, ne-ar fi sunat aici, am încercat eu să gândesc cu voce tare. Ne-ar fi lăsat o vorbă.

— Nu te necăji înainte de a şti ce s-a întâmplat, zise Phillpot. Cred că ar trebui să mergem acum, să vedem ce aflăm.

În timp ce ne îndreptam spre parcare, am observat că o maşină o pornise deja. În ea se afla bărbatul pe care-l observasem mai devreme în restaurant şi într-o clipă mi-am amintit cine era. Bancherul Stanford Lloyd sau cineva care semăna cu el. Mă întrebam ce putea să facă pe aici. Nu cumva se pregătea să ne facă o vizită? Dacă asta era, putea să aibă surpriza că nu-i aşteaptă nimeni. În maşină cu el mai era parcă o femeie care semăna cu Claudia Hardcastle, dar aceasta era la Londra cu Greta, după cumpărături. Totul începea să se învârtească cu mine…

În maşină, Phillpot se uită la mine o dată sau de două ori şi, surprinzându-i privirea, îi spusei cu destulă amărăciune:

— Ei bine, azi de dimineaţă se pare că buna mea dispoziţie anunţa furtuna.

— Hai, nu te gândi încă la aşa ceva. S-ar fi putut să fi căzut, să-şi fi luxat iarăşi glezna sau ceva asemănător. Călăreşte totuşi bine, mai zise Phillpot. Am văzut-o eu. Nu pot să cred că e vorba de un accident.

— Accidentele se pot întâmplă oricând, am continuat eu.

Am condus destul de repede şi am ajuns pe drumul ce şerpuia pe dealurile deasupra proprietăţii noastre, uitându-ne în jur în vreme ce mergeam Din când în când ne opream şi întrebam oamenii pe care îi întâlneam. De la un om care săpa turbă avuserăm primele veşti.

— Am văzut o fată călare, da, zise el. Cam două ore să fie sau mai mult. Am vrut s-o opresc, dar galopa. Părea să nu vadă pe nimeni.

— Hai mai bine acasă, propuse Phillpot, s-ar putea ca acolo să ştie mai multe despre ea.

Ajunserăm acasă, dar acolo nimeni nu ştia nimic. Îl trimiserăm pe fecior călare spre ţinutul mlăştinos s-o caute pe Elite. Phillpot telefonă şi el acasă şi trimise şi de acolo un om. El şi cu mine o luarăm pe cărare în sus prin pădure, pe cărarea pe care Ellie o lua de obicei şi de unde se ajungea pe dealurile neîmpădurite.

La început nu văzurăm nimic. Pe urmă o luarăm pa la marginea pădurii pe unde se întâlneau şi celelalte cărări şi aşa o găsirăm. Văzurăm mai întâi ceea ce părea o grămadă de haine în dezordine. Calul se întorsese şi stătea păscând lângă acea grămadă în dezordine. Am început să alerg. Phillpot mă urmă mai repede decât puteam să cred că ar fi putut s-o facă un om de vârsta lui.

Era acolo – zăcând într-o grămăjoară dezordonată – cu faţa ei mică întoarsă spre cer. Am îngăimat:

— Nu pot. Nu pot. Şi mi-am întors faţa.

Phillpot se duse şi îngenunche lângă ea Se ridică aproape imediat.

— Trebuie chemat un doctor, zise. Shaw. E cel mai aproape Dar nu cred să mai fie nevoie, Mike.

— Vrei să spui că e moartă?

— Da, zise dânsul, nu are rost să-ţi spun altceva.

— Oh. Dumnezeule! Gemui şi mă întorsei. Nu pot să cred asta. Nu, nu, Ellie.

— Hai, ţine asta, zise Phillpot.

Luă o sticlă din buzunar, o destupă şi mi-o întinse. Am luat o duşcă bună din ea.

— Mulţumesc, i-am spus.

Tocmai atunci apăru şi feciorul, iar Phillpot îl trimise să-l aducă pe dr. Shaw.

Shaw apăru într-un Land Rover vechi. Presupun că era maşina pe care o folosea pentru a vizita fermele izolate pe vreme rea. De-abia se uită la noi. Se aplecă imediat deasupra Elliei. Pe urmă veni şi la noi.

— E moartă de cel puţin trei sau patru ceasuri, zise el. Cum s-a întâmplat?

I-am povestit cum Ellie a plecat pentru plimbarea călare pe care o făcea de obicei după micul dejun.

— A mai avut accidente până acum în timpul plimbărilor călare?

— Nu, călărea bine.

— Da, ştiu acest lucru. Am văzut-o o dată sau de două ori. Călărea de când era copil, am înţeles. M-am întrebat dacă s-ar fi putut să aibă un accident în ultima vreme, un accident care să-i fi afectat cumva îndemânarea. Dacă s-ar fi speriat calul.

— De ce să se fi speriat calul? E un animal liniştit.

— Calul n-are nici o vină, zise Maiorul Phillpot. Nu e un exemplar nervos. Şi-a rupt Ellie ceva?

— Nu i-am făcut un examen medical complet, dar fizic nu pare să aibă ceva. S-ar putea să aibă totuşi ceva intern. Şi pe deasupra un şoc…

— Dar nu se moare dintr-un şoc, am zis.

— Oamenii mureau din cauza unui şoc pe vremuri. Dacă ar fi avut şi o insuficienţă cardiacă.

— În America spuneau că ar fi avut o afecţiune cardiacă – o inimă slabă – sau cam aşa ceva

— Hâm. Eu n-am prea găsit aşa ceva când am examinat-o. Cu toate acestea, nu avem o cardiogramă. Şi nici n-ar avea vreo importanţă acum. O să ştim mai târziu. După anchetă.

Se uită la mine cu atenţie, apoi mă bătu pe umăr.

— Du-te acasă şi bagă-te-n pat, zise. Dumneata eşti cel care suferă de-un şoc.

În felul ciudat în care se ivesc şi se adună oamenii ca din pământ, ne pomenirăm cu doi, trei oameni care apărură lângă noi. Un excursionist, care se abătuse din drumul lui, văzându-ne grupul, o femeie îmbujorată care se ducea la o fermă pe scurtătură şi o bătrână. Se scoaseră exclamaţii şi se făcură presupuneri.

— Sărmana doamnă tânără

— Cât e de tânără! A fost aruncată de pe cal, nu-i aşa?

— Ei, niciodată nu ştii când e vorba de cai

— E d-na Rogers, stăpâna de la „Turnuri” americanca.

După ce toată lumea scosese o exclamaţie şi se mirase, bătrânul care lucra pe drum vorbi. Ne furniză informaţii. Dând din cap ne spuse:

— Trebuia să se-ntâmple, să se-ntâmple.

— Ce să se-ntâmple? Întrebă doctorul cu o voce aspră, întorcându-se spre el.

— Am văzut calul fugind de parcă mânca pământul!

— Ai văzut-o pe doamnă căzând?

— Nu, n-am văzut-o. Călărea pe la marginea pădurii când am văzut-o şi pe urmă m-am întors să tai pietrele pentru drum. Iar după o vreme am auzit zgomot de copite, m-am uitat şi am văzut calul galopând. Nu m-am gândit că ar fi vorba de un accident. Am crezut că poate doamna a coborât de pe cal şi a lăsat calul se se plimbe singur. Şi nici nu venea spre mine, se ducea în altă direcţie.

— N-ai văzut-o pe doamna Rogers zărind pe pământ?

— Nu, pentru că nu văd prea bine departe. Am văzut calul pentru că era ca o umbră pe linia orizontului.

— Călărea singură? Era cineva cu ea sau în apropierea ei?

— Nu, nu era nimeni. Era singură. Călărea nu departe de mine, în spatele meu, în direcţia aceea. Se îndrepta spre pădure, cred. Nu, n-am văzut pe nimeni altcineva cu excepţia ei şi a calului.

— S-ar fi putut să fie ţiganca aia care o speria, zise ţăranca cu obrajii îmbujoraţi.

M-am clătinat

— Ce ţigancă? Când?

— Oh, trebuie să fi fost – el bine – cu trei, patru ore în urmă când am coborât spre fermă, de dimineaţă. Cam pe la zece fără un sfert am văzut-o pe ţigancă. Cea care locuieşte în căsuţa din sat. Cel puţin aşa cred. Nu eram chiar foarte aproape ca să fiu foarte sigură. Dar e singura fiinţă care se plimbă pe-aici îmbrăcată într-o haină roşie. Urca pe cărarea dintre copaci. Cineva mi-a spus că îi înşirase lucruri ciudate tinerei doamne. O ameninţase. Îi spusese că se va întâmpla ceva rău dacă nu va părăsi aceste locuri. Avea un ton foarte ameninţător, aşa am auzit.

— Ţiganca, am rostit ca pentru mine, deşi destul de tare. „Moşia Ţiganului”. Amărăciunea îmi acoperea cuvintele. Aş vrea să nu fi văzut niciodată acesta locuri.

CARTEA A TREIA.

Mi se pare cu totul inexplicabil cât de greu îmi amintesc ceea ce a urmat. Vreau să spun înlănţuirea tuturor evenimentelor care au urmat. Până la moartea Elliei totul este clar în mintea mea. Nu eram deloc sigur de unde să încep, aici era totul. Dar de atunci simţeam că un cuţit mi-ar fi tăiat viaţa în două. Ceea ce a urmat după moartea Elliei mi se părea a fi o viaţă pentru care nu fusesem pregătit. O înghesuială cumplită de oameni şi de întâmplări în care eu nu mai controlam nimic. Lucrurile se învârteau în jurul meu

fără ca eu să particip la evenimente. Aşa cel puţin mi se părea.

Toată lumea era foarte drăguţă cu mine. E ceea ce îmi amintesc cel mai bine. Stăteam fără nici un rost şi priveam năucit şi nu ştiam ce să fac. Greta, parcă o văd, era în elementul ei. Avea acea putere uluitoare pe care o au unii de a se ocupa de tot ce e necesar, de a stăpâni situaţia. Era în stare să se ocupe de toate acele detalii neînsemnate de care oricine trebuie să se ocupe. Eu n-aş fi fost în stare de aşa ceva.

Cred că primul lucru de care îmi amintesc limpede după ce au luat-o pe Ellie de la locul cumplit, iar eu a trebuit să mă întorc acasă la mine, la noi – acasă – mă rog.

— A fost când doctorul Shaw a venit şi mi-a vorbit. Nu ştiu cât trecuse. Era liniştit, cu o voce blândă, un ton echilibrat. Îmi explica lucrurile răspicat, cu bunătate.

Ce trebuia aranjat. Îmi aduc aminte că a folosit cuvântul aranjamente. Era un cuvânt cumplit, îl uram aşa cum urăsc tot ce ţine de el. Lucrurile care în viaţă înseamnă cuvinte mari – Dragoste – sex – existenţă – moarte – ură – mi se păreau că nu reprezintă ceva ce ne guvernează zilele.

Sunt o mulţime de lucruri ce ne şicanează, ne degradează, pe care trebuie să le îndurăm, la care nu ne gândim decât atunci când ne traversează viaţa. Antreprenorii de pompe funebre, aranjamentele privind înmormântarea, anchete. Şi servitorii care intrau prin camere şi trăgeau storurile. De ce să fie storurile trase pentru că Ellie murise? Nişte nerozii, toate astea!

De aceea cred, îmi aduc aminte, că m-am simţit îndatorat doctorului Shaw, care a izbutit să facă faţă unor momente atât de delicate, cu atât de mult tact şi sensibilitate, explicându-mi de exemplu, de ce anumite corvoade, cum este o anchetă, trebuie suportate. Îmi vorbea destul de rar, pentru ca să fie sigur că pricepeam ceea ce îmi spunea.

Nu ştiam cum se desfăşoară o anchetă. Doar nu participasem la niciuna. Mi s-a părut a fi ceva ireal şi făcut

cu un amatorism curios. Judecătorul de instrucţie era un bărbat scund care-şi dădea aere şi purta un pince-nez. A trebuit să-i arăt actele, să-i spun când am văzut-o pe Ellie ultima dată la micul dejun şi când a plecat în plimbarea ei obişnuită călare ca şi înţelegerea pe care o aveam să ne întâlnim la prânz. Mi s-a părut, am spus, ca de obicei, într-o perfectă stare de sănătate.

Mărturia doctorului Shaw era neconcludentă, obişnuită. Nu existau semne de violenţă, un os, clavicula, parcă, fracturată şi nişte vânătăi ca urmare a căderii de pe cal – totul se petrecuse în momentul morţii. Se pare că nu se mai mişcare după ce căzuse. Moartea, după părerea lui, intervenise instantaneu. Nu exista o cauză organică care să fi provocat moartea, dar nu putea să ofere o altă explicaţie decât că decesul ar fi intervenit în urma unei crize cardiace, consecinţa unui şoc. Atât cât am putut să înţeleg din limbajul medical folosit a fost faptul că Ellie murise din cauza unei asfixieri – ca rezultat al unei lipse de aer. Organele ii erau intacte, conţinutul stomacului normal.

Greta, care depuse şi ea mărturie, accentua mai degrabă voit şi cu mai multă insistenţă decât o făcuse faţă de Doctorul Shaw mai înainte că Ellie suferise de o anumită boală de inimă cu trei sau patru ani în urmă. Nu auzise nimic precis, dar rudele Elliei spuseseră o dată sau de două ori că inima ei era slabă şi că trebuie să aibă grijă să nu se obosească. Nu auzise nimic altceva în afară de asta.

Pe urmă au fost întrebaţi oamenii care văzuseră ceva sau fuseseră în vecinătatea locului atunci când avusese loc accidentul. Bătrânul care tăia piatră pentru drum a fost primul. O văzuse pe doamnă trecând pe lângă dânsul la o distanţă cam la cincisprezece iarzi. Ştia cine era, deşi ea nu vorbise niciodată cu el. Era doamna de la casa cea nouă.

— O ştiai din vedere?

— Nu, nu o ştiam chiar din vedere, domnule, ştiţi, am recunoscut calul. Avea chişiţa albă. Fusese ai domnului Carey, cel de peste deal, de la Shettlegroom. Nu s-a auzit

nimic rău despre el, era cuminte, liniştit, numai bun de călărit pentru doamne.

— Când i-ai văzut, calul dădea semne de nervozitate? O necăjea pe doamna în vreun fel?

— Nu, era destul de liniştit Şi era şi o dimineaţă frumoasă. Nu se afla multă lume prin preajmă, zise bătrânul. Cel puţin el nu observase. Poteca aceea, tăind ţinutul mlăştinos, nu prea era folosită decât pentru a scurta drumul dintre ferme. Mai era un drum care traversa regiunea, dar cam la o milă depărtare. Văzuse un trecător sau doi, dar nu ceva care să-i atragă atenţia. Un bărbat pe bicicletă, un altul pe jos. Erau destul de departe de el, ca să vadă cine erau şi oricum nu le ar fi dat importanţă. Mai devreme de a o fi văzut pe doamnă călare, o văzuse pe bătrâna Lee sau cel puţin aşa i se păruse. Venea pe cărare spre el, iar pe urmă, deodată, a luat-o într-o parte şi a intrat în pădure. De altfel, se plimba destul de des prin ţinutul mlăştinos şi intra sau ieşea din pădure.

Judecătorul întrebă de ce d-na Lee nu era şi ea prezentă. El înţelesese că fusese şi ea convocată.

Şi i se mai spusese că d-na Lee părăsise satul puţin mai înainte, nimeni nu ştia încotro plecase. Nu lăsase nici o adresă. Nu era obiceiul ei să lase vorbă, pentru că deseori pleca şi se întorcea, fără să anunţe pe cineva. Aşa că nu era nimic neobişnuit în asta. De fapt o persoană sau două spuseseră că aveau impresia că ea părăsise satul chiar înainte de accident. Judecătorul de instrucţie îl întrebă din nou pe bătrân.

— Crezi, totuşi, că era d-na Lee persoana pe care ai văzut-o?

— N-aş putea să spun că sunt sigur. S-ar putea să nu fie aşa. Era o femeie înaltă care rătăcea şi avea o haină roşiatică, aşa cum poartă d-na Lee uneori. Dar nu m-am uitat foarte atent. Eram ocupat. Dacă nu a fost ea, ar fi putut să fie altcineva. Cine ştie?

În rest repetă ceea ce ne spusese şi nouă. Văzuse pe doamnă călărind prin apropiere, aşa cum o văzuse de nenumărate ori. Nu dăduse importanţă faptului. Numai pe urmă văzuse calul galopând singur. Părea că ceva îl speriase. „Cel puţin aşa arăta”. Nu putu să spună nici cât era ora. S-ar fi putut să fie unsprezece sau mai devreme. Văzuse calul mult mai târziu, departe. Se întorcea spre pădure.

Apoi judecătorul mă chemă iarăşi pe mine şi-mi puse alte câteva întrebări despre d-na Lee, d-na Esther Lee de la Căsuţa cu Viţă.

— Dumneata şi soţia dumitale o cunoşteaţi pe d-na Lee din vedere?

— Da, am răspuns, destul de bine.

— I-aţi vorbit?

— Da, de mai multe ori. Sau mai degrabă, am adăugat, ea ne-a vorbit.

— Te-a ameninţat vreodată sau a ameninţat-o pe soţia dumitale?

Am păstrat o clipă sau două de tăcere.

— Într-un fel a făcut-o, am spus încet, dar n-am crezut niciodată…

— Nu ai crezut niciodată, ce?

— N-am crezut niciodată că şi simte ceea ce spune, am răspuns.

— Ceea ce spunea suna a duşmănie împotriva soţiei dumitale?

— Soţia mea a menţionat o dată ceva în acest sens. A spus că avea impresia că bătrâna avea o pică pe ea dar nu putea să înţeleagă de ce.

— Aţi ameninţat-o vreodată, dumneata sau soţia dumitale, că o veţi alunga de pe aceste pământuri?

— Niciodată şi dacă a fost rostită vreo ameninţare aceasta a venit din partea ei, am răspuns.

— Aţi avut vreodată impresia că era alienată mintal?

M-am gândit puţin.

— Da, am zis, am avut această impresie. Am crezut că ajunsese să fie convinsă de faptul că pământul pe care ne-am construit noi casa îi aparţinea sau aparţinea tribului ei sau ce au ei. Era obsedată de asta, am adăugat încet. Cred că o luase razna de tot cu această obsesie.

— Înţeleg. Dar n-a trecut cumva şi la violenţe fizice în ceea ce-o privea pe soţia dumitale?

— Nu, am spus din nou încet, nu cred că ar fi corect să spunem aşa ceva. Totul se limita la acele preziceri ţigăneşti. „Vă va paşte nenorocul dacă veţi sta aici. Blestem pe capul vostru dacă nu plecaţi…”

— A rostit cuvântul moarte?

— Da; cred că l-a rostit. Dar n-am luat-o în serios. Cel puţin, m-am corectat, eu n-am luat-o în serios.

— Crezi că soţia dumitale a luat-o în serios?

— Mi-e teamă că uneori o lua. Bătrâna putea câteodată să te sperie destul de tare. Dar nu cred că îşi dădea seama de ceea ce spunea, sau făcea.

Audierea se termină cu anunţarea hotărârii judecătorului de a amâna termenul pentru două săptămâni. Totul ducea spre o moarte pricinuită de un accident, dar nu existau probe suficiente pentru a demonstra cum a survenit accidentul. A declarat că va amâna audierea până când va avea şi depoziţia doamnei Lee.

A doua zi după audiere m-am dus să-i văd pe Maiorul Phillpot şi i-am spus verde-n faţă că vroiam părerea lui. Cineva care părea să fie, după opinia bătrânului tăietor de piatră, doamna Lee se plimbase în pădure în acea dimineaţă.

— O ştii pe bătrână, am spus. Crezi că ar fi fost în stare să pricinuiască un accident cu bună ştiinţă? Şi din răutate?

— Nu prea pot să cred aşa ceva, Mike, zise el. Ca să faci un asemenea lucru trebuie să ai un motiv puternic. O răzbunare pentru ceva ce ţi s-a întâmplat. Ceva de genul ăsta. Şi ce-i făcuse Ellie? Nimic.

— Pare ceva ieşit din comun, ştiu. Dar de ce tot apărea în felul acela bizar, ameninţând-o pe Ellie şi spunându-i să plece? Părea să aibă ceva cu ea, dar ce putea să fie? Doar n-o întâlnise sau s-o fi văzut mai înainte. Ce era Ellie pentru ea decât o americancă, o străină? Nu există ceva care să ţină de trecut, vreo legătură.

— Ştiu, ştiu, zise Phillpot Nu pot însă să nu mă gândesc la faptul că există în povestea asta ceva care ne scapă, Mike. Nu ştiu dacă soţia ta a mai fost vreodată în Anglia înaintea căsătoriei voastre. Să fi locuit oare prin părţile astea vreo bucată de vreme?

— Nu, sunt sigur de asta. Deşi e destul de greu să afirmi aşa ceva. Nu prea ştiu mare lucru despre Ellie. Vreau să spun că nu ştiu ce cunoştinţe avea, pe cine întâlnea. Noi doi ne-am întâlnit doar… M-am recules şi m-am uitat la el. Nici nu ştii cum ne am întâlnit, nu-i aşa? Sigur că nu. Şi pe urmă am continuat: Nici n-ai ghici de aici într-o mie de ani. Şi fără voia mea am început să râd. După care m-am oprit. Am simţit că eram foarte aproape de o criză de isterie.

I-am văzut faţa răbdătoare aşteptând să devin din nou eu însumi.

Era un om de mare ajutor. Nu încăpea nici o îndoială în acest sens.

— Ne-am întâlnit aici, i-am spus eu. Adică pe „Moşia Ţiganului”. Tocmai citisem afişul privind vânzarea „Turnurilor” şi am urcat drumul spre deal, pentru că eram curios să văd locul. Şi aşa am văzut-o prima oară. Stătea acolo sub un copac. Cred c-am speriat-o sau poate ea m-a speriat pe mine. Oricum, aşa a început totul. De asta am venit să locuim aici în locul ăsta blestemat, cu ghinion.

— Aţi simţit asta mereu? Vreau să spun dacă aţi simţit că plutea ghinionul prin preajmă?

— Nu, adică da. Nu mai ştiu. Niciodată n-am vrut să admit aşa ceva. Dar cred că ea ştia. Cred că fusese speriată tot timpul. Şi apoi am spus ca pentru mine: Cred că cineva vroia s-o sperie înadins.

Vocea lui se auzi destul de aspru.

— Ce vrei să spui cu asta? Cine vroia s-o sperie?

— Pesemne că ţiganca. Dar într-un fel nu sunt prea sigur de asta… Bătrâna obişnuia să stea la pândă s-o aştepte pe Ellie, să-i spună că locul ăsta o să-i aducă ghinion. Să-i spună că ar trebui să plece de aici.

— Puh! Vorba-i trăda supărarea. Ar fi trebuit să-mi spui mai demult despre asta. Aş fi vorbit cu bătrâna Esther. I-aş fi spus că nu se cuvenea să se poarte aşa.

— De ce-a făcut-o? Am întrebat. Ce-a determinat-o?

— Ca multe alte persoane, zise Phillpot, îi plăcea să-şi dea importanţă. Îi place să le spună oamenilor să se păzească de anumite lucruri, să prevadă ce le va aduce viitorul şi să le ghicească norocul. Îi place să se creadă despre ea că ştie viitorul.

— Presupunând că, am zis încet, presupunând că cineva i-a dat bani. Mi s-a spus că era dornică să aibă bani.

— Da, îi plăceau banii foarte mult. Dacă cineva ar fi plătit-o – asta vrei să spui – ce te face să crezi aşa ceva?

— Sergentul Keene mi-a dat ideea, am răspuns. Nu m-aş fi gândit singur la aşa ceva.

— Da, înţeleg. Dădu din cap cu îndoială.

— Nu pot să cred, zise el, că ar fi încercat în mod deliberat s-o înspăimânte pe soţia ta, pentru ca să ajungă la un astfel de accident.

— S-ar putea să nu se fi gândit la un accident fatal. S-ar putea să fi făcut ceva ca să sperie calul, am zis. Să fi declanşat o petardă sau să fi pocnit o bucată de hârtie. Uneori, ştii, mă gândesc că a avut ceva personal cu Ellie, ceva de care eu nu ştiam nimic…

— Sună cam forţat.

— Locul ăsta i-a aparţinut vreodată? Pământul vreau să spun!

— Nu. Ţiganii ar fi fost alungaţi de pe locurile astea, probabil de mai multe ori. Ţiganii sunt mereu alungaţi din

anumite locuri, dar nu cred că păstrează resentimente pentru asta

— Nu, am zis, nu pare a avea vreo legătură cu asta. Dar mă întreb dacă nu cumva a fost plătită pentru vreun motiv pe care noi nu-l cunoaştem.

— Un motiv pe care nu-l cunoaştem? Ce motiv?

M-am gândit un minut sau două.

— Tot ce-o să spun o să pară poate fantastic. Să presupunem, aşa cum sugera Keene că cineva ar fi plătit o să facă ceea ce a făcut. Ce dorea acel cineva? Să zicem că vroia să ne facă pe amândoi să plecăm de aici. S-au oprit asupra Elliei, nu asupra mea pentru că eu nu m-aş fi speriat aşa cum s-a speriat Ellie Au înspăimântat-o pentru a acţiona asupra amândoura – să plecăm de aici. Dacă aşa e, înseamnă că există un motiv pentru care se vrea ca pământul să fie vândut din nou. Cineva, pentru un anumit motiv ne vrea pământul, am zis şi m-am oprit.

— E o sugestie logică, zise Phillpot, dar nu văd totuşi de ce ar fi făcut cineva asta?

— S-ar putea să se găsească pe aici vreun minereu de valoare, am continuat eu, de care nimeni nu ştie

— Hâm! Mă îndoiesc.

— Sau poate o comoară ascunsă Oh, ştiu că sună absurd. Sau poate – ei bine – ceea ce s-a furat de la o mare bancă.

Phillpot dădea mereu din cap, dar ceva mai puţin vehement de data asta

— Cealaltă variantă, duce aşa cum am zis la o persoană care ai fi plătit-o pe d-na Lee. S-ar putea să fie vreun duşman necunoscut al Elliei.

— Ai putea să te gândeşti la cineva anume?

— Nu. Nu cunoştea pe nimeni aici. Sunt sigur de asta. Nu avea nici o legătură cu aceste locuri. M-am ridicat. Mulţumesc că m-ai ascultat, am zis.

— Aş vrea să pot fi de mai mare ajutor.

Am ieşit, învârtind între degete ceea ce aveam în buzunar. Apoi, hotărându-mă brusc m-am întors şi am intrat din nou

în cameră.

— Mai e ceva, ce aş fi vrut să-ţi arăt, am zis. De fapt, voiam să-l duc sergentului Kenne ca să văd ce ar putea să facă cu el.

Am băgat mâna în buzunar şi am scos o piatră rotundă, învelită într-o bucată de hârtie pe care erau câteva litere tipărite.

— Azi de dimineaţă cineva a aruncat-o pe fereastră în timp ce-mi luam micul dejun, am spus. Am auzit zgomotul de geam spart şi m-am dus să văd ce este. Mai fusese aruncată o piatră pe fereastră îndată ce am venit aici. Nu ştiu dacă poate să fie aceeaşi persoană sau nu.

Am luat hârtia învelitoare şi i-am întins-o. Era o hârtie murdară, de proastă calitate. Erau şi nişte litere pe ea scrise cu o cerneală destul de ştearsă. Phillot îşi puse ochelarii şi despături bucata de hârtie. Mesajul era destul de scurt. Tot ce era scris acolo se rezuma la o propoziţie: „Soţia dumitale a fost omorâtă de o femeie”.

Sprâncenele lui Phillpot se ridicară a mirare.

— Extraordinar, zise el. Primul mesaj pe care l-ai primit era şi el tipărit?

— Nu pot să-mi amintesc acum. Era numai un avertisment, să plecăm de aici. Nu pot să-mi amintesc nici măcar ce scria acolo. Oricum se pare că era vorba de huligani. Pe când ăsta nu mai e acelaşi lucru.

— Crezi că a fost aruncat de cineva care bănuieşte ceva?

— S-ar putea să fie ceva, în genul răutăţilor din scrisorile anonime. Cred că se primesc destul de multe la ţară.

Îmi înapoia hârtia.

— Cred că trebuie să ţi urmezi primul gând şi s-o duci sergentului Keene. S-ar putea ca el să ştie mai multe decât mine despre asemenea lucruri.

L-am găsit pe sergentul Keene la postul de politic şi fu vizibil interesat de problemă.

— Se petrec lucruri ciudate pe-aici, zise el

— Ce credeţi că vrea să însemne asta? Am întrebat.

— E greu să mă pronunţ. S-ar putea să fie răutate îmbinată cu o acuzaţie conducând spre o anumită persoană.

— Adică acuzaţie să fie îndreptată direct împotriva doamnei Lee?

— Nu, nu cred că putem să spunem asta. S-ar putea – şi mi-ar plăcea să cred că ar putea fi aşa – s-ar putea ca cineva să fi văzut ceva sau să fi auzit ceva. Un zgomot sau un strigăt sau calul fugind de parcă ar fi mâncat pământul. Şi s-ar fi putut să fi dat peste cineva iar ei au văzut sau au întâlnit vreo femeie curând după aceea. Dar sună ca şi cum ar fi vorba de o altă femeie decât ţiganca, pentru că toată lumea crede că ţiganca este oricum amestecată în povestea asta. Aşa încât mesajul sună de parcă o alta, cu totul diferită femeie ar fi legată de eveniment.

— Dar ce ştiţi despre ţigancă? Am întrebat. Aveţi vreo veste despre ea sau aţi găsit-o?

Dădu din cap încet.

— Ştim câteva dintre locurile unde obişnuieşte să se ducă atunci când pleacă de aici. Spre Anglia estică. Are prieteni pe acolo printre triburile de ţigani. Au transmis că acum nu e acolo, dar probabil că au spus aşa, de formă. Se închid ca mormântul când e vorba de aşa ceva, ştiţi. E destul de cunoscută din vedere prin părţile acelea, dar nimeni nu a văzut-o. Cu toate astea eu cred că nu e aşa departe spre Anglia de est.

Era ceva ciudat în tonul cu care spusese aceste cuvinte.

— Nu prea înţeleg, am zis eu

— Judecaţi lucrurile în felul următor, e speriată. Are şi motive. A ameninţat-o pe soţia dumneavoastră, a speriat-o şi acum, iată, a provocat un accident iar soţia dumneavoastră a murit. Poliţia o urmăreşte. Ea ştie asta, aşa că se va duce la capătul lumii cum se spune. Va încerca să mărească pe cât îi stă în putinţă distanţa dintre noi şi ea. Dar nu va vrea să se arate. Îi va fi frică de mânia publică.

— Dar o s-o găsiţi? E o femeie cu multe ciudăţenii.

— Da, o s-o găsim până la urmă. Asemenea lucruri iau ceva timp. Asta numai dacă aşa s-a întâmplat.
— Crezi că s-a întâmplat altfel, nu-i aşa?
— Ei, doar ştiţi la ce mă gândeam tot timpul. De ce ar fi plătit-o cineva să spună lucrurile pe care le spunea?
— Pentru că aşa ar fi determinat o plecare mai grabnică, am sugerat eu.
— Dar şi altcineva ar fi fost grăbit să plece. Ar trebui să vă gândiţi la asta, domnul Rogers.
— Vrei să spui, am rostit încet, că şi persoana care o plătea.
— Da.
— Presupunând – că o femeie o plătea.
— Şi să mai presupunem că altcineva a avut această idee. Şi aşa au început să trimită mesaje anonime. Iar femeia s-ar putea să fie speriată. Nu a vrut să se întâmple asta, ştiţi. Oricât de mult ar fi dorit ca ţiganca s-o sperie pe soţia dumneavoastră şi s-o îndepărteze de aceste locuri, nu s-a gândit niciodată ca totul să se sfârşească cu moartea doamnei Rogers.
— Nu, am zis, Moartea nu era prevăzută. Voiau numai să ne sperie. Să o sperie pe soţia mea şi pe mine ca să plecăm de aici
— Şi acum cine va fi speriat? Femeia care a provocat accidentul. Şi asta e d-na Esther Lee. Şi ea va încerca să se dezvinovăţească, nu-i aşa? Va spune de fapt n-a fost ea. Va admite chiar că a fost plătită să facă asta şi va spune un nume. Va spune cine a plătit-o. Şi acelui cineva n-o să-i placă asta, nu-i aşa domnule Rogers?
— Vreţi să spuneţi că acea persoană necunoscută – acea femeie necunoscută – pe care o bănuim mai mult sau mai puţin – fără să ştim dacă există într-adevăr sau nu?
— Bărbat sau femeie, să zicem cineva care a plătit-o. Ei bine, acel cineva o va reduce la tăcere destul de repede, nu credeţi asta?
— S ar putea deci să fie moartă?

— E o posibilitate, nu sunteţi de aceeaşi părere? Întrebă Keene. Şi pe urmă schimbă brusc subiectul. Cunoaşteţi căsuţa numită „Folly”, de pe locul ce se găseşte pe culmea dealului, la capătul pădurii?

— Da, zisei, ce-i cu el? Soţia mea şi cu mine l-am amenajat şi l-am adus la o stare de întrebuinţare. Obişnuiam să mergem acolo din când în când, nu prea des. N-am fost de mult, oricum. De ce?

— Am fost la vânătoare prin apropiere. Am aruncat o privire. Nu era încuiat.

— Nu, am continuat, nu ne oboseam s-o încuiem. Nu era nimic de valoare acolo, numai nişte mobilă.

— Am crezut că poate d-na Lee s-ar fi ascuns acolo, dar n-am găsit nici o urmă de-a ei Am găsit, în schimb asta. V-o arătam oricum. Deschise un sertar şi luă din el o brichetă gravată cu aur. Era o brichetă de femeie şi avea o iniţială pe ea în diamante. Era litera „C”. Cred că nu e a soţiei dumneavoastră, nu-i aşa?

— Nu cu iniţiala „C”. Nu, nu e a Elliei, zisei. De altfel nu avea un asemenea obiect. Şi nu e nici a domnişoarei Andersen. Numele ei e Greta.

— Era undeva, parcă uitată de cineva care ar fi pierdut o E un lucru destul de scump, costă bani.

— C”, am spus, repetând iniţiala cu un aer gânditor. Nu pot să fac decât o singură trimitere la persoană – Cora. E mama vitregă a soţiei mele. Doamna van Stuyvesant, dar nu o prea văd căţărându-se către un asemenea loc pe o cărare năpădită de bălării. Şi nici n-a mai fost cu noi de foarte multă vreme. Cam de o lună. Nu-mi aduc aminte s-o fi văzut folosind o asemenea brichetă. Sau poate n-am băgat de seamă. S-ar putea să ştie ceva domnişoara Andersen.

— Ei bine, luaţi-o cu dumneavoastră şi arătaţi-i-o.

— Aşa voi face. Dacă e într-adevăr a Corei e destul de ciudat că nu am văzut-o acolo atunci când am fost ultima data. Deşi nu mi se pare a fi mare lucru. Observi ceva de acest gen zăcând pe podea – pe podea nu era, nu?

— Da, destul de aproape de divan. Desigur că oricine putea să folosească acel loc. E numai bun pentru un cuplu de îndrăgostiţi, să se întâlnească oricând. Vorbesc de localnici. Dar ar fi puţin probabil ca ei să-şi permită un lucru atât de costisitor.

— Pe urmă ar mai fi Claudia Hardcastle, am zis, dar mă îndoiesc că ar avea un obiect de acest fel. Şi ce să facă ea la „Folly”?

— Era o prietenă destul de apropiată de-a soţiei dumneavoastră, nu-i aşa?

— Da, am încuviinţat, cred că era cea mai bună prietenă a Elliei, aici. Şi îmi închipui că ştia că nu ne-ar fi deranjat faptul dacă folosea „Folly” oricând ar fi dorit.

— Ah, zise, sergentul Keene.

I-am aruncat o privire încărcată de reproşuri.

— Doar nu credeţi că poate Claudia Hardcastle sa fie o – o duşmancă de-a Elliei. Ar fi absurd.

— În aparenţă nu ar exista nici un motiv pentru care ar trebui s-o considerăm o astfel de persoană, dar cu femeile nu ştii niciodată de unde vine surpriza.

— Presupun – am început şi apoi m-am oprit pentru că ceea ce eram pe punctul de a rosti ar fi părut destul de caraghios.

— Da, domnule Rogers?

— Am impresia că doamna Hardcastle a fost căsătorită cu un american – un american al cărui nume era Lloyd; principalului curator al afacerilor soţiei mele în America este Stanford Lloyd. Dar sunt sute de persoane al căror nume este Lloyd şi oricum ar fi numai o coincidenţă să fie aceeaşi persoană Şi ce legătură ar avea cu toate acestea?

— Nu prea pare să aibă. Şi totuşi… Dar se opri.

— Partea nostimă este că am avut impresia că l-am văzut pe Stanford Lloyd în ziua accidentului – da – când luam masa la „George la Bartington”.

— Şi nu a venit să vă vadă?

Am dat din cap

— Era cu cineva care părea să fie d-na Hardcastle. S-ar putea să fie o confuzie din partea mea. Cred că ştiţi că fratele ei ne-a construit casa?

— S-a arătat interesată de casă?

— Nu, răspunsei, nu cred că-i place cum concepe fratele ei linia construcţiilor. Şi cu asta m-am ridicat. Mă rog, am cam abuzat de timpul dumitale. Încearcă să găseşti ţiganca.

— Puteţi să fiţi sigur că nu vom întrerupe căutarea. Şi judecătorul de instrucţie doreşte să o audieze.

Am spus la revedere şi am ieşit din clădirea poliţiei. Şi aşa cum se întâmplă să dai peste cineva despre care tocmai ai vorbit, în acelaşi moment Claudia Hardcastle ieşea din clădirea poştei pe lângă care treceam. Ne-am oprit amândoi. Îmi zise cu acea uşoară jenă pe care cineva o are când întâlneşte o persoană care a fost lovită de e nenorocire:

— Îmi pare rău, Mike, îmi pare rău pentru Ellie. Nu pot să spun mai mult. E cumplit când oamenii încearcă să ţi se adreseze. Dar trebuie – trebuie să spun – măcar – măcar atât.

— Ştiu, am rostit. Ai fost foarte drăguţă cu Ellie. Ai făcut-o să se simtă acasă aici. Îţi sunt recunoscător.

— Aş fi vrut să-ţi mai spun ceva şi m-am gândit că ar fi mai bine s-o fac acum, înainte să pleci în America. Am auzit că o să pleci în curând.

— Cât o să pot de repede. Mai am destule de pus la punct şi acolo.

— M-am gândit – dacă îţi vei scoate casa la vânzare – m-am gândit că vei încerca să faci ceva în acest sens înainte de a pleca şi aş fi dorit să fiu prima care să ştiu dacă pot să mă angajez la aşa ceva.

Am rămas înmărmurit. A fost ceva care m-a surprins într-adevăr. Era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat.

— Vrei să spui că ai dori să o cumperi? Am crezut că nici măcar nu-ţi place acest tip de arhitectură.

— Fratele meu Rudolf mi-a spus că este cel mai bun lucru pe care l-a făcut vreodată. Şi îndrăznesc să cred că el se pricepe. Presupun că vei dori un preţ foarte ridicat, dar să ştii că pot să fac faţă. Da, mi-ar plăcea să fie a mea.

Nu mi-am putut stăpâni gândul că totul era de un ridicol total. De câte ori venise în vizită nu-şi exprimase vreodată nici cea mai mică apreciere în legătură cu stilul casei noastre. Mă întrebam, aşa cum mi s-a mai întâmplat să mă întreb o dată sau de două ori, dacă există cumva vreo urmă de ataşament faţă de fratele ei. Chiar ţinea la el? Uneori avusesem impresia că îi detestă dacă nu cumva îl şi ura. Oricum vorbea despre el într-un mod foarte ciudat. Dar oricare i-ar fi fost sentimentele, ceva nutrea faţă de el… Şi se pare că era ceva important. Am dat din cap încetişor.

— Înţeleg că ai putut să te gândeşti că vreau să vând locul şi să plec pentru că aici şi-a găsit Ellie moartea, am zis eu. Dar de fapt nu e deloc aşa. Am trăit aici şi am fost fericiţi şi acesta e locul care o să-mi amintească cel mai bine. Nu voi vinde Moşia Ţiganului – sub nici un motiv! Poţi să fii sigură de asta.

Ochii noştri s-au întâlnit. Între noi începuse un soi de luptă. Ai ei s-au coborât în cele din urmă.

Mi-am adunat tot curajul şi am rostit:

— Nu e treaba mea, dar ai fost măritată o dată. Soţul dumitale se numea Stanford Lloyd?

Se uită la mine un moment fără să scoată o vorbă. După care zise brusc:

— Da, şi îmi întoarse spatele.

O pâclă deasă în care nu ştiam cum să mă mişc! E tot ce-mi amintesc când rememorez acele clipe. Gazetari punând întrebări – dorind interviuri – munţi de scrisori şi de telegrame – Greta făcând faţă solicitărilor.

Primul lucru de a dreptul uimitor a fost descoperirea adevăratei situaţii în legătură cu familia Elliei. A fost de a dreptul şocant să aflăm că erau, în cea mai mare parte a lor, nu în America, ci în Anglia. Era normal, poate în ceea ce o

privea pe Cora van Stuyvesant. Cum oferea imaginea unei fiinţe neobosite, mişcându-se dezinvolt prin Europa. În Italia, spre Paris, Londra, şi înapoi în America, spre Palm Beach, spre Vest şi spre ranch-ul care o aştepta întotdeauna, aici, acolo, pretutindeni. În ziua morţii Elliei fusese la o distanţă de cincizeci de mile în căutarea unei case pentru a-şi satisface moftul de a avea aşa ceva şi în Anglia. Rămăsese în Londra pentru două sau trei zile ca să găsească noi agenţi imobiliari şi să dea alte ordine după care plecase în regiunea noastră ca să vadă alte imobile.

Descoperirăm că şi Stanford Lloyd călătorise în acelaşi avion pentru a participa la o întâlnire de afaceri la Londra. Fiinţele astea aflară de moartea Elliei, nu din telegramele pe care le trimiserăm în America, ci din presa engleză.

Se iscă o dispută aprinsă în legătură cu locul în care Ellie urma să fie înmormântată. Eu credeam că era normal să fie îngropată aici, unde murise. Aici, unde eu şi ea trăiserăm.

Dar familia ei se împotrivi cu tărie. Doreau ca trupul să fie adus în America, unde urma să fie înmormântată alături de strămoşii săi. Unde bunicul ei, tatăl mama şi ceilalţi îşi aveau rămăşiţele. Cred că de fapt aşa se cuvenea dacă stau să mă gândesc mai bine.

Andrew Lippincott veni să-mi vorbească despre aceasta şi o făcu într-o manieră rezonabilă.

— Nu a lăsat nici o recomandare privind locul unde ar dori să fie înmormântată, începu el.

— De ce ar fi făcut-o? Întrebai eu pe neaşteptate. Câţi ani avea? Douăzeci şi unu? Doar nimeni nu se gândeşte la douăzeci şi unu de ani că o să moară. Şi deci nici la locul unde ai dori să fii înmormântat nu te gândeşti. Dacă ne-am fi gândit la aşa ceva, atunci cred că am fi dorit să fim înmormântat amândoi în acelaşi loc, chiar dacă nu aveam să murim în acelaşi timp. Dar cine se gândeşte la moarte în floarea vieţii?

— O observaţie pertinentă, zise dl. Lippincott. Şi apoi mai spuse: Mi-e teamă că va trebui să vii şi dumneata în

America, să ştii. Sunt o mulţime de probleme de afaceri de care trebuie să te ocupi.

— Ce fel de afaceri? Ce am eu cu afacerile?

— O să ai destule de făcut, zise el. Nu-ţi dai seama că eşti principalul beneficiar al testamentului?

— Vreţi să spuneţi că sunt fiinţa cea mai apropiată de Ellie sau de ce?

— Nu. Ci datorită testamentului.

— Nu ştiam că a făcut un testament.

— Oh, da, zise Lippincott. Ellie era o tânără femeie de afaceri foarte meticuloasă. Trebuia să fie. A trăit într-o astfel de lume. A făcut un testament atunci când a devenit majoră şi pe urmă imediat după ce s-a căsătorit. Era la avocatul său din Londra cu rugămintea ca o copie să-mi fie trimisă şi mie. Făcu o pauză. Dacă vii în America, ceea ce te sfătuiesc să faci, cred că trebuie să-ţi spun că este necesar să-ţi plasezi afacerile în mâinile unui avocat cu reputaţie.

— De ce aş face-o?

— Pentru că, în cazul unei averi mari, depuneri, investiţii în diverse domenii, vei avea nevoie de un consilier abilitat.

— Da, şi eu nu sunt în stare să mă descurc în astfel de probleme, am spus cu amărăciune, într-adevăr nu sunt.

— Înţeleg, zise Lippincott.

— Nu aş putea să las totul în seama dumitale?

— Ai putea, desigur.

— Ei bine, atunci există vreo piedică?

— Cu toate acestea, cred că ar trebui să fii reprezentat separat. Acţionez deja în numele câtorva membri ai familiei şi s-ar putea isca un conflict de interese. Dacă laşi totul în mâinile mele, voi avea grijă ca interesele ţi să fie reprezentate de un avocat recunoscut drept o capacitate.

— Mulţumesc, am zis, eşti foarte amabil.

— Dacă pot să fiu puţin imprudent, se uită la mine un pic cam stingherit – şi îmi plăcu să-l ştiu că era pe cale să facă o imprudenţă.

— Da? Am zis.

— Te-aş sfătui să fii foarte grijuliu cu tot ce semnezi. Orice document de afaceri. Înainte de a semna să citeşti în întregime şi cu multă grijă.

— Un asemenea document îmi va spune ceva dacă îl citesc?

— Dacă nu-ţi va fi clar, îl vei înmâna sfătuitorului dumitale legal.

— Încerci să mă previi împotriva unei anumite persoane? Am întrebat eu, simţind cum mi se trezeşte interesul.

— Nu e o întrebare la care să pot răspunde, zise dl. Lippincott. Dar îţi voi spune numai atât: Când e vorba de sume mari de bani este de dorit să nu ai încredere în nimeni.

Deci mă prevenea împotriva cuiva dar nu avea să-mi dea nici un nume. Am putut să văd asta. Era oare Cora? Sau avea vreo bănuială – poate o bănuială mai veche împotriva lui Stanford Lloyd? Un bancher atât de prosper, de o bonomie atât de evidentă, atât de bogat şi fără griji care fusese de curând în Anglia cu afaceri? Să fi fost Unchiul Frank care ar fi putut să-mi strecoare niscaiva documente de care să nu-mi dau seama? Am avut dintr-o dată viziunea fiinţei mele, un biet neofit, o victimă înotând într-un lac plin de crocodili care-mi zâmbeau fals a amiciţie.

— Lumea e un loc al răutăţilor, îmi spuse dl. Lippincott.

Avea poate să rostesc o stupizenie, dar îi pusei totuşi e întrebare.

— Moartea Elliei favorizează pe cineva?

Se uită la mine cu o privire plină de asprime.

— E o întrebare destul de curioasă. De ce o pui?

— Nu ştiu. Mi-a venit, aşa deodată în minte.

— Te favorizează pe dumneata, rosti el.

— Da, bine, zisei eu Asta am priceput. Dar am întrebat ca să ştiu dacă mai favorizează pe altcineva?

Domnul Lippincott păstră o tăcere destul de lungă.

— Dacă vrei să spui, rupse el tăcerea, că testamentul Fenellei ar favoriza anumite alte persoane în ordinea

importanţei, s-ar putea să fie aşa într-o oarecare măsură. Câţiva servitori bătrâni, o guvernantă bătrână, o instituţie sau două de caritate, dar nimic altceva. Există o dispoziţia în ceea ce-o priveşte pe d-ra Andersen, dar suma nu e aşa de mare pentru că stabilise, după cum probabil ştii, o sumă destul de mare pentru d-ra Andersen.

Am încuviinţat. Ellie îmi spusese că întreprinsese ceva în acest sens.

— Ai fost bărbatul ei. Nu avea nici o altă rudă mai apropiată. Dar cred că întrebarea dumitale nu se referea numai la aşa ceva.

— De fapt nu ştiu la ce m-am gândit când am pus-o, am răspuns. Dar oricum, într-un fel sau altul, ai reuşit domnule Lippincott, să mă faci să devin bănuitor. Bănuitor nu ştiu pe cine, sau de ce. Numai – ei, bine – bănuitor. Nu mă pricep la finanţe, am adăugat.

— Nu, asta e numai în aparenţă. Dă-mi voie să-ţi spun că nici eu nu am clar conturată ideea sau vreo bănuială anume. Dar la moartea cuiva se face de obicei un bilanţ al afacerilor acelei persoane. Lucrul acesta se poate face repede sau poate fi amânat un timp.

— Ceea ce vrei să spui, de fapt, este că cineva ar dori să se facă totul mai repede, dar să se folosească de cei care vor să amâne. Şi să ajungă să mă determine să semnez acele amânări – sau cum le zici unor asemenea hârtii.

— Dacă afacerile Fenellei nu erau, să zicem, într-o stare destul de bună, ei bine, s-ar putea că moartea ei prematură să favorizeze pe cineva, n-o să dăm nume, pe cineva care în felul acesta şi-ar şterge urmele mai uşor dacă ar trebui să trateze cu o persoană mai puţin avizată, cum ai fi dumneata. Am mers destul de departe şi n-aş mai vrea să discut pe marginea unui asemenea subiect. Nu ar fi echitabil.

A urmat o slujbă religioasă destul de simplă, ţinută în bisericuţa din apropiere. Dacă aş fi putut să nu asist, ar fi fost mai bine pentru mine. Îi uram pe toţi cei care mă tot

priveau, înşiruindu-se într-o coadă destul de lungă în afara bisericii. Ochii curioşi. Greta mă scoase din încurcătură. Nu cred că-mi dădusem seama până acum ce caracter tare avea şi cât putea să te bizui pe ea. Se ocupă de toate, comandă florile, serviciul religios. Am înţeles de ce Ellie ajunsese să depindă atât de mult de Greta. Nu sunt pe lumea asta multe fiinţe ca Greta.

Oamenii din biserică erau, în cea mai mare parte, vecinii noştri. Pe câţiva dintre ei de-abia dacă-i cunoşteam. Dar am observat un chip pe care îl mai văzusem undeva, dar pe care nu am putut pe moment să-l aşez undeva precis. Când ne-am întors acasă, Carson mi-a spus că în sufragerie se afla un domn care mă aştepta.

— Nu pot să văd pe nimeni astăzi. Expediază-l! Nu trebuia să-l laşi să intre!

— Iertaţi-mă, domnule, dar a spus că este o rudă.

— O rudă?

Deodată mi-am adus aminte de omul pe care-l văzusem în biserică.

Carson îmi întinse o carte de vizită.

Pentru o secundă nu-mi spuse nimic. Dl. William R. Pardoe. Am întors-o şi pe o faţă şi pe cealaltă şi am dat din cap. I-am dat-o Gretei.

— Ştii cumva despre cine e vorba? Am întrebat. Faţa mi se pare familiară, dar nu pot s-o plasez. Poate e unul din prietenii Elliei.

Greta îmi luă cartea de vizită din mână şi se uită la ea. Apoi zise:

— Desigur.

— Cine e?

— Unchiul Reuben. Îţi aduci aminte. Vărul Elliei. Cred că ţi-a vorbit de el, nu-i aşa?

Mi-am amintit atunci de ce faţa mi se părea familiară. Ellie avea câteva fotografii în salonaşul ei cu o parte din rude. Iată de ce faţa mi se păruse cunoscută. O văzusem numai în fotografie.

— Vin, am zis.

Am ieşit din cameră şi m-am dus în sufragerie. Dl. Pardoe se ridică în picioare şi zise:

— Michael Rogers? S-ar putea să nu-mi ştii numele, dar soţia dumitale a fost verişoara mea. Îmi spunea Unchiul Reuben, dar nu ne-am întâlnit, ştiu. E prima dată când vin aici de la căsătoria voastră.

— Desigur că ştiu cine eşti.

Nu aş prea avea cum să-l descriu pe Reuben Pardoe. Era un tip voinic, cu o faţă largă şi o privire destul de absentă ca şi cum se gândea tot timpul la altceva. Dar după câteva momente de conversaţie îţi dădeai seama că era e persoană care profita de o ocazie mai mult decât ţi-ai fi putut închipui.

— Nu trebuie să-ţi spun cât de şocat şi de mâhnit am fost atunci când am auzit de moartea Elliei, zise el.

— Să trecem peste asta, am răspuns. Nu mă simt în stare să vorbesc despre asta.

— Da, înţeleg.

Avea o înfăţişare plăcută şi totuşi, în felul lui de a fi exista ceva care mă făcea să nu mă simt în largul meu. Şi cum Greta intra, am zis:

— O cunoaşteţi pe d-ra Andersen!

— Bineînţeles, răspunse. Ce mai faci Greta?

— Nu prea rău, fu răspunsul Gretei. De cât timp sunteţi aici?

— Cam de o săptămână sau două. M-am plimbat prin împrejurimi.

Şi dintr-o dată imaginea mi-a revenit. Am rostit, cedând primului imbold:

— V-am văzut deunăzi.

— Serios? Unde?

— La o licitaţie conacul Bartington.

— Îmi aduc aminte acum, zise el, da, da, cred că şi eu îmi amintesc de figura dumitale. Erai împreună cu un bărbat cam de vreo şaizeci de ani cu o mustaţă cafenie.

— Da, am încuviinţat, cu maiorul Phillpot.
— Păreaţi bine dispuşi, amândoi.
— Nici nu se putea mai bine, am întărit eu, şi am repetat cu o ciudată intonaţie aşa cum o şi făcusem în ziua aceea. Nici nu se putea mai bine.
— Da, la acea oră nu ştiaţi ce se întâmplase. Era în ziua accidentului, nu-i aşa?
— Da, o aşteptam pe Ellie să ia prânzul cu noi.
— Tragic, zise Unchiul Reuben, într-adevăr, tragic…
— Nu ştiam că sunteţi în Anglia. Cred că nici Ellie n-a avut nici cea mai vagă bănuială, am făcut eu o pauza aşteptând un răspuns din partea lui.
— Nu, nu ştia, întări el, nu-i scrisesem în prealabil. N-am ştiut cât timp îmi va lua ceea ce aveam de făcut aici, dar cum afacerea s-a încheiat mai repede decât mă aşteptam pe urmă m-am întrebat dacă voi avea timp după licitaţie să dau o fugă să vă văd.
— Aţi venit din Statale Unite pentru afaceri? Am întrebat
— Şi da şi nu, răspunse el. Cora voia de la mine o părere în legătură cu acea casă pe care intenţiona să o cumpere.
Şi mi-a spus unde stătea Cora în Anglia. Iar eu răspunsei:
— Noi nu ştiam asta.
— De fapt nu era prea departe de aici în ziua aceea, zise el.
— Era prin apropiere? Locuia într-un hotel?
— Nu, locuia la o prietenă.
— Nu ştiam că are prieteni prin părţile astea.
— O femeie pe care o cheamă – cum o cheamă oare? Hard – ceva în sensul ăsta. Hardcastle.
— Claudia Hardcastle? Eram surprins.
— Da. Era o prietenă apropiată a Corei. Cora o cunoscuse de pe vremea când aceasta era în Statele Unite. N-ai ştiut lucrul acesta?
— Ştiu puţine lucruri, am răspuns. Foarte puţine lucruri despre familie.
M-am uitat la Greta.

— Ai ştiut că mama vitregă a Elliei o cunoştea pe Claudia Hardcastle?

— Nu cred s-o fi auzit vreodată vorbind de ea, răspunse Greta. De asta Claudia n-a mai venit la întâlnire în ziua aceea.

— Ah, da, mi-am amintit eu, trebuia să meargă cu tine pentru cumpărături la Londra. Urma să vă întâlnâţi la Londra. Urma să vă întâlnâţi la gara din Market Chadwell.

— Da, şi n-a fost acolo. A telefonat aici după ce plecasem. A spus că a apărut pe neaşteptate o musafiră din America şi că nu poate s-o lase singură.

— Mă întreb dacă vizitatoarea americancă n-o fi fost cumva Cora, am izbucnit eu.

— Evident, zise Reuben Pardoe. Dădu din cap. Totul e atât de confuz, rosti şi continuă, înţeleg că ancheta s-a amânat.

— Da, am încuviinţat.

Îşi bău ceaşca şi se ridică.

— N-aş vrea să te mai deranjez, îmi zise. Dacă pot să te ajut cu ceva, stau la Hotelul Majestic în Market Chadwell.

Am răspuns că mi-e teamă că nu poate să mă ajuta cu nimic şi i-am mulţumit. Când am rămas singuri, Greta izbucni:

— Ce tot mai vrea şi ăsta? De ce-a venit aici? Şi pe urmă pe un ton tăios: Aş vrea să se ducă toţi de unde au venit.

— Mă întreb dacă o fi fost într-adevăr Stanford Lloyd cel pe care l-am văzut când am fost la George. N-am avut decât o frântură de moment imaginea lui.

— Ai spus că era cu cineva care semăna Claudiei, aşa că probabil el era. S-ar putea să fi trecut s-o vadă pe Claudia şi Reuben a venit s-o vadă pe Cora – ce harababură!

— Nu-mi plac deloc chestiile astea. Toţi s au găsit să se-nvârtească pe aici în ziua aceea.

Greta spuse că se întâmplă şi astfel de lucruri – ca de obicei era destul de veselă şi senină.

Nu mai aveam nimic de făcut pe „Moşia Ţiganului”. Am lăsat o pe Greta să aibă grijă de casă şi eu m-am îndreptat

spre New York să văd cum stau lucrurile şi pe acolo şi să iau parte la ceea ce simţeam că va fi cel mai cumplit lucru – înmormântarea Elliei.

— Te duci în gura lupului – zise Greta prevenindu-mă. Ai grijă de tine. Nu-i lăsa să te jupoaie de viu. Avea dreptate în legătură cu asta. Acolo era jungla. Am simţit asta de cum am ajuns acolo. Nu ştiam nimic despre junglă – în nici un caz despre o astfel de junglă. Simţeam că pierd terenul de sub picioare şi îmi dădeam seama de acest lucru. Nu eu eram vânătorul, eram vânatul. Erau oameni care mă fugăreau cu puşti printr-o pădure. Câteodată, presupun că am năluciri. Altădată poate că bănuielile mele erau justificate. Mi-aduc aminte de momentul când m-am dus la avocatul propus de dl. Lippincott (o persoană destul de scorţoasă care m-a tratat aşa cum ar fi tratat un medic generalist pe un bolnav). Fusesem sfătuit să scap de nişte proprietăţi – nişte mine parcă – la care acţiunile nu erau prea clare.

Mă întrebă cine mă sfătuise să fac aşa şi eu i-am răspuns că Stanford Lloyd.

— Ei, trebuie să verificăm, îmi zise. O persoană ca dl. Lloyd este în cunoştinţă de cauză.

După o vreme îmi spuse:

— Nu e nimic în neregulă în privinţa acţiunilor şi deci n-ar exista nici un motiv pentru care ar trebui să vindeţi acţiunile în grabă aşa cum aţi fost sfătuit. Deci, mai aşteptaţi.

Am avut atunci sentimentul că simţisem adevărata stare de lucruri, toată lumea mă urmărea. Ştiau cu toţii, desigur, că eram un novice când era vorba de finanţe.

Înmormântarea a fost foarte frumoasă şi în acelaşi timp oribilă. Cu mare pompă, aşa cum am bănuit. La cimitir valuri de fiori, cimitirul era precum un parc public şi toate însemnele unui doliu de potentaţi se asortau cu marmura neagră. Elliei nu i-ar fi plăcut deloc toată această

fanfaronadă, sunt sigur. Dar presupun, că familia avea un anumit drept la aşa ceva.

La patru zile de la sosirea mea la New York am avut veşti din Kingston Bishop.

Corpul bătrânei Lee fusese găsit în cariera părăsită de cealaltă parte a dealului. Murise de câteva zile! Mai fuseseră accidente acolo şi înainte şi se spusese că locul trebuia împrejmuit – dar nu se întreprinsese nimic în acest sens. Se diagnosticase o moarte accidentală şi se făcuseră recomandări Consiliului comunal pentru a împrejmui locul. Se găsi suma de trei sute ele lire în casa d-nei Lee, sub duşumea, în bilete de câte o liră.

Maiorul Phillpot adăugase într-un post-scriptum. „Sunt sigur că te vei întrista când vei auzi că doamna Claudia Hardcastle a fost aruncată, de pe cal în timp ce vâna. Moartea a survenit imediat.”

Claudia – omorâtă? Nu puteam să cred! Fu o lovitură nemaipomenită pentru mine. Două fiinţe – în decurs de o săptămână.

— Omorâte într-un accident de călărie. Mi se părea o coincidenţă aproape imposibilă.

Nu vreau să mai zăbovesc asupra perioadei pe care am petrecut-o în New York. Eram un străin într-o societate străină mie. Tot timpul simţeam că trebuie să fiu atent la ceea ce spuneam şi la felul cum mă comportam. Ellie, pe care numai eu o cunoscusem, Ellie care îmi aparţinuse numai mie, nu era acolo. Mă uitam şi vedeam numai o tânără americană, o moştenitoare a unei mari averi, înconjurată de prieteni şi relaţii sau rude îndepărtate, o familie care trăise aici de cinci generaţii. Şi ea venise precum o cometă care-mi invadase teritoriul.

Iar acum se întorsese ca să fie înmormântată cu ai ei, aici unde îi era şi casa. Într-un fel eram bucuros că se hotărâse pentru aducerea ei aici. Nu mi-aş fi simţit inima uşoară ştiind-o în micul cimitir de la poalele pădurii de pini, din afara satului. Nu, nu aşa aş fi fost împăcat cu acest gând.

— Întoarce-te de unde ai venit, Ellie, îi spusei în gând.

Din când în când acea melodie pe care ea obişnuia s-o cânte la chitară îmi revenea în minte. Îmi aminteam cum degetele ei atingeau strunele:

În fiecare Dimineaţă şi-n fiecare Noapte.

Se nasc fiinţe destinate Dulcei Plăceri şi îmi spuneam în gând: „Asta ţi se potriveşte. Tu te-ai născut pentru Dulcea Desfătare. Ai gustat Dulcea Desfătare acolo pe „Moşia Ţiganului„. Numai că n-a fost să fie. Acum s-a sfârşit. Te-ai întors acolo unde nu era poate prea multă desfătare, acolo unde nu erai fericită. Dar aici eşti acasă, în orice caz. Eşti printre ai tăi.” M-am întrebat deodată unde ar trebui să fiu când va veni şi pentru mine vremea să mor. Pe „Moşia Ţiganului”? S-ar putea. Mama ar veni să mă vadă întins în mormânt – dacă nu va fi ea însăşi moartă. Dar nu puteam să mă gândesc la mama moartă. Mă închipuiam mai degrabă pe mine mort. Da, va veni şi mă va vedea înmormântat. Poate că atunci asprimea chipului ei se va schimba. Am încercat să-mi mut gândul de la dânsa. Nu vroiam să mă gândesc la ea. Nu vroiam să mă duc aproape de ea sau s-o văd.

De fapt acest ultim gând nu era ceea ce doream într-adevăr. Nu se pune problema ca eu s-o văd pe ea, ci mai degrabă ca ea să mă vadă pe mine, să vadă de fapt prin mine şi să simt o nelinişte învăluindu-mă. Îmi spuneam în gând: „Mamele sunt ca nişte diavoli! De ce trebuie să vegheze asupra copiilor? De ce simt că ar şti totul despre copiii lor? Pentru că nu ştiu. Nu ştiu! Ar trebui să fie mândră de mine, să fie fericită pentru mine, încântată de viaţa pe care mi-am croit-o. Ar trebui!” Şi am încercat să-mi îndepărtez iarăşi gândurile de la dânsa.

Cât am stat în America? Nici măcar nu-mi aduc aminte. Mi s-a părut o lungă perioadă aceea când am mers ca urmărit de oameni ce mă priveau cu zâmbete false şi duşmănoase ca sufletele lor. Îmi spuneam în fiecare zi: „Trebuie să scap de tot. Trebuie să depăşesc toate astea. Şi apoi voi vedea.”

Era cuvântul mereu folosit. Folosit de mintea mea. Îl foloseam aşa cum foloseam altădată alte două cuvinte. Eu vreau…

Fiecare dintre cei de faţă a reuşit să se poarte cât mai frumos cu mine pentru că eram bogat. Potrivit testamentului Elliei, eram un om extrem de bogat. Mă simţeam foarte ciudat. Aveam investiţii pe care nu le înţelegeam, acţiuni, depuneri, proprietăţi. Şi n-aveam nici cea mai vagă idee ce să fac cu ele.

În ziua în care urma să mă întorc în Europa, am avut o lungă conversaţie cu dl. Lippincott. Totdeauna nu puteam să-i zic decât dl. Lippincott. Nu avea să devină vreodată Unchiul Andrew pentru mine. I-am spus că am de gând să-i retrag lui Stanford Lloyd administrarea investiţiilor mele.

— Într-adevăr! Sprâncenele-i stufoase se ridicară. Se uită la mine cu ochii săi vicleni drept în faţă şi m-am întrebat ce însemna cuvântul rostit pentru el.

— Crezi că e într-adevăr bine să fac asta? Am întrebat îngrijorat.

— Ai motive, presupun.

— Nu, nu am motive. O presimţire. Asta-i tot. Cred că pot să-ţi spun asta, nu-i aşa?

— Conversaţia noastră are caracter confidenţial, desigur.

— E-n regulă atunci. Simt că e un escroc.

— Ah, făcu dl. Lippincott, iar exclamaţia sa trăda interesul faţă de o asemenea afirmaţie. Dar aş spune că instinctul nu te înşeală.

Aşa că am ştiut că aveam dreptate, Stanford Lloyd plănuise să facă ceva cu acţiunile şi investiţiile Elliei. Am semnat o procură pentru Andrew Lippincott şi i-am înmânat-o.

— Eşti dispus să accepţi aşa ceva?

— În privinţa problemelor financiare poţi să ai deplină încredere în mine, îmi voi da toată osteneala în această privinţă. Nu cred că vei avea vreun motiv să te plângi vreodată.

M-am întrebat ce vroia să spună cu aceste cuvinte. Vroia să spună ceva. Cred că vroia să-mi spună că, deşi nu mă place, din punct de vedere financiar, îşi va da toată osteneala, pentru că, pentru el, eram soţul Elliei. Am semnat toate hârtiile trebuitoare. M-a întrebat cum aveam să fac drumul înapoi spre Anglia. Dacă aveam să iau avionul? Am spus că nu, că voi lua vaporul.

— Trebuie să-mi ofer un mic răgaz, i-am zis. Cred că o călătorie pe mare îmi va face bine.

— Şi unde ai de gând să te stabileşti?

— Pe „Moşia Ţiganului”, am răspuns.

— Ah, vei trăi acolo, vei locui acolo, nu?

— Da, am întărit.

— Am crezut că poate ai de gând s-o vinzi.

— Nu, am răspuns, şi acel „nu” a ţâşnit mai puternic decât mi-am putut închipui. Nu aveam de gând să mă despart de „Moşia Ţiganului”. Pământul acela era parte din visul meu, visul pe care-l avusesem de când eram tânăr fără căpătâi.

— E cineva care se îngrijeşte de ea cât timp ai fost aici?

Am răspuns că am lăsat totul pe seama Gretei Andersen.

— Ah, zise dl. Lippincott, da, Greta.

Parcă ar fi vrut să spună ceva în felul în care a rostit „Greta”, dar m-am făcut că nu observ. Dacă nu-i plăcea de ea era treaba lui. Totdeauna o arătase. A lăsat să se scurgă o pauză destul de stânjenitoare. După care m-am răzgândit. Am simţit că trebuie să spun ceva.

— A fost foarte bună cu Ellie, am adăugat. A hrănit-o când a fost bolnavă, a venit şi a stat cu noi toată acea perioadă. Nici nu ştiu cum să-mi manifest recunoştinţa faţă de ea. Nici nu ştii cum s-a comportat, nu-ţi poţi imagina cum a preluat totul după ce Ellie a fost omorâtă. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea.

— Deci aşa, într-adevăr. Vocea-i părea mai uscată ca de obicei.

— Îi sunt îndatorat.

— O persoană foarte competentă, zise dl Lippincott.

M-am sculat, i-am spus la revedere şi i-am mulţumit.

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti, zise dl Lippincott cu aceeaşi voce uscată şi adăugă:

— Ţi-am scris o scrisoare. Ţi-am expediat-o prin avion pe adresa „Moşiei Ţiganului”. Dacă vei merge cu vaporul o vei găsi acolo, aşteptându-te. Şi mai spuse: Călătorie plăcută.

L-am întrebat cu glas destul de nesigur dacă a întâlnit-o pe nevasta lui Lloyd – Claudia Hardcastle.

— Ah, vrei să spui pe prima lui nevastă Nu, n-am întâlnit-o. Căsătoria lor nu a durat mult, cred. După divorţ Lloyd s-a recăsătorit. Dar şi această căsătorie a sfârşit printr-un divorţ.

Deci aşa stăteau lucrurile.

Când m-am întors la hotel am găsit o telegramă. Mi se cerea să merg la un spital din California. Se menţiona acolo numele prietenului meu Rudolf Santonix care ceruse să mă vadă pentru că nu mai avea mult de trăit. Mi-am amânat plecarea anulând reţinerea pe vapor şi am zburat la San Francisco. Nu murise încă, dar se stingea destul de repede. Nu erau siguri, spuneau medicii, dacă el îşi va recăpăta cunoştinţa înainte de a muri, dar ceruse să mă vadă urgent. Am stat acolo, în acea încăpere de spital urmărindu-l, privind cum arăta cochilia unei fiinţe pe care am cunoscut-o. El avusese totdeauna înfăţişarea unui om bolnav, avusese mereu o paloare bizară, o fragilitate maladivă. Zăcea acum arătând ca o fiinţă intrată deja în ghearele morţii, ca o păpuşă de ceară. Stăteam acolo şi mă gândeam: „Aş vrea să-mi vorbească. Să-mi spună ceva. Măcar ceva înainte de a muri.”

Mă simţeam atât de singur, cumplit de singur. Scăpasem de duşmani şi ajunsesem lângă un prieten. De fapt, singurul meu prieten. Era singura fiinţă pe lumea asta care ştia totul despre mine, cu excepţia Mamei, dar nu vroiam să mă gândesc la Mama.

O dată sau de două ori m-am adresat unei surori şi am întrebat-o dacă nu e cazul să intervină cu ceva, însă ea a

dat din cap, spunând în acelaşi timp:

— S-ar putea să-şi recapete cunoştinţa, dar la fel de bine s-ar putea să nu-şi revină.

Aşa că am rămas să aştept. Şi apoi dintr-o dată a oftat şi s-a mişcat. Sora l-a ridicat cu foarte multă delicateţe. S-a uitat la mine, dar nu mi-am dat seama dacă m-a recunoscut sau nu.

Se uita la mine ca şi cum ar fi văzut prin mine şi dincolo de fiinţa mea. Şi pentru o clipă ceva nou a apărut în privirea lui. Mi-am zis: „M-a recunoscut, mă vede.” A rostit ceva foarte încet şi m-am aplecat deasupra patului pentru ca să prind ceva. Nu erau cuvinte care să aibă vreun sens. Corpul lui se cutremură sub un spasm neaşteptat se răsuci, îşi aruncă capul pe spate şi ţipă:

— Blestematule… De ce-ai făcut-o?

După care leşină şi se stinse.

Nu am înţeles ce a vrut să spună – şi nici nu puteam să mi dau seama dacă el însuşi a ştiut ce a spus.

În felul acesta a decurs ultima mea întâlnire cu Santonix. Mă întreb şi acum dacă ar fi auzit ceva din ceea ce aş fi putut să-i spun. Aş fi vrut să-i mai spun încă o dată că tot ce aveam eu mai bun în lumea asta era casa făcută de el. Că această casă însemna totul pentru mine. Ciudat că putem să spunem aşa ceva despre o casă. Cred că ajungem s-o învăluim într-un simbolism care e numai al ei. Şi totul porneşte de la ceva pe care ţi-l doreşti, atât de mult, încât nici nu ştii cum să-l exprimi. Dar el a ştiut ce am vrut şi mi-a dat acel „ceva”.

Şi am devenit proprietarul acelui „ceva”. Şi mă întorceam acum la el.

Acasă. Să mă întorc acasă, era tot ce-mi doream când am ajuns pe vapor. Gândul mă sfredelea după care simţeam cum o oboseală de moarte punea stăpânire pe mine. Asta la început… Iar pe urmă simţeam un val de fericire care venea din adâncuri şi care se ridica deasupra mea. Mergeam acasă. Mergeam acasă.

Şi pentru marinarul de pe mare
Şi vânătorul de pe deal
Casa e steaua călăuzitoare…

Deci asta făceam în acel moment. Dar totul se terminase. Dădusem ultima dintre bătălii, ultima luptă. Era şi sfârşitul călătoriei.

Ceea ce trăiam mi se părea atât de depărtat de vremea neastâmpăratei mele tinereţi. Zilele în care-mi repetam: „Vreau, vreau” mi se păreau că trecuseră de-o veşnicie, când, de fapt, se scursese mai puţin de un an.

Am încercat să revăd totul – stând culcat în cabina mea şi gândindu-mă.

Zilele când mă-ntâlneam cu Ellie – vremurile acelea când toată lumea era a noastră în Regent's Park – căsătoria noastră civilă, casa – Santonix lucrând la ea – casa terminată. A mea, numai a mea. Eram eu – eu, cel care vroiam să fiu. Aşa cum am vrut să fiu întotdeauna. Am obţinut tot ceea ce mi-am dorit şi mă întorceam acum la acel, Tot”.

Înainte de a părăsi New York-ul, scrisesem câteva rânduri şi le expediasem prin poşta aviatică pentru a ajunge la destinaţie înaintea sosirii mele în Anglia. Îi scrisesem lui Phillpot Într-un fel am simţit că Phillpot va înţelege, deşi ceilalţi s-ar putea să nu înţeleagă.

Era mai uşor să-i scriu decât să vorbesc cu el. Oricum trebuia să ştie. Toată lumea trebuia să afle. Anumite persoane nu vor înţelege. Văzuse singur cât de apropiată fuseseră Ellie şi Greta şi cât de mult ajunsesem şi eu să depind de Greta, cât îmi va fi de greu să locuiesc singur în casa aceea unde trăisem cu Ellie dacă n-ar fi fost cineva care să mă ajute. Nu ştiu dacă reuşisem să aranjez şi să prezint faptele cum trebuia. Mi-am dat toată osteneala.

Aş vrea, scrisesem, să fii primul care află. Ai fost atât de bun cu noi, şi cred că vei fi singura fiinţă care va înţelege. Nu pot să suport să trăiesc singur pe „Moşia Ţiganului”. M-am gândit tot timpul cât am fost în America şi am hotărât că

de îndată ce mă voi întoarce acasă să-i cer Gretei să se căsătorească cu mine. E singura fiinţă cu care pot să vorbesc despre Ellie, vezi dumneata. Va înţelege. Poate că nu va vrea să se mărite cu mine, deşi cred că va vrea… Totul va fi ca şi cum am fi toţi trei împreună din nou.

Am scris de trei ori scrisoarea înainte de a ajunge să exprim ceea ce vroiam să spun. Phillpot ar fi trebuit s-o primească cu două zile înainte de sosirea mea.

Am ieşit pe punte în timp ce ne apropiam de Anglia. Priveam în zare la pământul care se apropia din ce în ce mai mult. Mă gândeam: „Aş fi vrut ca Santonix să fie cu mine.” Şi într-adevăr o doream. Aş fi dorit să ştie cum totul devenea adevărat. Aşa cum plănuisem – aşa cum gândisem – aşa cum dorisem.

Mă scuturasem de America. Mă scuturasem de escrocii şi leprele pe care le uram cu atâta înverşunare şi care, eram sigur, mă urau la fel de mult şi nu doreau decât să mă vadă doborât pentru că mă ridicasem de jos! Mă întorceam victorios. Mă întorceam la pinii mei şi la drumul în spirală ce şerpuia către vârful dealului spre casa care mă aştepta. Casa mea! Mă întorsesem la două lucruri pe care le doream. Casa mea – casa pe care o visasem, pe care o proiectasem, pe care o dorisem atât de fierbinte. Casa asta şi o femeie nemaipomenită… Am ştiut întotdeauna că voi întâlni într-o zi o femeie minunată. O întâlnisem. O văzusem şi ea mă văzuse. Ne-am cunoscut. O femeie nemaipomenită. Am ştiut din momentul în care o văzusem că îi aparţin, că îi aparţin în întregime şi pentru totdeauna. Eram al ei… Şi acum – în sfârşit – mă îndreptam spre ea.

Nimeni nu ştia că mă întorc la Kingston Bishop. Era întuneric şi. Eu venisem cu trenul, după care am mers pe jos de la gară spre casă. Nu vroiam să întâlnesc pe nimeni din sat în noaptea aceea. Nu în acea noapte…

Soarele apusese de-a binelea când am ajuns pe drumul spre casă. I-am spus Gretei când voi ajunge. Era acolo sus şi mă aştepta. În sfârşit! Terminaserăm cu toate subterfugiile

şi toate prefăcătoriile – faptul că nu-mi plăcea – râdeam eu în sinea mea – jucasem destul de bine rolul de la bun început. Că nu-mi plăcuse Greta, că nu vroiam să vină şi să stea cu Ellie. Da, fusesem foarte precaut. Cred că toată lumea fusese păcălită de atitudinea mea. Îmi aminteam de cearta pe care o avusesem pentru ca Ellie să ne audă. Greta mă ghicise chiar din primul moment când ne întâlnisem. Nu ne făcusem niciodată iluzii unul despre celălalt. Avea aceeaşi minte, aceleaşi dorinţi pe care le aveam şi eu. Vroiam Lumea, nimic mai mult! Vroiam să fim pe acoperişul Lumii! Vroiam să ne satisfacem orice dorinţă, orice ambiţie! Vroiam să avem totul, să nu ne refuzăm nimic. Mi-am amintit cum mi-am deschis inima către ea când ne-am întâlnit prima dată în Hamburg şi când i-am mărturisit freneticele-mi dorinţi de a fi proprietar. Nu am putut să-mi ascund haoticele dorinţi şi lăcomia faţă de Greta pentru că era marcată de aceeaşi lăcomie. Îmi spusese:

— Pentru tot ceea ce doreşti de la viaţă trebuie să ai bani.

— Da, am răspuns, şi nu văd cum o să fac rost de ei.

— Nu-i vei obţine prin muncă susţinută, asta se vede, conchise Greta.

— Prin muncă! Da, ar trebui să muncesc ani de-a rândul! Şi nu vreau să aştept. Nu vreau să ajung în amurg, am spus. Ştii povestea despre tipul acela Schilemann, cum a muncit, a trudit şi a făcut avere pentru ca să-şi vadă visul vieţii aievea şi s-a dus la Troia şi a început să sape pentru ca să găsească mormintele Troiei. Şi-a văzut visul, dar a trebuit să aştepte până când avea să împlinească patruzeci de ani. Eu nu vreau să aştept până voi fi un bărbat de vârstă mijlocie. Bătrân. Cu un picior în groapă. Vreau să am totul acum, când sunt încă tânăr şi puternic. Cred că şi tu la fel. Nu-i aşa?

— Da. Şi ştiu şi o cale prin care ai putea obţine acest lucru. E uşor. Mă întreb dacă te-ai gândit vreodată la aşa ceva. Ai trecere la femei, pariez. O văd. O simt.

— Crezi că de femei îmi arde mie – acum sau în general? E una singură pe care o vreau, am zis. Tu. Şi ştii asta. Îţi aparţin. Am ştiut acest lucru din momentul în care te-am văzut. Am ştiut de totdeauna că voi întâlni pe cineva ca tine. Şi te-am întâlnit. Şi îţi aparţin.

— Da, zise Greta, cred că aşa este.

— Amândoi vrem aceleaşi lucruri de la viaţă, am spus.

— Îţi spun eu că e uşor, continuă Greta. Uşor. Tot ce ai de făcut este să te însori cu o fată bogată, una dintre cele mai bogate fete din lume. Aş putea să-ţi aranjez eu aşa ceva.

— Fabulezi, am răspuns.

— Nu spun deloc poveşti, şi o să fie uşor.

— Nu, nu e de mine, am zis. Nu vreau să fiu bărbatul unei femei bogate. O să-mi cumpere ea lucruri şi o să mă ţină într-o colivie de aur şi nu e ce vreau eu. Nu vreau să fiu un sclav legat.

— Dar n-ai nevoie să fii. Asemenea chestii nu durează mult. Doar atât cât trebuie, Nevestele pot să şi moară.

M-am holbat la ea.

— Te-a şocat, continuă ea.

— Nu, nu m-ai şocat deloc, am răspuns.

— M-am gândit că nu vei fi. Poate am cam ars etapele. Se uita la mine cu un aer iscoditor, dar nu eram pregătit să-i răspund. Mai aveam unele rezerve faţă de ea. Există anumite secrete pe care un om nu e dispus să le împartă cu nimeni. Nu că aveam prea multe, dar nu-mi plăcea să mă gândesc la ele. Nu-mi plăcea să mă gândesc la primul dintre ele. O chestie prostească. Puerilă. Nimic important. Avusesem şi eu o dorinţă de a avea un ceas de mână, pe care un băiat – un coleg de clasă – îl primise de la un naş de al lui bogat. Tânjeam şi eu după aşa seva. Costa o groază de bani. Da, vroiam ceasul şi nu ştiam dacă aveam vreodată norocul să am ceva asemănător. Şi într-o zi ne-am dus să patinăm împreună. Gheaţa nu era destul de groasă ca să ne ţină. Iar noi nu ne gândiserăm la aşa ceva, Gheaţa s-a spart. Am patinat spre el. Se apucase cu mâinile de marginea

copcii. Gheaţa îi tăia mâinile. M-am aplecat ca să-l trag afară, desigur, dar în minutul ăla am zărit strălucirea ceasului. Şi mi-am spus; „Să presupunem că se duce la fund şi se îneacă”. M-am gândit cât de uşor a fost…

Totul s-a petrecut aproape fără să-mi dau seama, cred; nu ştiu când am desfăcut cureluşa, am apucat ceasul şi i-am împins capul sub apă în loc să încerc să-l trag afară Şi i-am ţinut capul sub apă. Nu s-a zbătut mult, era sub gheaţă. Ne-a văzut lumea şi a venit către noi. Credeau că încercam să-l scot afară! L-au scos afară în cele din urmă, opintindu-se niţel. Au încercat respiraţie artificială, dar era prea târziu. Mi-am ascuns comoara într-un loc anume unde mai puneam din când în când anumite lucruri pe care nu doream să le vadă Mama care mă întreba de unde le am. A dat într-o zi peste el, căutându-şi şosetele. Şi m-a întrebat dacă nu era ceasul lui Pete. Am spus că nu era al lui, binenţeles, era al unui băiat de la şcoală cu care făcusem un troc.

Mama mă enerva totdeauna, aveam impresia că ştie prea multe în privinţa mea. M-am enervat de-a binelea când a găsit ceasul. Bănuia ceva, cred. Nu putea să ştie, evident. Nimeni nu ştia. Dar obişnuia să se uite la mine într-un fel ciudat. Toată lumea a crezut că am alergat în ajutorul lui Pete, că am încercat să-l salvez. Nu cred ca ea să se fi gândit la aşa ceva. Cred că ştia. Nu vroia să ştie, dar necazul era că ştia prea multe despre mine. M-am simţit puţin vinovat un timp, dar a trecut.

Şi pe urmă mai târziu, când eram concentrat. Eram într-o tabără de aplicaţii. Un tip, care se numea Ed, şi cu mine fuseserăm într-un fel de tripou. Nu am avut noroc deloc, am pierdut tot ce aveam, dar Ed a câştigat ceva. Îşi schimbase jetoanele şi ne întorceam acasă; Ed avea buzunarele doldora. Se vedea că buzunarele-i gemeau de bancnote. La un moment dat un grup de huligani s-a năpustit asupra noastră. Erau destul de iuţi în mânuirea cuţitelor pe care le aveau asupra lor. Eu am fost rănit la braţ, dar pe Ed l-au înjunghiat. S-a prăbuşit. S-a auzit zgomot de paşi care se

apropiau. Huliganii au şters-o. Am putut să văd că dacă aş fi fost mai iute în reflexe… Şi eram iute! Reflexele mele sunt destul de bune – am scos repede o batistă, mi-am legat braţul, am scos cuţitul din rana lui Ed şi l-am înfipt în alte câteva locuri. A scos un oftat şi dus a fost. M-am speriat la început, o secundă sau două şi pe urmă am ştiut că o să fie bine. Aşa că am simţit – ei bine – ca şi cum nu se întâmplase nimic. Am fost mândru de mine că am gândit şi acţionat repede! Mi-am spus în sinea mea mai târziu: „Sărmanul Ed, totdeauna a fost un prost.” Nu mi-a trebuit prea mult timp ca să transfer banii din buzunarele lui în buzunarele mele. Nimic nu faci pe lumea asta dacă n-ai reflexe rapide şi dacă nu te foloseşti de ocazia potrivită. Necazul e că ocaziile nu se ivesc tot timpul. Unii se sperie când îşi dau seama că au omorât pe alţii Eu nu m-am speriat. De data asta chiar nu m-am speriat.

Îţi închipui că nu e un lucru pe care să doreşti să-l faci tot timpul. Nu şi dacă merită să-ţi pierzi vremea eu aşa ceva. Nu ştiu cum şi a dat seama Greta de acest lucru în ceea ce mă privea. Dar a ştiut. Nu vreau să spun că şi ar fi dat seama că eu am omorât câţiva oameni. Dar cred că şi-a dat seama că ideea crimei nu mă va şoca sau supăra. Iar eu am întrebat-o atunci:

— Ce tot spui acolo, Greta?

Ea mi-a răspuns:

— Pot să te ajut. Te voi pune în legătură cu una din cele mai bogate fete din America. Mă ocup într-un fel de educaţia ei. Locuiesc cu ea. Am o mare influenţa asupra ei.

— Şi crezi că o să se uite la cineva ca mine? Am întrebat eu. N-am crezut nici un minut că totul ar putea fi adevărat. De ce m-ar fi plăcut pe mine o fată bogată când putea să-şi aleagă oricând un bărbat arătos, sexy, chiar.

— Ai pe vino-ncoace, zise Greta. Fetele îţi dau târcoale, nu-i aşa?

Am mormăit ceva şi am zis că nu o duc prea rău.

— Nu a avut nici o legătură până acum. E prea bine păzită. Singurii tineri care au fost toleraţi în preajmă-i sunt nişte mucoşi, fii de bancheri, nişte mucoşi. E păstrată pentru un mariaj în stil mare, între mari mahări. Sunt înspăimântaţi să nu găsească cumva vreun Făt-Frumos care să alerge, de fapt, după banii ei. Şi normal că ea tocmai de ăştia se apropie. Sunt cu totul neobişnuţi pentru ea, pentru că nu-i vede în fiecare zi. Va trebui să joci un rol mare cu ea. Va trebui să te-ndrăgosteşti de ea la prima vedere şi să-i cazi la picioare. Va fi destul de uşor. Nu a avut niciodată un admirator. Ai putea să încerci.

— As putea să-ncerc, am zis eu cu o oarecare îndoială.

— Am putea să aranjăm totul, zise Greta.

— Familia ei va afla şi o va opri.

— Nu, nu vor şti, continuă Greta. Nu vor şti nimic despre asta. Sau vor şti când va fi prea târziu. Când veţi fi deja căsătoriţi.

— Deci asta e ideea ta.

Şi am vorbit pe îndelete despre ea. Am făcut un plan. Nu în detaliu, vă închipuiţi. Greta s-a întors în America, dar a rămas în legătură cu mine. Am avut mai multe meserii. I-am povestit despre „Moşia Ţiganului” şi ea mi-a spus că era exact ceea ce trebuia pentru a începe o idilă. Ne-am înţeles ca întâlnirea mea cu Ellie să aibă loc aici. Greta o montase pe Ellie şi o convinsese despre necesitatea unei case în Anglia unde putea să scape de cicăleala familiei când va deveni majoră.

Ei da, am pus la cale totul. Greta era un mare strateg. Nu cred că aş fi putut să concep planul singur, dar ştiu că mi-am jucat rolul de minune. Întotdeauna mi-a plăcut să joc câte ceva. Şi aşa s-a întâmplat totul. Aşa am întâlnit-o pe Ellie.

Pentru mine a fost o distracţie totul. Mă-nnebuneam după tot pentru că exista şi un risc în toată afacerea, o ameninţare că totul ar putea fi descoperit. Ceea ce mă făcea extrem de nervos erau momentele când trebuia să

dau ochii cu Greta. Trebuia să fiu sigur, vedeţi dumneavoastră, că nu mă dau de gol, prin felul cum uitam la ea. Ne înţelesesem ar fi fost mai bine ca persoana ei să-mi displacă, să mă prefac că sunt gelos pe ea. Şi aici m-am descurcat destul de bine. Îmi aduc acum aminte de ziua când a venit să stea cu noi. Am regizat o ceartă pentru ca Ellie să poată s-o audă. Nu ştiu dacă nu cumva ne-am întrecut pe noi înşine un pic. Nu cred. Câteodată eram destul de nervos că Ellie ar putea să descopere sau să afle ceva, dar nu cred că a bănuit ceva. Nu ştiu. Într-adevăr nu ştiu. Niciodată n-am ştiut de ce e-n stare Ellie.

Era foarte uşor să fii bărbatul Elliei. Era o dulceaţă. Da, era într-adevăr o dulceaţă. Uneori mi-era teamă de ea pentru că făcea anumite lucruri fără să-mi spună. Şi mai ştia şi lucruri pe care nu le bănuiam că le-ar putea şti. Dar mă iubea. Da, mă iubea. Uneori – cred că o iubeam şi eu…

Nu vreau să spun că era ca Greta. Greta era femeia căreia îi aparţineam. Era personificarea sexului. Eram făcut pentru ea şi ştiam că-i sunt pe măsură. Ellie era ceva diferit. Îmi plăcea să trăiesc alături de ea, vedeţi dumneavoastră. Da, lucrul acesta sună poate bizar acum, când mă gândesc la ceea ce a fost. Că am trăit alături de ea a fost o adevărată desfătare.

Notez toate acestea pe hârtie pentru că este ceea ce gândeam în acea seară când m-am întors din America. Când m-am întors pe acoperişul lumii, dobândind tot ce-mi dorisem, în ciuda tuturor riscurilor, tuturor pericolelor în ciuda faptului că săvârşisem o crimă atât de cumplită, aşa cum îmi repetam!

Da, totul a fost abil conceput, m-am gândit şi mi-am spus o dată sau de două ori, şi nimeni n-ar putea să descopere felul în care am procedat. Dar acum riscurile se risipiră, pericolele dispăruseră, şi iată-mă revenind pe Moşia Ţiganului. Veneam aşa cum mergeam în ziua aceea când am descoperit afişul pe zid şi am venit sus să văd ruinele casei vechi. Urcând drumul şerpuitor.

Şi atunci – am văzut-o pe Ellie. Vreau să spun că, atunci când urcam drumul, am văzut-o pe Ellie. Exact când am ajuns la cotitura drumului, în locul unde se petreceau accidentele. Era acolo, în acelaşi loc unde o văzusem mai înainte, stând în umbra copacului. Stătea acolo când s-a speriat puţin că m-a văzut şi am tresărit că am văzut-o. Acolo ne-am privit prima dată şi am venit de i-am vorbit, judecându-mi rolul tânărului îndrăgostit care e fulgerat la prima vedere de obiectul dragostei lui. Mi-am jucat prea bine rolul. Oh, vă spun eu, sunt un actor pe cinste!

Dar nu mă aşteptam s-o văd acum… Vreau să spun că nu puteam s-o văd, nu-i aşa? Dar o vedeam… Se uita – se uita drept la mine. Numai că era ceva care m-a înspăimântat – care m-a înspăimântat foarte mult. Se părea că nu mă vede – vreau să spun că ştiam că nu putea să fie de-a adevăratelea acolo – ştiam că era moartă – dar am văzut-o. Era moartă şi corpul ei era îngropat în cimitirul din S. U. A. Şi totuşi se uita la mine, stând sub brad. Nu, nu se uita la mine. Se uita ca şi cum aştepta să mă vadă şi era dragoste pe faţa ei. Aceeaşi dragoste pe care o văzusem în ziua când îşi mângâia corzile chitării. În ziua când îmi zisese: „Te uiţi la mine ca şi când m-ai iubi”. Şi eu am răspuns ceva caraghios precum: „Evident că te iubesc.”

M-am oprit mort de frică. Eram paralizat acolo în mijlocul drumului. Tremuram. Am zis tare: „Ellie!”

Nu s-a mişcat, stătea numai acolo, privind… Privea prin mine. Asta mă sperie cel mai mult pentru că ştiam că dacă mă gândeam pentru o clipă de ce nu mă vedea… Şi nu vroiam să ştiu. Nu, nu vroiam să ştiu acest lucru. Privind fix la locul unde mă aflam – şi nevăzându-mă. Atunci am început să fug. Alergam ca un laş către casă unde luminile atât de cunoscute mă ateptau. Am alergat până am reuşit să scap de panica nenorocirii în care intrasem. Era triumful meu. Mă întorceam acasă. Eram vânătorul care revenea de pe dealuri, acasă la lucrurile pe care le doream mai mult

decât orice pe lume, la femeia căreia îi aparţineam trup şi suflet.

Şi o să ne căsătorim şi o să trăim în Casă. Am obţinut tot ceea ce am plănuit! Am câştigat – Am pus mâna pa ce e al nostru.

Uşa nu era zăvorâtă! Am intrat scuturându-mi picioarele şi arătându-mă prin cadrul uşii de la bibliotecă. Şi acolo stătea Greta, aşteptându-mă lângă fereastră. Era superbă. Era cel mai frumos şi mai dulce lucru pe care-l văzusem vreodată Era precum o Brunhildă, o glorioasă Valkirie cu părul auriu strălucitor. Era întruchiparea feminităţii. Ne-am abandonat unul altuia cu o frenezie pe care o gustam numai în scurtele noastre întâlniri din sânul „Nebuniei”.

M-am aruncat drept în braţele ei precum un marinar care s-a întors de pe mare la ai săi. Da, a fost unul din cele mai frumoase momente din viaţa mea.

Pe urmă ne-am întors la lucrurile mărunte. M-am aşezat şi ea mi-a arătat o grămadă de scrisori care-mi erau adresate. Am pus mâna aproape în mod automat pe una care avea un timbru american pe ea. Era de la Lippincott. M-am întrebat ce o fi putând să-mi spună în ea, de ce să mi scrie o scrisoare.

— Ei bine, zise Greta cu o exclamaţie plină de satisfacţie, am făcut-o!

— Şi-ncă cum! Am adăugat.

Amândoi am râs, am râs sălbatic. Pe masă era şampanie.

Am deschis-o şi am băut în sănătatea noastră a amândurora.

— Locul ăsta e o minune, am zis uitându-mă de jur împrejur. E mai frumos decât puteam să mi-l amintesc. Santonix – dar nu ţi-am spus – Santonix a murit.

— Oh, Doamne, zise Greta, ce păcat. Deci era chiar bolnav?

— Sigur că era bolnav. Nu am vrut să mă gândesc la asta. M-am dus şi l-am văzut când a murit.

Greta se cutremură uşor.

— Nu mi-ar fi plăcut să fiu acolo. A spus ceva?
— Nu chiar. A zis că sunt un blestemat, un neghiob – ar fi trebuit să procedez altfel.
— Ce-a vrut să spună – cum altfel?
— Nu ştiu ce-a vrut să spună, am răspuns. Presupun că delira. Nu ştia despre ce vorbea.
— Ei, casa asta e un monument nemaipomenit în memoria lui, zise Greta. Cred că rămânem cu ea, nu-i aşa?
M-am uitat la ea a mirare.
— Bineînţeles. Crezi că e să mă duc să locuiesc în altă parte?
— Nu putem să locuim aici tot timpul anului. Înmormântaţi într-un sat ca ăsta?
— Dar aici vreau să trăiesc – aici am vrut tot timpul să trăiesc.
— Da, desigur. Dar, la urma urmelor, Mike, avem destui bani. Putem merge unde dorim! Putem să mergem de-a lungul şi de-a latul Continentului. Ne putem permite o vânătoare în Africa. Vom avea aventuri. Vom cumpăra de grămadă de lucruri. Vom merge în Extremul Orient. Nu-ţi place să ai o viaţă aventuroasă?
— Ba da, cred că da… Dar ne vom întoarce mereu aici, nu-i aşa?
Începusem să am un simţământ ciudat în sensul că ceva scârţia undeva. Nu mă gândisem decât la casa mea şi la Greta. Nu dorisem altceva. Dar ea dorea. Am înţeles asta. Şi nu era decât începutul. Începutul dorinţei de a avea lucruri. Începea să-şi dea seama că putea să le aibă. Şi am avut atunci o presimţire. Am început să tremur.
— Ce ţi se întâmplă, Mike? Tremuri. Ai răcit sau ce ai?
— Nu, nu e răceală, am răspuns.
— Dar ce s-a întâmplat?
— Am văzut-o pe Ellie.
— Ce vrei să spui? Cum adică ai văzut-o pe Ellie?
— În timp ce urcam, drumul şi când am ajuns la curba periculoasă, era acolo, stând sub un copac – privind –

privind către mine.
Greta se holbă.
— Nu fi ridicol! Ai început să aiurezi.
— S-ar putea să am vedenii. Aceasta e „Moşia Ţiganului”, la urma urmelor, Ellie era acolo, privind – arătând destul de fericită. Arăta cum era ca de obicei – ca şi cum ar fi stat tot timpul acolo şi avea să stea tot timpul acolo.
— Mike! Greta mă apucă de umăr. Mă scutură. Mike, nu mai spune astfel de lucruri. Ai băut ceva înainte de a ajunge aici?
— Nu, am aşteptat până să ajung aici. Ştiam că mă aştepţi cu şampanie.
— Hai s-o uităm pe Ellie atunci şi să bem în cinstea noastră.
— Era Ellie, am spus cu încăpăţânare.
— Sigur că nu era Ellie! Era numai o impresie de lumini – să zicem.
— Era Ellie şi stătea acolo. Se uita – mă căuta şi se uita la mine. Dar nu putea să mă vadă. Greta, Ellie nu putea să mă vadă. Mi se ridică vocea: Şi ştiu de ce nu putea să mă vadă. Ştiu de ce nu putea să mă vadă.
— Ce vrei să spui?
Şi atunci am şoptit pentru prima dată ceva ce se distingea cu greu de respiraţia mea:
— Pentru că nu eram eu. Nu eram acolo. Ea nu vedea decât „Nesfârşita Noapte”. Apoi am strigat cu o voce în care se simţea panica: „Unii sunt născuţi pentru Dulcea Desfătare, alţii sunt născuţi pentru Nesfârşita Noapte.” Eu, Greta, eu m-am născut pentru Nesfârşita Noapte.”
— Îţi aminteşti, Greta, am continuat, cum stătea ea acolo, pe sofaua aceea? Obişnuia să cânte cântecul ăsta la chitară, cu o voce dulce, melodioasă. Trebuie să-ţi aminteşti.
În fiecare noapte şi-n fiecare dimineaţă, îngânam eu cu respiraţia tăiată, unii se nasc pentru nefericire în fiecare dimineaţă şi-n fiecare noapte alţii se nasc pentru dulcea desfătare. Asta era Ellie, Greta. Ea se născuse pentru

dulcea desfătare. „Unii se nasc pentru dulcea desfătare, alţii pentru nesfârşita noapte.” Şi Mama ştia asta. Ea ştia că eu mă născusem pentru nesfârşita noapte. N-am ajuns încă acolo. Dar ea ştia. Şi Santonix ştia. El ştia că o luase pe drumul acela. Dar s-ar fi putut să nu fie aşa. A fost numai o clipă, o clipă când Ellie-şi cânta cântecul. Aş fi putut să fiu foarte fericit, căsătorit cum eram cu Ellie. Aş fi putut să continui căsătoria mea cu Ellie

— Nu, n-ai fi putut, zise Greta. Şi n-aş fi crezut că eşti fiinţa care să se piardă cu firea în asemenea hal, Mike. Din nou mă scutură de umăr. Trezeşte-te.

M-am uitat la ea fix.

— Îmi pare rău, Greta. Ce spuneam?

— Am crezut că ţi-au făcut ceva acolo, în America. Dar nu e asta. Te-ai descurcat, nu-i aşa? Vreau să spun, să întreb dacă toate afacerile merg bine?

— Totul e-n ordine, am zis. Totul e aranjat pentru viitorul nostru, viitorul nostru nemaipomenit.

— Vorbeşti cam ciudat. Aş vrea să ştiu ce zice Lippincott în scrisoarea aceea.

Am tras scrisoarea spre mine şi am deschis-o. Nu era nimic înăuntru, în afara unei tăieturi de ziar. Era o tăietură veche şi destul de ştearsă. M-am uitat la ea. Era o fotografie a unei străzi. Am recunoscut strada cu o clădire impunătoare ca fundal. Era o stradă în Hamburg cu puţini trecători care veneau spre cel care lua imaginea. Doi oameni în prim plan, de mână. Eram eu şi Greta. Aşa că Lippincott ştia. Ştiuse că o cunoşteam deja pe Greta. Cineva trebuie să-i fi trimis tăietura de ziar, fără vreo intenţie infamă. Ci numai pentru că se amuzase descoperind-o pe d-ra Greta Andersen mergând pe străzile IHamburgului. Ştiuse deci că o cunoşteam pe Greta şi mi-am adus aminte pe ce ton mă întrebase dacă o întâlnisem sau nu pe Greta Andersen. Eu negasem, bineînţeles, dar el ştia că eu mint. Atunci pesemne că a început să mă bănuiască.

Şi deodată mi s-a făcut frică de Lippincott. Nu putea, desigur, să bănuiască că am ucis-o pe Ellie. Dar bănuia că am omorât-o, totuşi.

— Ascultă-mă, i-am zis Gretei, ştie că ne cunoşteam dinainte. A ştiut de la început. L-am urât tot timpul pe acest vulpoi bătrân şi el te-a urât întotdeauna. Am continuat: Când va afla că avem de gând să ne căsătorim, atunci ne va bănui de-a binelea. Dar de fapt mi-am dat seama că Lippincott o bănuise cu siguranţă pe Greta, mă bănuise şi pe mine, ghicise că ne vom căsători, ne bănuia că ne cunoaştem, ne bănuia poate că suntem amanţi.

— Mike, când vei înceta să fii un iepure speriat? Da, asta eşti. Un iepure speriat. Şi eu care te-am admirat. Dau acum te văd risipindu-te, bucăţică cu bucăţică. Te sperii de oricine.

— Nu trebuia să-mi spui aşa ceva mie.

— Dar e adevărat.

— Nesfârşita Noapte.

Nu puteam să mă gândesc la altceva. Şi mă întrebam ce însemna cu adevărat. Nesfârşita noapte. Însemna întuneric, însemna că nu eram acolo ca să fiu văzut. Puteam să-i văd pe morţi, dar morţii nu puteau să mă vadă deşi trăiam. Ei nu puteau să mă vadă pentru că, de fapt, nu eram acolo. Bărbatul care o iubise pe Ellie nu era acolo. Intrase de bună voie în nesfârşita noapte. Mi-am aplecat şi mai mult capul spre pământ.

— Nesfârşita noapte, am repetat.

— Terminăm o dată cu tânguiala, ţipă Greta. Revino-ţi! Fii bărbat, Mike. Nu te lăsa copleşit de superstiţii de acest gen

— Cum aş putea să fac să scap? Am zis. Mi-am vândut sufletul., Moşiei Ţiganului„, ştii măcar asta? „Moşia Ţiganului” n-a fost sigură niciodată pentru nimeni. Nu a fost un loc sigur nici pentru Ellie şi nu e sigur nici pentru mine. Poate nici pentru tine.

— Ce vrei să spui cu asta?

M-am ridicat. M-am îndreptat spre ea. Da, am posedat-o cu o ultimă poftă nebună. Oare dragostea, ura, dorinţa – nu sunt toate la fel? Toate trei într-una şi una luând formele celor trei trăiri. N-aş fi putut s-o urăsc niciodată pe Ellie. Dar am urât-o pe Greta. Am savurat ura care mă cuprinse. Am urât-o din toată inima şi dorinţa bucuriei imediate m-a făcut să nu mai aştept căile cele sigure, n-am mai vrut să aştept ocazia aşa că m-am apropiat de ea.

— Căţea neruşinată! Căţea nesuferită! Cu părul tău blond, cu formele-ţi unduitoare, te simţi în siguranţă? Dar nu eşti în siguranţă cu mine înţelegi? Am învăţat să mă bucur de crimă, să mă bucur când omor oamenii. Eram emoţionat în ziua în care ştiam că Ellie va călări către moarte. Toată dimineaţa mi-a fost sufletul plin de bucurie gândindu-mă la crima care avea să se întâmple, dar nu am ajuns niciodată atât de aproape de crimă ca acum. Acum e altceva. Vreau ceva mai mult decât să ştiu că cineva va muri din cauza unei capsule pe care a înghiţit-o la micul dejun. Vreau ceva mai mult decât împingerea unei femei bătrâne într-o carieră. Vreau să-mi folosesc mâinile.

Greta era înspăimântată. Ea, căreia-i aparţinusem din ziua aceea la Hamburg, când o întâlnisem şi mă prefăcusem bolnav din cauza ei, renunţasem la slujbă pentru ea, numai ca să rămân cu ea. Da, atunci eram al ei, trup şi suflet. Dar nu-i mai aparţineam acum. Eram eu însumi. Ajungeam în regatul la care visasem.

Era într-adevăr înfricoşată. Îmi plăcea s-o văd aşa şi mi-am încleştat mâinile în jurul gâtului ei. Da, până şi acum, când stau şi aştern aceste rânduri despre mine (care închipuiţi-vă că e un lucru foarte plăcut), şi când am ajuns să descriu prin ceea ce am trecut şi ceea ce am simţit şi cum i-am amăgit pe toţi – ei bine.

— E un lucru minunat şi pot să spun că am fost nemaipomenit de fericit când am omorât-o pe Greta…

Nu prea mai e mare lucru de spus după aceea. Vreau să spun că lucrurile atinseră apogeul. Cred că ajungem să

uităm că nu poate fi nimic mai bun decât ceea ce trebuie să urmeze în comparaţie cu ce a fost. Am rămas mult timp stând acolo. Nu ştiu când au venit Ei. Nici nu ştiu dacă au venit toţi o dată… Şi nici nu cred că au putut sa fie acolo tot timpul pentru că nu m-ar fi lăsat s-o omor pe Greta. Am băgat de seamă că Dumnezeu a fost primul. Vreau să spun Maiorul Phillpot, nu Dumnezeu din ceruri. Sunt zăpăcit. Mi-a plăcut întotdeauna de omul ăsta, a fost bun cu mine. Era precum Dumnezeu în multe privinţe. Vreau să spun că dacă Dumnezu ar fi o fiinţă umană şi nu ceva supranatural, undeva în ceruri, cred că ar fi semănat cu Phillpot. Era un om cinstit, deschis şi blând. Avea grijă de lucruri şi de oameni. Încerca să-şi dea toată osteneala pentru semenii săi.

Nu-mi imaginam cât ştie despre mine. Mi-am adus aminte cum se uita într-un mod deosebit la mine în dimineaţa aceea în sala de licitaţie, spunându-mi că sunt „bine dispus”. Mă întreb dacă s-a gândit de ce s-a întâmplat să fiu bine dispus în dimineaţa aceea.

Şi pe urmă, când am fost numai noi doi şi ne-am ghemuit lângă grămăjoara de haine care devenise Ellie după… Mă întreb dacă a ştiut sau a avut vreo bănuială că aş fi avut vreun amestec în afacere…

După moartea Gretei, aşa cum v-am mai spus am rămas acolo în scaunul meu uitându-mă la paharul de şampanie Era gol. Totul era gol, foarte gol. Nu aprinsesem decât o lumină şi aceea era într-un colţ. Nu era prea puternică şi soarele apusese de mult. Stăteam şi mă întrebam ce o să se mai întâmple cu un fel de mirare prostească.

Şi după asta au început să apară. Au venit foarte încet sau eu nu mai auzeam şi nu vedeam pe nimeni.

Dacă Santonix ar fi fost cu mine, poate că mi-ar fi spus ce să fac. Santonix era mort. El plecase pe un drum diferit de al meu, aşa că nu mi-ar fi fost de vreun ajutor. Nimeni nu cred că m-ar fi putut ajuta.

După câtva timp l-am zărit pe doctorul Shaw. Era aşa de tăcut încât nici nu mi-am dat seama că era acolo. Stătea lângă mine, aşteptând ceva. După o vreme am crezut că aşteaptă să-mi vorbească. I-am spus:

— M-am întors acasă.

Mai erau câteva persoane care se mişcau în spatele lui. Păreau şi ele că aşteaptă ceva ce el avea de gând să facă.

— A murit Greta zisei. Am omorât-o. Cred că ar fi mai bine să-i luaţi trupul de aici, nu-i aşa?

Cineva declanşa un blitz Trebuie să fi fost un fotograf de la poliţie care lua câteva imagini ale cadavrului. Dr. Shaw întoarse capul şi zise cu asprime:

— Nu încă.

M-am aplecat spre el şi i-am spus:

— Am văzut-o pe Ellie aseară.

— Serios? Unde?

— Afară, stând sub un brad. Era locul în care am văzut-o prima dată, vezi dumneata. Am făcut o pauză şi apoi am continuat: Nu m-a văzut... Nu putea să mă vadă pentru că nu eram acolo. Şi după o vreme am zis: Asta m-a întristat. M-a întristat foarte mult.

Doctorul Shaw izbucni:

— Era în capsulă, nu-i aşa? Cianida, vreau sa apun. În capsula pe care i-ai dat-o Elliei în dimineaţa aceea.

— Era pentru alergia de care suferea, am răspuns. Lua totdeauna o capsulă pentru a preveni alergia de care suferea când călărea. Greta şi cu mine am pregătit vreo două capsule cu un venin obţinut din nişte frunze din grădina noastră. Le-am aranjat în căsuţa de pe deal. Inteligent, nu? Şi am început să râd. Era un râs ciudat de care m-am mirat şi eu. Aducea mai mult cu o chicoteală. Am continuat: Ai examinat tot ce lua ea, parcă aşa îmi amintesc, când ai venit să-i examinezi glezna. Pilule pe care le lua pentru somn, pentru alergie şi toate erau bune, nu-i aşa? Niciuna nu prezenta vreun pericol.

— Într-adevăr, niciuna nu prezenta vreun pericol, întări Dr. Shaw. Erau inofensive.

— Totul a fost destul de inteligent aranjat, nu crezi? Am întrebat.

— Da, aţi procedat destul de inteligent, dar nu suficient de inteligent.

— Cu toate acestea nu înţeleg cum aţi descoperit totul.

— Am descoperit secretul de-abia la o doua moarte, moartea pe care n-aţi prevăzut o.

— Claudia Hardcastle?

— Da, şi ea a murit în acelaşi fel. A căzut de pe cal în timp ce vâna. Şi Claudia era o femeie sănătoasă, dar şi ea a căzut de pe cal şi a murit. Dar de data asta n-a mai trecut atât de mult timp. Au ridicat-o aproape imediat şi mai persista mirosul de cianidă. Dacă ar fi stat în aer liber ca Ellie, câteva ore, n-ar mai fi fost nici un miros, n-am mai fi descoperit nimic. Nu am înţeles cum a pus mâna pe capsulă Claudia. Numai dacă n-aţi lăsat sau uitat una în căsuţă. Claudia se ducea din când în când acolo. Amprentele ei erau peste tot şi-a uitat chiar o brichetă acolo.

— Pesemne că am fost neglijenţi. Introducerea substanţei în capsule a fost destul de complicată.

Şi am revenit:

— Ai bănuit uneori că aş avea vreun amestec în moartea Elliei. Aşa e, nu? Chiar toţi câţi sunteţi aici? Am privit la figurile care se distingeau cu greu din umbră. Poate toţi m-aţi bănuit.

— Omul simte mai totdeauna. Dar niciodată nu e sigur dacă poate să dovedească ceea ce bănuieşte.

— Ar fi trebuit să mă preveniţi, am spus cu un ton dojenitor.

— Nu sunt ofiţer de poliţie, zise doctorul Shaw.

— Dar ce eşti?

— Sunt doctor.

— Nu am nevoie de doctor, am spus.

— Rămâne de văzut.

M-am uitat la Phillpot şi am ridicat tonul.

— Ce faci aici? Ai venit să mă judeci, să prezidezi procesul meu?

— Reprezint numai dreptatea, zise el. Sunt aici ca prieten.

— Ca prieten al meu?

— Ca prieten al Elliei, răspunse el.

N-am înţeles. Nimic nu mi se părea de înţeles, dar în acelaşi timp mă simţeam o persoană însemnată. Toţi erau aici! Poliţia şi doctorul, Shaw şi Phillpot, care erau un om cu destule responsabilităţi. Toată problema era foarte complicată. Am pierdut şirul lucrurilor. Eram foarte obosit. Mi se întâmpla să mă simt obosit în ultima vreme şi să aţipesc.

Şi tot acel du-te vino. Oameni care veneau să mă vadă, tot felul de oameni. Avocaţi, un consilier judecătoresc, cred, şi alt avocat şi doctori. Mai mulţi doctori. Mă plictiseau şi nu mai vroiam să le răspund.

Unul dintre ei mă tot întreba dacă vroiam ceva. Am răspuns că doream un singur lucru. Am spus că doream un pix şi multă hârtie. Vroiam să scriu tot despre asta, cum s-a întâmplat. Vroiam să le spun ce am simţit, ce am gândit. Cu cât mă gândeam mai mult la mine, cu atât descoperam că povestea mea va fi interesantă pentru toată lumea. Pentru că eu eram interesant. Eram o persoană într-adevăr interesantă şi făcusem lucruri interesante.

Doctorii – un doctor, cel puţin, părea să găsească cererea mea ca pe ceva interesant. Am spus:

— Totdeauna îi lăsaţi pe inculpaţi să facă o declaraţie, de ce nu mi-aş scrie şi eu declaraţia? Într-o zi, poate, cineva o va citi.

Şi m-au lăsat s-o scriu. N-am putut s-o scriu până la sfârşit. Am obosit. Cineva a folosit termenul de „responsabilitate limitată”, dar altcineva nu a fost de acord. Auzeai o sumedenie de lucruri. Câteodată ei probabil că nici nu cred că tu asculţi. Pe urmă a trebuit să apar în faţa unui tribunal şi le-am spus să-mi aducă cel mai bun costum pentru că am

vrut să fac o impresie bună acolo. Se pare că angajaseră detectivi particulari pentru a mă supraveghea. Şi asta de câtva timp. Probabil servitorii cei noi. Cred că fuseseră angajaţi şi puşi pe urmele mele de către Lippincott. Descoperiseră atâtea lucruri despre mine şi Greta. Curios lucru, după ce murise nu mă prea gândisem mult la Greta… După ce o omorâsem nu prea mai contase…

Am încercat să retrăiesc acel simţământ triumfător pe care-l avusesem când o strânsesem de gât. Dar şi acela se dusese.

Au adus-o pe mama aşa deodată, într-o zi, ca să mă vadă. Privea la mine din pragul uşii. Nu părea foarte neliniştită aşa cum părea ea de obicei. Cred că era mai degrabă tristă. Nu avea ce să-mi spună şi nici eu ei. Tot ce mi a spus a fost că:

— Am încerat, Mike. Am încerat din răsputeri să te păstrez în siguranţă. N-am izbutit. Totdeauna mi a fost teamă că nu voi izbuti.

Eu am zis:

— E-n regulă, Mamă, nu a fost vina. Ta. Eu am ales acest drum. Drumul pe care l-am vrut.

Şi pe urmă mi-a venit în minte ceva în legătură cu Santonix: „De asta a zis Santonix ce-a zis. Îi era şi lui frică de mine. Nici el nu reuşise să facă ceva în ceea ce mă privea. Nimeni n-ar fi putut să facă nimic – poate că numai eu aş fi putut. Nu ştiu. Nu sunt sigur. Dar când şi când îmi aduc aminte – îmi aduc aminte ziua când Ellie m-a întrebat: „La ce te gândeşti când te uiţi aşa la la mine?„ şi eu am întrebat-o: „Mă uit cum?„. Şi ea a răspuns: „Ca şi cum m-ai iubi”. Presupun că într-un fel o iubeam. Aş fi putut s-o iubesc. Era atât de dulce. Ellie. Dulce desfătare.

Presupun că necazul meu a fost că vroiam întotdeauna prea mult. Şi le mai vroiam pe toate dobândite pe o cale uşoară, cu lăcomia celui care nu munceşte.

Prima dată, în prima zi în care am venit, pe „Moşia Ţiganului” şi am întâlnit-o pe Esther. Mi-am pus atunci în

gând, în ziua în care a prevenit-o pe Ellie, mi-am pus în gând s-o plătesc pe ţigancă. Am ştiut că era tipul de fiinţă care ar face orice pentru bani. Am plătit-o. A început s-o înfricoşeze pe Ellie, făcând-o să creadă că e-n pericol. Am crezut că asta va ajuta ca lumea să creadă că Ellie a murit în urma unui şoc. În prima zi, acum îmi dădeam seama de asta, Esther a fost destul de înspăimântată. Înspăimântată pentru Ellie. A prevenit-o, a prevenit-o să plece, să nu aibă de a face cu „Moşia Ţiganului”. Şi o mai prevenea să nu aibă de a face cu mine. N-am înţeles asta. Nici Ellie n-a înţeles. Să-i fi fost Elliei frică de mine?

Cred că era ceva de care nici ea nu-şi dădea seama. Ştia că exista o ameninţare, că exista un pericol. Şi Santonix simţise răul din mine, ca şi mama de altfel. Poate că toţi trei ştiau.

Ellie îl ştia şi ea, clar nu-şi făcuse griji, nu-şi pusese vreodată această problemă. Straniu. Foarte simplu, Fusesem foarte fericiţi împreună. Da, foarte fericiţi… Aş fi vrut să fi ştiut că am fost fericiţi… Am avut noroc. Poate că tot omul are un noroc al lui. Eu i-am întors spatele norocului meu.

Pare ciudat, nu-i aşa, că Greta nu contează de loc în toată această poveste!

Până şi nemaipomenita mea casă nu mai contează. Numai Ellie… Şi Ellie nu mai poate să mă găsească din nou. Nesfârşita Noapte… Sfârşitul povestirii mele.

În sfârşitu-mi e şi-nceputul – parcă aşa spun oamenii întotdeauna.

Dar ce-nseamnă de fapt asta?

Şi unde începe povestea mea, totuşi? Trebuie să-ncerc să mă gândesc.

SFÂRŞIT